

Вече дълги години Илия Миланов провежда своите евангелизационно-изцелителни служби, както по градове и села в България, така и в чужбина... В резултат на специалните му молитви за болни през този голям период станаха хиляди изцеления. Слепи прогледнаха, глухи прочуха, обездвижени станаха от инвалидните си колички, стопиха се тумори, безнадеждно увредени вътрешни органи сякаш се замениха с нови. Изцеленията не подлежат на никакво съмнение – те се извършват пред очите на стотици, а често и хиляди хора, те са доказани с медицински изследвания от които се вижда състоянието на болните преди и след молитвата.

Има обаче хора, които отхвърлят дори очевидни факти, щом те не могат да бъдат обяснени с техните знания и представи. Има и други, които се мъчат да обяснят видяното съгласно своята материалистическа философия. Те наричат Илия Миланов екстрасенс и “компетентно” обясняват, че имал силен интензитет на биополето. Тъжно е, че мнозина предпочитат да приемат тази версия, защото им се вижда “научна”, а в същото време не могат да обяснят нито понятието екстрасенс, нито понятието биополе, нито дори какво е интензитет.

В следващите редове ще изложим схващането на вярващите в Бога и Неговия единороден син Исус Христос за изцеленията, ставащи в резултат на ходатайствени молитви.

Преди всичко, ние не приемаме изцеленията като сензация. Бог е творец на вселената, творец на живота. Сътворението е чудо, несравнимо по-голямо от което и да е изцеление. Тъй като Бог е сътворил живот, Той притежава неограничена власт над него. Тази Своя власт Той упражнява както сам, така и чрез избрани от Него хора, на които е предоставил особени дарби чрез Святия Си Дух.

В първото послание към коринтяните, глава 12, стих 28, четем: “И Бог е поставил някои в църквата да бъдат: първо апостоли, второ пророци, трето учители, после вършители на велики дела, тогава едни с изцелителни дарби, други с дарби на помагане, на управление, на говорене разни езици”.

Исус, Божият Син, притежаваше всички тези дарби в най-висока степен. Конкретно за Неговата изцелителна дарба има многобройни свидетелства и в четирите евангелия, но достатъчно е да погледнем глави 8 и 9 от Евангелието на Матей. Там са описани изцеления на парализа, треска, проказа, немота, слепота, кръвотечение, описано е и изгонване на бесове; накратко Исус е изцелявал по свръхестествен начин **“всякаква болест и всякаква немощ”**.

Но изцелителната дарба не е приоритет само на Божия Син. Тя се е срещала и преди идването Му, и след смъртта и възкресението Му. Пример за това е дейността на Исусовите ученици. Исус даде изключителна власт на Своите дванадесет ученици,

бъдещите апостоли на вярата, и им посочи какво да вършат с тази власт. Ето част от указанията Му: **“Болни изцелявайте, мъртви възкресявайте, прокажени очиствайте, бесове изгонвайте”**. /Евангелие от Матей, глава 10, стих 1/. И по-късно чрез апостолите наистина ставали такива свръхестествени изцеления, че хората изнасяли своите болни на легла и постелки по улиците на Ерусалим, така че когато преминавал апостол Петър, сянката му да падала върху тях! /Деяния на апостолите, глава 5, стихове 12-16/ Сбъднало се обещаното от Исус: **“Истина, истина ви казвам, който вярва в мене, делата, които върша аз, и той ще ги върши, и по-големи от тях ще върши, защото аз отивам при Отца”** /Евангелие от Йоан, глава 14, стих 13/.

Естествено е да си зададем въпроса: доколко тази изключителна власт е била плод и на личните качества на Исусовите ученици?... Всички сведения за тях говорят, че не са превъзхождали своите съвременници нито по ум, нито по образование, нито по социално положение. Нещо повече, в самите евангелия те са наречени **“бедни”** и **“неуки”**. Следователно властта им е произтичала изцяло от Исус, от вярата в това, че Той е Божият Син, обещаният Спасител. **“Който вярва в мене”**, казва Исус, ще върши чудесата, а по-нататък продължава: **“Каквото и да поискате в мое име, ще го сторя, за да се прослави Отец в Сина”**.

Какво ще рече да искаме в името на Исус? Това значи да искаме от Бога в името на великата жертва, която Божият Син направи на Голготския кръст. Когато казваме “в името на Исус”, ние напомняме за Неговата смърт, която доказва безкрайната Божия любов и милост към хората, заради чиито грехове Исус понесе невиждани страдания. Когато казваме “в името на Исус”, ние напомняме също за Неговото възкресение което доказва неограничената власт на Бога над живота и смъртта.

Исусовите ученици са изпълнявали стриктно Неговите думи. Първото чудо, първото изцеление, което апостол Петър извърши, стана след като изрече думите: **“В името на Исуса Христа Назарянина, стани и ходи!”** /Деяния на апостолите, глава 3, стихове 1-8/. Разбира се, въпросът не е толкова в думите, а във вярата, с която се изричат. На няколко места в различните евангелия намираме Исус да казва на болните: **“Нека бъде според вярата ти”** и **“Твоята вяра те изцели”**.

И така, свръхестествените изцеления са проява на Божието всемогъщество и идват в резултат на вяра. В новозаветните времена изцеленията се получават в името на Исус Христос, Чиято смърт и възкресение доказват Божията любов към нас и властта на Бога над живота и смъртта. Всеки човек, независимо от способностите си би могъл да получи дарба да измолва от Бога свръхестествени изцеления. Тази дарба е резултат на вярата. На брат

Илия Миланов и на други братя и сестри, които в по-голяма или по-малка степен ходатайстват пред Бога за нашите болести, трябва да гледаме като на хора, които имат повече вяра от нас.

Накрая нека посочим най-важната разлика между вярващия и невярващия човек в разбирането на свръхестествените изцеления. Изцелението, цветущото телесно здраве, все още не е най-доброто, което можем да имаме. Наистина, Бог желае това, но още повече желае да имаме спасение на душата си. На един изцелен Исус каза: **“Ето, ти си здрав, не съгрешавай вече, за да не те сполети нещо по-лошо”**. /Евангелие от Йоан, глава 5, стих 14/. Този човек бе изпитал ужасни унижения и физически страдания, но Исус му каза, че ако живее в грях, ако не се погрижи за душата си, ще го сполети нещо по-лошо. Какво може да бъде по-лошо?... Само състоянието на спасената душа, защото това състояние не е мимолетно, както живота ни на земята, а продължава през вечността.

И така, свръхестественото изцеление, разгледано само като изцеление на тялото, няма чак толкова висока стойност. Но ако чудото накара изцеления и другите около него да повярват в Словото Божие, това е наистина прекрасно. Сам Исус посочи че чудесата и знаменията са едно средство за привличане на вниманието и за повярване в Словото Божие: **“Ако не видите знамения и чудеса, никак няма да повярвате”**. /Евангелие от Йоан, глава 4, стих 48/.

Същото схващане за свръхестествените изцеления, както изложеното по-горе, има и брат Илия Миланов, за чиято спасителна дейност се разказва в тази книга. С Божията сила и в името на Исус Христос брат Илия освобождава хиляди хора от болестите им и се радва с тяхната радост. Но знаете ли кога е най-радостен?... Когато хората се освобождават не само от болестите, но и от греха; когато изповядват Исус Христос за свой личен Спасител, когато сами стават евангелизатори и започват да разнасят от врата на врата истината за спасението чрез вяра в единородния Божи Син.

С тази надежда – че ще допринесем да има не само много изцелени тела, но и още повече спасени души, ви предлагаме настоящата книга.

Амин!

РАЗКАЗВА ИЛИЯ МИЛАНОВ

Роден съм в с. Червенаково през 1950 г. Там завърших първи клас, после семейството ми се пресели в Сливен. Бяхме образец на бедност. Живеехме на квартира – един пригоден кокошарник. Учих в Трето, Четвърто и Седмо училище – в класа бяхме събрани деца от селата, каракачанчета и за нас все не оставаше класна стая. Завърших реална гимназия с нисък успех. После школата за запасни офицери. Бях няколко години офицер в строителни войски, където имах конфликти – обвиняваха ме, че

не вода политическа подготовка. Напуснах офицерството. Бях физкултурен организатор в завод “В.Коларов” – там работех с голяма любов, имахме големи постижения, писаха във вестниците за нас.

После заминах за Либия на работа като обикновен строителен работник. Там бях и футболен съдия, свирех отговорни мачове на Джамахирията, спечелих много пари.

През 1988 г., когато се върнах в България, след близо осем години отсъствие, реших да направя един жест за моето семейство, защото смятах, че бях го ощетил с отсъствието си. Какво можех да сторя? Можех да дам една добра сума на децата и да ги заведа из Западна Европа. Бяхме в Италия - радостта им беше голяма, моята – още по-голяма. По време на разходка към нас се приближи един старец и ни подаде снопче религиозна литература. Е, аз не я хвърлих пред очите му, но като отмина, пузнах в едно боклукчийско кошче тези книги. Но една книжка ми направи добро впечатление и реших да я запазя, беше добре оформена. Аз обичам книгите, имам голяма библиотека. Когато се върнахме в България и отворих тази книга (Новия Завет) търсех историческия факт, легендата, мита. Но след като прочетох няколко страници, моето желание и търпение се изчерпиха, защото виждах, че това е една мъртва материя. Бях атеист. Не вярвах в Бога. Смятах, че религията е приоритет за стари хора, които вярват в Бога. И имах едно чувство на съжаление към тях...

Пред мен предстоеше много добър бизнес. Един милионер, който разполагаше със средства в цял свят, беше почувствал, че има нещо добро в мен и беше решил да ме приеме като собствен син. Но на път за България той почина и неговият син дойде да продължим делото. Имахме решение, че след като стане приватизацията у нас, ще вложим капитали във фабрика за силикатни материали. Аз бях щастлив човек, защото се виждах на върха на пирамидата и безсмислено прекарвах времето си в очакване.

Но една непринудена среща с един бивш колега офицер ме промени до неузнаваемост. За пръв път срещях човек, който ми говореше за Бога не с езика на иконите, а с някаква много интересна и точна теория, която се докосваше до моето разбиране, до естеството на точния размисъл. Същият този човек каза, че има повод за голяма радост и ме покани да посетя църквата, където ще се представи дете пред Бога.

На мен това ми се видя много странно, не исках да отида, но не исках и да ограбя радостта, която явно бликаше от този човек. В интерес на истината, когато отидох в църквата, нищо не разбрах от ритуала. Но разбрах, че това, което съм търсил по света, е в тази малка църква.

Защото радостта на един човек беше радост, и то неподправена, за цялата църква. И скръбта на един човек беше неподправена скръб за всички в нея. Това не бяха имитатори, това не бяха хора с

маски, това не беше грим, а живот човешко поведение, което ме впечатли изключително много. Всъщност това беше и първото ми докосване до света на вярващите хора.

Но много бързо го забравих. Още като излязох от църквата, светът ме сграби, но Бог вече беше решил да ми се открие с цялата си сила.

Защото, когато един ден се разкарвах безцелно по улиците, изведнъж взех решение да отида на църква. Това мое решение ме озадачи.

Когато влязох в църквата, предварително си бях отредил, че повече от три минути не мога да издържа в нея. Но излезе един млад пастор, отвори Словото Божие, прочете няколко реда и го затвори. Тогава един водопад от красота ме заля. Наистина живо слово, което никъде не бях слушал, макар че съм присъствал на светски приеми в аристократични среди, живял съм в изключително добър кръг на хора, завършили Кембридж. Аз разбрах че това слово не е човешкото слово. Разбрах, че този размисъл не може да бъде изведен от гънките на нормалния разум. И това ме накара да повярвам в Божието Слово.

Започнах упорито да чета. Имах и упованието, че във вторник, четвъртък и неделя имам възможността да слушам красноречието на един човек, облечен с известни дарби, според мен. Разбирах, че това не е светско образование.

Петнайсети юли беше тъжен ден. Моята майка бе починала точно преди три месеца. Аз бях решил

да се затворя в къщи сам със себе си, да не предавам мрачното си настроение на хората. Но какво съм мислил аз, не е меродавно, важно е какво е било решението на нашия небесен Отец. Той беше решил, че в този ден, най-тягостен за мен, ще ме направи най-щастливия човек на земята.

В 18 часа се качих на балкона на евангелската петдесятна църква. Пасторът застана на амвона и каза: “Скъпи братя и сестри, предстои ни да разгледаме главата, в която се говори за вярата като философско понятие, но преди да започнем, нека пре-клоним глава пред силата на Святия Дух, да Го помолим да ни води в размисъл ...” Когато цялата църква беше преклонила глава, аз реших да се помоля по свой начин, както моето сърце ми диктува.

И оттук-нататък стана чудото. В този момент почувствах, че физически за мен църквата не съществува, нямаше ги хората, нямаше я постройката и аз потъвах в някаква дълбочина. Но моят мозък работеше точно – питах се какво става с мен. От дълбочина, от стомаха ми закънтя един мощен глас. Той говореше на еврейски. Изведнъж започна да сменя езиците: араб-ски, английски, френски, гръцки и аз имах повод за една голяма радост.

Тогава съм излязъл на амвона и съм пял на английски с хора около тридесет минути – нито съм учил песните, нито английски език. Пасторът беше особено щастлив, защото виждаше, че още една

душа принадлежи на Христос и Бог открива тайните Си за нея. Това беше началото. Това е най-малкият дар, който Бог изпраща. Но аз видях, че Бог е жив. Разказвам тези неща накратко, защото ако започна да говоря за неща, които са повече от свръхестествени и фантастични, ще шокирам хората. Сензация не искам да предизвикам, а говоря дълбоко от сърцето си, с голяма любов.

Моите приятели бяха повече от учудени, не искаха да ме видят в новата светлина, като смятаха, че съм се умопомрачил: “Не може Илия да повярва в Бога, не може Илия да зарече бизнеса, не може Илия да се откаже от тези пречудни пътешествия по света. Това е невъзможно, той просто се е побъркал”. Така си мислеха моите приятели. Но когато пожелаха да видят побъркания Илия, видяха един духовно новороден човек.

С голямо нетърпение очаквах първата международна евангелска конференция, която се състоя в Ямбол от 16 до 19 август миналата година. Знаех, че ще се срещна с едни люде, които са облечени с голяма сила, щях да видя големи личности.

В залата имаше едно синьо пано, на което дългообразно беше изписано “Исус е жив и днес”. Това беше мотото на конференцията. Излезе брат Ерик от САЩ и каза: “Скъпи братя и сестри, виждате – Исус е жив и днес. Как да докажем, че Исус е жив? Като четем Словото Божие? Да, добре, но то е много дълбоко, много трудно за

асимилиране от хората, които никога няма да го разберат, ако ще да притежават ума на Шилер, Данте Алигиери, на Шекспир... Не, днес в 19.30 часа в тази зала ще стават същите чудеса, каквито са ставали преди две хиляди години: слепите ще прогледнат, глухите ще прочуят, сакатите ще провървят.” И знаете ли какво стана тогава с мен? Човекът, който виждаше Бога, се смали и се върна в старото си човешко “аз”. Аз не вярвах, аз бях толкова смутен като чух, че само след няколко часа ще стане това събитие.

Дойде 19.30 часа, в залата имаше над 2500 човека. Имаше лекари, които искаха да видят “шарлатанството”. Брат Ерик беше щастлив човек, защото знаеше, че Бог е в залата; защото обещанията на Бога са абсолютно сигурни; защото Бог казва, че където двама и повече се съберат в Негово име, и Той е сред тях.

И чудесата станаха: куци масово хвърляха патериците, слепци проглеждаха, напълно обездвижен човек скачаше като лекоатлет, неговата паднала на колене майка плачеше с радостни сълзи... Сега това го виждам всеки ден. За мен това е едно обикновено ежедневие, това е най-малкото, което може да направи Бог за нас.

В един от дните на конференцията седнах на съвсем различно място в залата, изненадващо за самия мен – на самата игрална площадка. Изведнъж пасторът, който четеше Словото Божие, спря. Изпадна в едно особено състояние и каза. “Бързо,

италианците, които се намирате в тази зала, бягайте напред! Бързо, гърците, които се намирате в тази зала бягайте напред! Бързо, българите, които се намирате в този сектор, бягайте напред! Не, не, смесете се в еднородна маса, не се нареждайте по националности. В този момент Бог дава някои големи дарби на определени хора!” В мен Святият Дух говореше на английски възторжено. Но да се надявах, че Бог дава нещо и на мен? Аз нямах и грам надежда, че получавам някаква голяма дарба.

Моята съпруга е медицински работник – тя не вярваше, но Бог беше решил да употреби първо нея. Това стана на 24 август. Тя ми каза: “Илийчо, отиди да купиш риба и няколко дини”. Качих се на “седмицата”, но нещо ме изхвърли на спирката на Кореком. Стоях стъписан и си мислех: какво правя тук, рибата и дините са в центъра на града? Чух глас: “Илия бързай!” Тръгнах в неопределена посока. Но гласът наставнически и мощно ми казваше: “Илия, бързай” За първи път чувах Божия глас на български език. (Аз имам два Божии дара – дар езици и дар изцеление).

Когато се прибрах вкъщи, моята съпруга беше с раздран от котката крак. Течеше кръв, тя се опитваше да промие раната, да спре кръвта, но не успяваше. Докоснах я с лявата си ръка, тя уплашено заотстъпва назад. “Вече нищо ми няма!” В този момент влезе дъщеря ми и каза “Ударих си пръста и ме боли, подут е като самун”. Викам ѝ: “Я ела при мен, сложи си пръста в моята лява ръка и ще

започна да се моля за теб”. После отворих очи и двамата бяхме изненадани – двата палеца бяха съвършено еднакви и нямаше помен от подутина.

Стоях във фотьойла озадачен и недоумявах какво става. В този момент дойдоха двама мои приятели.- След като им разказах за тия чудатости, единият ми каза: “Илийчо, детето ни е много зле. Като парцал е.” Отговорих: “Тошо, сега отивам на църква, после ще дойда да видя детето”. На връщане от църквата чух глас: “Илия, мисли бързо!” Какво да мисля бързо? Виждам паметника “Орела”, по-надолу една “седмица”, оградена във венче... Да, Господи, това е символът на евангелисткия писател Йоан, глава седем. “Като си отидеш вкъщи, ще вземеш библията, ще вземеш и мантията от водното кръщение.” Тази мантия бях донесъл преди много години от Либия и сам се чудех за какво.

В този вид отидох у моя приятел. Една бяла мантия, араб-ска, един прошарен мъж и една черна книга. Насмешката у жената на моя приятел беше повече от явна. Тя може би си мислеше, че ще играя някакво театро. Без да се смущавам отворих книгата и започнах да чета глава седма от евангелиста Йоан. И това дете като хукна! Беше съвършено здраво, започна да се храни. Родителите му, които ми се надсмиваха, сега по-ревностно от мен служат на Бога...

Нямах яснота какво да правя по-нататък. Бизнесът вече беше мъртъв за мен. Бог ми беше казал – не можеш да служиш едновременно на Бога

и на богатството. Бях обаче особено ща-стлив, като разбрах, че мога да връщам на хората радостта.

Ръководството на “Шато-Алпия” ме покани при тях на работа, защото знаеше за моите отлични връзки с арабския свят. Започнах като отговорник на търговските зали. Но виждах, че това не ми е мястото. Разкъсван бях от две неща – света и Бога. Тогава дойде предложение от ръководството на фирмата – “Ще освободим една стая и ще ти разрешим в определени часове да приемаш хората”.

Това беше началото. Но верижно мълвата за мен се разпространяваше. Хората пристигаха масово – до триста, триста и петдесет души на ден. Защо да не се моля за тях – Бог ми е дал тази сила!

Знам, че вървах по Божия път, аз не преследвам изгода, иначе досега щях да съм милионер. Честно казано, защото идват и чужденци с много тежки заболявания. Че как за едно раково заболяване, той няма да отдели един милион долара! Тук идват от Западна Европа, от Гърция, от Израел, от Финландия...

Много от хората, които идват при мен, търсят екстрасенса. После разбират, че аз не съм екстрасенс. Някои казват, че идват тук на сеанс. Тази дума е още по-поразяваща. Това са сатанински явления. Ние забравяме, че освен Бога, съществува и друга духовна сила – Сатана.

Моля се пред хиляди хора, стават маса чудеса, но това не ме впечатлява. Това е моето ежедневие – да видя глухия да чува, слепия – прогледнал, да видя

как ракът изчезва. Това е невероятно за човека от света, но Бог предлага и по-големи чудеса.

Това е началото. Бог ще прави такива чудеса, каквито никъде по света не са ставали. Вече десет пророци, облечени с голяма сила от Бога, идващи от различни страни, казват: “България е център на невероятни събития. България ще стане духовен водач на целия свят”.

Накрая искам да кажа: Вярвайте и на лекарите, защото медицината е земното средство за борба с болестите, тя е реалност. Но Бог е жив и ние трябва да славим Неговата сила да помага на хората сега и во веки веков.

Амин!

СВИДЕТЕЛСТВА

Нашият син е на 7 години и се казва Росен. Преди две години разбрахме, че не вижда с дясното си око. Тръгна на училище на 6 години, но се принудихме да го спрем, защото четеше много трудно. Тази година тръгна отново, но учителката ни каза, че става от чина и отива до дъската, за да види какво е написано. В болницата ни казаха, че е на ослепяване.

Очилата не му помогнаха. И с тях не можеше да чете, нито да види какво има в чинията му. Мъката ни беше непреодолима. Когато чухме за Вас, дойдохме с последна надежда и тя се изпълни. От първата молитва детето започна да вижда, а след

втората вижда и надалеч. Росен вече не става от чина си, за да види какво е написано на дъската.

Напълно сме убедени, че Бог съществува. Слава на Теб, Боже, слава на Твоята сила, слава на Твоята воля, благодарим Ти, Боже, от сърце!

*Веселина и Иван Иванови, Сливен
кв. Речица” Слава на Бога, брат Илия!*

Росен

Бях оперирана на 27 юли 1990 г. от изместване на тазобедрената става. След операцията три месеца не станах от леглото, а после се движех, но само с патерици и с придружител. Слава на Бога, че научих за Вас и веднага дойдох в гр. Сливен. Преди първата молитва бях със страхотни болки, но по време на молитвата те изчезнаха. Тръгнах без патерици, като накуцвах и бях много нестабилна. След втората молитва вече можех да ходя бързо и без придружител навсякъде. Сега съм на крака, сред моите съученици.

Слава на Бога, брат Илия, нека все така Бог да бъде прославян чрез Вас!

Тонка Мирчева, с. Брястово

Моето дете имаше скъсен крив крак по рождение. Стоя дълго време в гипс, носеше дясна обувка вместо лява, претърпя две операции – на 9 месеца и на 2 и половина години, но крачето си остана по-късно от другото с 4 см. И стъпваше върху него само на пръсти.

На 19 март 1991 г. научих за Божията сила, която чрез брат Илия изцелява всякакви болести, и отидохме в Алпийския дом край Сливен. Веднага след молитвата стана голямо чудо – крачето се изправи и достигна земята с цялото си стъпало. Детето ми започна да скача, можеше да стъпи само на лявото /болното/ краче и то издържаше тежестта му!

Слава на Бога! Той е жив и върши чудеса!

*Иванка Костова
с. Ягода, Старазагорско*

Като шофьор на автобус преживях силна уплаха, от която се опитах да се освободя чрез леене на куршум. Но след 10 месеца здравословното ми състояние се влоши много. На 5 февруари 1991 г.получих силен кръвоизлив от устата. Лекарите предполагаха, че имам кървяща язва, после – че е туберкулоза, но се оказа, че не е това. Бях изписан от хирургическото отделение без диагноза и без подобрение. При кашляне кръвта течеше през устата ми.

Предложиха ми услугите на една жена - екстрасенс. И тя не ми помогна. После се лекувах в болницата за белодробни болести в Сливен. Поставиха ми по 15 инжекции на ден, преливах ми кръв, а положението ми се влошаваше все повече. Кръвта започна да тече през ушите и носа ми. Не

знаех каква е болестта ми, знаех само, че диагнозата е №.162.

В болницата ме придружаваше моята съпруга. Тя чула за изцелителната сила на Бога, която действа чрез брат Илия и занесла една моя дреха, над която той се молил. След като облякох тази дреха, аз почувствах тръпки, които преминаха през главата, тялото и краката ми. Разбрах, че състоянието ми се подобрява. Скоро след това ми направиха изследвания. Лекарите бяха учудени – къде са петната върху белите дробове, къде са срастванията на черния дроб?....

Аз благодаря на моя жив Бог, Когото преди това изпитание не съм познавал и зачитал. Сега моята съпруга, моята майка и аз посещаваме Евангелска Петдесятна църква – гр. Ямбол и хвалим нашия жив Бог.

*Димитър Димитров, Ямбол
к-с “VII петилетка” бл.27, вх.Б, ап.7*

Имах инфекциозни възпаления на главния, малкия и гръбначния мозък. В резултат – нарушение на опорно-двигателния апарат, двойно виждане във всички посоки, стеснения на кръвоносните съдове, възпаление на ставите на крайниците, придружено със силни болки. От болки съм губила съзнание, два пъти ме отвеждаха в болницата на инвалидна количка. Не исках да живея. И без друго никой не можеше да ми го обещае. Посягах на живота си.

Веднага след първата молитва, произнесена от брат Илия, болките ми спряха. Краката ми

започнаха да се движат свободно и ето, че аз мога да вървя и бягам по стълби.

*Калина Йорданова, Сливен
ул. “В. Петлешков” 16*

Мили хора, искам да разкажа случая с моето дете. На тригодишна възраст се разболя вследствие на което оглуша и не можеше да говори. Четири години го водихме на лекари, но нямаше никаква полза.

На 13 .XII. 1990 г. брат Илия положи ръка на детето и в името на Исуса след няколко часа детето ни започна да говори. Благодаря за Неговата милост.

*Теменужка Бошнакова
Сливен, ул. “Кара Кольо” 50*

Боледувам от шест години с диагноза – левкемия. На молитва при брат Илия ходих четири пъти. Още след първата молитва и след Божието Слово, което чух от брат Илия, аз разбрах, че Бог е жив. Той е между нас. Цялата бях обляна с горещина. Почувствах огромна сила.

Направих изследвания в МА – София при доцент Зюмбюлева. Изследванията не показват никакви следи от тежката болест.

В момента се чувствам много добре и мога да работя.

Слава на Бога!

*Веселина Георгиева, Сливен
ул. “Чудомир Кантарджиев” 176*

Боледувах от бронхиална алергична астма, състоянието ми беше много тежко. От шест години бях с лекарства непрекъснато. През септември 1990 г. се свързах с брат Илия. Той дойде един ден след работа у дома. Още в момента, докато се провеждаше молитвата, почувствах някаква тежест в гърдите и едно непрекъснато издишване. Споделих с брат Илия, а той ми каза да спра лекарствата. В момента бях с висока доза и се усъмних дали организъмът ми ще може да се справи.

За мое щастие вече пет месеца не взимам никакви лекарства. Нямам кашлица, нямам пристъпи. Чувствам се добре.

Нямам думи да се отблагодаря на тоя човек, който се явява от името на Бога!

*Ирина Христова, Сливен
ул. "Дравска епопея" 59*

Искам да изкажа моята безкрайна благодарност към Бога. До днешния ден аз живеях като повечето хора, без да съм се замисляла дали има Бог. Дълго време аз не можех да имам деца. Лекарите ми казваха, че ще имам, но така изминаха цели петнадесет години.

Един ден дойде и до мене тая вест, че имало Бог и че Той лекува хората. Реших и аз да отида на Алпийския дом и сама да видя какво става там. И наистина видях няколко човека, които си оставиха патериците и бастуните. След молитвата аз вече вярвах, че съм получила това, за което бях дошла. И

ето, днес вече съм в четвърти месец бременна с моето дете, което тъй дълго чаках.

*Албена Маринова Димитрова
Сливен, к-с “Изгрев” бл.9, вх.3, ет.3*

Синът ми е роден през октомври 1982 година. Когато стана на три години, започна да прави гърчове, получаваше припадъци със загуба на съзнание – всеки ден непрекъснато до 20 юли 1991 година. Тогава дойдох за помощ от молитвите на брат Илия.

Детето пиеше силни лекарства цели пет години и шест месеца. Има епикриза от МА – София – IV неврологична база. В годината ни приемаха по два пъти с престои от три месеца, но ни изписваха в същото състояние и с едно допълнително влошаване на стомаха от силните лекарства.

Бяхме отчаяни, защото диагнозата беше епилепсия. Дадох всичките си средства с някаква надежда, че и моята рожба ще бъде добре, но уви! Резултатите бяха едни и същи.

Но ето, че се уверих, че Бог съществува. Слава на Неговото име! Благодарим цялото семейство на брат Илия, чрез който Бог върши чудеса!

*Надежда Иванова Патрикова,
с. Виноград, обл. Ловешка, общ. Стражица*

Дъщеря ми Милена не виждаше добре по рождение, но голямата беда дойде, когато тя беше на пет години и изцяло изгуби зрението си. Можете

да си представите болката ни, когато виждахме как се движи, опипвайки предметите и мебелите. През пролетта на 1985 г. в Сливен бе дошла доц. Баналиева, която пое ангажимент към детето поне малко да му върне зрението. Затова Милена постъпи в МА – София. На 31 юли същата година ѝ бе присадена роговица на лявото око. Тогава започна да вижда с оперираното око малко, колкото да се облече и нахрани и да се движи свободно в познати про-странства.

Когато Милена дойде в Сливен през зимната ваканция, майка ми я заведе при брат Илия на молитва, като последна надежда. След молитвата получи силни болки в очите. Вечерта отиде в Евангелската църква. Болките намаляха. В неделя сутринта пак отиде на молитва в църквата. Същият ден трябваше да пътуваме. Като се качихме във влака, тя за първи път видя окачалките в купето и свободно си закачи дрехата.

Когато Милена си дойде през пролетната ваканция, бялото върху окото ѝ с големина на лещено зърно беше изчезнало. Тя виждаше много добре. Продължихме да ходим на църква. Още няколко пъти бяхме при брат Илия на молитва.

Днес Милена вижда напълно със сляпото си око. С оперираното също вижда, но през мъгла, която от ден на ден се прояснява.

Досега Милена пишеше на браил /азбука на слепите/.

Благодаря на Бога, че даде радост на семейството ми и изцели детето ми.

*Маринка Георгиева
Сливен, ж.к. "Дружба" бл.31 вх. Е, ет.6*

От 1985 г. страдам от стресов диабет и възпаление на панкреасната жлеза. Бяха неописуеми болки. Дойдох при вас, в църквата, но ме беше срам да пристъпя напред. Една баба ме хвана за ръка и ме избута към вас с думите: "Кажи, чедо, кажи на брат Илия къде те боли!". Дойдох, разплаках се и Ви казах. Бяхте, както винаги, внимателен. След това три дни ме боля страшно стомахът, после престана. Изследвах захарта ми: от 13 в кръвта и 11 в урината слезе на 5. Ям всичко и спя добре. Пуших в продължение на 20 години, сега вече не пуша. Оздравях при вас. Слава на Бога, брат Илия! /П.С.А който не вярва, да дойде и да се увери/.

*Яна Йорданова Каменова, Сливен
кв. "Даме Груев" бл. 11, вх. В, ап.29*

От 17 годишна възраст боледувам. Лекарите ми определиха тежка диагноза – МС – множествена склероза, церебро-спинална форма. Болестта порази дясната ми страна – главата, окото, ръката, крака, а също и говора. Аз съм човек със силен характер и винаги съм вярвала в оздравяването си, но този път болестта ми се проточи много и почти загубих надежда в добрия край. Не можех да се движа, да

говоря нормално, да пиша. Така беше до 11 април т.г., когато присъствах на първата молитва за изцеление в гр. Елена и усетих силата на Божията ръка върху себе си. На 27 април присъствах и на втората молитва за изцеление. И още веднъж, и силно, и нежно усетих докосването на Святия Дух. Вече се движех по-свободно, чувствах се спокойно, като нов човек. Обещах да напиша веднага това благодарствено писмо, но не можах. И наказанието не закъсня. Почувствах се зле. Но диагнозата на лекарите не беше вече МС, а само разстроена нервна система.

На помощ се притекоха братята и сестрите от нашата църква. Отправиха много усърдни молитви към Бога за моето изцеление. И слава на Бога! Сега се чувствам много по-добре. Вярвам твърдо, че Той ще се смили над мене и ще ми прати пълно изцеление. Благодаря Му от все сърце и душа!

*Николина Коларова, гр. Елена
ул. "Иван Момчилов" 95, вх.Б,ет.1*

На 24 годишна възраст дъщеря ми Стоянка, в резултат на силна уплаха, изцяло си загуби говора. С Божията воля отидохме в Сливен, при брат Илия. На първата молитва нямаше резултат, на втората също, но след това брат Илия се помоли специално за нея. Той изрече: "Излез, Сатана, напусни това младо тяло, развържи гласните струни, в този момент тази жена трябва да заговори!" и после я

попита как се казва и откъде е. Тя отговори на въпросите! После говореше със заекване, но на следващия ден, след третата молитва, извика силно: “Майко, аз вече мога да говоря! Господи Боже, аз вярвам, че Ти си жив, че Те има, вярвайте, братя и сестри, има Бог!”

Чудно изцеление се случи и с мен. Аз боледувах от миома в продължение на 5 години. Редица лекари ми казваха, че не трябва да се съгласявам на операция, но чувствах все по-силни болки и получавах обилни кръвоизливи. На третата молитва, за която разказах по-горе, в момента, в който дъщеря ми изцяло проговори, аз се свих на две от страшни болки и се изпотих. Това състояние аз изпитвах в продължение на 15 дни, като няколкоминутни пристъпи, по няколко пъти на ден. След това се почувствах съвсем добре и отидох на преглед. Лекарят съобщи, че миомата е изчезнала.

Чудо се извърши и с моята майка, която от години страда от шипове, от високо кръвно налягане, от алергия, от исшиас, а напоследък и сърцето ѝ събираше вода. След втората молитва тя се почувства много добре. Сега върви, работи, не лежи, чувства се напълно изцелена. Слава на Бога!

Минка Иванова Грудева

Ст. Загора, кв. “Самара 3” бл.6, вх. В, ап.76

От 10 месеца съм болен. Първите шест месеца лежах в болница и се лекувах от туберкулоза. Но

през това време заболях от диабет. Започнаха да ми бият инсулин. Продължих да се лекувам в къщи. Посетих два пъти брат Илия и благодаря на Бога, спрях всички лекарства и се чувствам добре. Бог е милостив.

*Кольо Илиев Боев
гр.Твърдица кв. Козарево*

Помолихте ме да Ви пиша за децата, за които се молихте в София, на “Бачо Киро” 21. Те бяха две братчета, чернодробно болни. Сега получихме изследванията от София, в които е видимият резултат от молитвата за изцеление. Слава на Бога!

*Елена Колева Василева, Казанлък
ж.к. “Изток” бл. 29, вх. Г, ап.89*

Братя и сестри, дойдох при брат Илия, за да искам Божията помощ. От години бях напуснала училище, тъй като бях с изгубен слух. По време на молитвата чух шум в ушите си, след което изведнъж започнах да чувам. Слава на Бога! Божията сила ме накара да залитна в този момент и майка ми едва успя да ме хване. Слава на Тебе, Отче!

*Боянка Атанасова, Сливен
ж.к “Дружба” бл. 38 вх.А ап.7*

На 34 години съм. Във връзка с тежка операция след раждане, близо четири години беше ходене по мъките. Последния път ми казаха, че имам голяма инфекция. Без да губя време, дойдох направо при

Вас, в Алпийския дом. Тогава видях със собствените си очи как четирима души проходиха, една жена прогледна и друга жена проговори. И аз изпитах великата сила на Исус Христос. Когато се докоснахте до операцията ми, нещо започна да мърда в корема ми, а самият шев да се гъне. В същото време имах и абсцес от дясната страна на зъбите, за който не Ви казах. Тръгнах за в къщи, нямах търпение да видя външния вид на операцията. Точно по средата имах един много груб шев, който усещах при навеждане и изправяне. Сега на мястото му имаше само лека тръпчинка, а иначе операцията беше гладка! Гледах и не можех да повярвам, цял час плаках от радост. До вечерта изчезна и абсцеса от зъбите ми. Слава на Бога! Наистина, чувствах се много отпаднала, както и след следващата лечебна молитва в кино “България”, но сега съм в отлично състояние. Още веднъж благодаря Ти, всемогъщи Татко Исусе Христе, чрез брат Илия.

*Стефка Паскалева, Сливен
кв. “Дружба” бл. 32 вх. В ап. 18*

Болна съм от диабет от 1970 г., с увреждане на очните дъна. Лекувана съм в Ямбол, а после във Варна – на четири пъти по 10 дни, с лазер. В краката нямах оросяване, не можех да клякам, а ръцете ми бяха сковани в пръстите.

След молитвата огненото кълбо, което светеше в дясното око, изчезна. Сега клякам свободно и

схващането на пръстите намаля в дясната ръка и изчезна в лявата. Аз вярвам, че Бог е в мен и Той ще направи чудото да спра инсулина. Пиша и плача от радост. Слава на Бога!

*Пенка Митева Баракова, с.Зимница
общ. Стралджа, обл. Бургаска*

Синът ми Мирчо се разболя тежко, когато беше на една годинка и оттогава много трудно чуваше. Водихме го на лекари в Айтос и Бургас, но ни казаха, че не може да се оправи и така изминаха 14 години. Днес, на 19 .III.1991 г. се случи чудото, за което аз и Мирчо благодарим на Бога.

*Иванка Костадинова Георгиева
с. Караново общ.Айтос, обл.Бургаска*

През 1963 г. родих първия си син, от което настъпиха тежки последици за мен. От кръста до коленете бях в гипсово корито. От тогава страдах от силни болки в таза и краката, понякога дори съм плакала, въпреки лекарствата и инжекциите. Но слава на Бога, след като ходих три пъти при Илия Миланов, аз се чувствам много добре, все едно, че никога не са ме боляли краката.

*Петруна Софрониева Георгиева
Сливен кв. "Дружба" бл. 39, вх. Б, ап. 2*

Болен бях от кървяща язва, която бе диагностицирана в Окръжна болница – Сливен. Посетих брат Илия и след молитвата лекарите

установиха, че имам някакви образувания, но язва не откриха. Изпратиха ме на контролен преглед в София, където констатираха същото. Сега се чувствам добре и възхвалявам Бога и брат Илия, които ми помогнаха да се излекувам.

*Михни Колев Колев
с. Близнец, Сливенско*

През 1981 г. постъпих в болница с диагноза gonarthrosis (шипове и вода с отоци) в колянната става на десни крак. По-късно започнаха болки и в лявото коляно. Движенията клякане, бързо ходене, бягане и скачане бяха невъзможни за мен. Провеждаха ми многократно физиотерапия, 5 пъти съм лекуван в балнеосанаториуми. От месец декември 1990 г. болките станаха непоносими. Диагнозата ми беше вече по-тежка, установена от проф. Карчинов – двустранна коксартроза. От месец март започнах да посещавам евангелската методистка църква. Чувствах, че с мен става някаква промяна – лекота в душата и вяра в изцелението. Със силни болки изминавах по 7 км, за да отида на служба в църквата /нямаше транспорт/.

През месец май присъствах на службата в кино “Култура”, където брат Илия се моли за болните. На 6 юли в спортната зала отново присъствах на такава молитва, по време на която изведнъж почувствах разливаща се топлина в цялото тяло. Десният крак от коляното до глезена започна да пука. Изведнъж почувствах някаква голяма сила в мен. Тръгнах и

нямах никакви болки в краката, почти бягах. Бях здрав и щастлив. Благодарен съм на Бога, че получих с много любов и вяра в Божията благодат изцеление.

*Николай Стоянов Христов
Варна, кв. "Възраждане бл.27, вх.ІІ. ап. 28*

През 1982 г. в София ми установиха диагноза дермато-миозит. Това е заболяване на съединителната тъкан, според медицината – неизлечимо. През 1987 г. в Пловдив ми установиха още едно заболяване и окончателната диагноза стана смесено-съединително-тъканна болест. Налагаше се два пъти в годината да постъпвам в болница. Можете да си представите каква е била мъката на родителите ми по единственото им дете, когато неведнъж са им казвали да бъдат готови и за най-лошото. Няколко пъти срещях хора, които ми казваха, че мога да получа изцеление единствено от Бога, но като повечето млади хора се отнасях иронично, дори се подигравах.

През декември 1990 г. бях отново в болницата, в много тежко състояние. Родителите ми научили за брат Илия и след дълги увещания получиха разрешение от лекарите да ме пуснат за един ден. Отидохме с такси до Алпийския дом. Влязох в залата, все още не вярвайки, че мога да бъда излекувана.

Когато свърши молитвата и брат Илия докосна с ръка главата ми, почувствах топлина, виене на свят,

краката ми се разтрепериха. Брат Илия ме накара да изляза от залата и да сляза по стълбите. Аз слязох и се качих, без следа от предишната слабост. Това, което изпитвах, не мога да предам с думи. Плачех от радост, исках да се хвърля на врата на брат Илия и да го разцелувам, но си спомних думите му: “Не съм аз Този, който ви лекува, а Бог”. И благодарих на Бога, и разбрах, че Бог е жив и е между нас. Аз отворих душата си за Него и станах нов човек. Слаба на Бога!

*Таня Маринова Терзиева
Сливен ул. ”Бр. Миладинови” 22*

От малък, след силна уплаха, имах лого-невроза – заекване, което през последните две-три години се усили до такава степен, че не можех да произнеса дори една дума като хората. Узнах за Вас и изпълнен със съмнение, пристигнах в Сливен. След третото богослужение и молитва за изцеление почувствах необяснима радост и цялостно успокоение. Заекването рязко намаля. Слава на Бога!.

*Димитър Иванов Неделчев гр. Мадан
обл. Пловдивска, ул. ”Родопи” бл. 62, вх. Б ап. 11*

Бях опериран във Велико Търново преди година и половина от разширени вени. Оттогава постоянно бях в болницата, за раздвижване. Искаха да ме пенсионират по болест.

Откакто присъствах на молитвите за изцеление в гр. Елена на 11 април и 27 април 1991 г., се

чувствам добре. Ходих на контролен преглед и ми казаха, че съм годна за работа. Отново започнах да работя. Слава на Бога!

*Николина Борисова Петрова
Габрово, кв. "Трендафил" ул. "Марко Иванов" 11 ап.14*

Слава да бъде на нашия жив Господ! Защото на 16 януари 1991 г. Бог ме изцели от много тежко заболяване, което за лекарите беше невъзможно да излекуват. Все още никъде по света не е излекувана изцяло МС! Но за Бог няма невъзможни неща.

Разболях се малко след уволнението си от казармата, тогава работех като даракчия. Един ден ме заболя левият крак, а след като седнах и си починах, оказа се, че не мога да се изправя на краката си, не ме държаха. Така на 12 .XII. 1987г. постъпих по спешност в неврологичното отделение в гр. Сливен и започнаха черните ми дни. После ме преместиха във ВМИ – Пловдив. От там имам един много лош спомен. Беше през лятото, бях много жаден, а не можех да стана от леглото си. Помолих един човек, който влезе в стаята ни и попита за някакъв негов познат, да ми даде чаша вода. Той отговори: "Стани и си напълни" и излезе. Започнах да плача, чешмата беше само на половин метър от мен. Помислих си защо живея, като не мога да се обслужвам. Бях женен, имах едно дете и чаках второ, кой щеше да ги храни?... Тогава се опитах да скоча от прозореца, беше на 12-я етаж, но Бог не

позволи да умра, защото е имал план за мен. Влезе моят лекуващ лекар проф. Шукаренко и аз му изплаках болката си и това ме успокои донякъде.

Имах и други тежки моменти, предложих на жена ми да си отиде и да се ожени за друг, да не ми бъде слуга цял живот, но благодаря на Бога, тя каза, че няма да мръдне от мен, каквото и да става. Такъв беше моят живот – от болница в болница. Имах множествена склероза на гръбначния стълб, която е неизлечима и води до смърт, подобна на рака.

Но за Бог няма невъзможни неща, аз видях Неговата сила. Слава да бъде на Господа, нашия Спасител, защото Той ме изцели не само физически, но и духовно – аз намерих спасение на душата си.

Сега работя тежка физическа работа, чувствам се много добре и съм в състояние да пробягам всичките стъпала на връх Шипка. Аз съм същият, който искаше да се самоубие, да изостави децата си и жена си, но тогава не познавах Бога, а сега Го славя и величая. Алилуя!

*Васил Иванов Дондуков, Сливен
ул. "Г.Кантарджиев" №.106*

Повече от 10 години бях с хронично заболяване на бъбреците. В резултат получих също високо кръвно налягане и сърцебиене. Няма лекарства и билки, които да не съм пила. Научих за брат Илия. Три пъти ходих на молитвите и видях, че стават чудеса. Но не само за видимите, но и за нашите, вътрешни болести, има изцеление. Направих си

изследвания – те са по-добри. Кръвното ми се нормализира, спря сърцебиенето. Вярвам, че ще се оправя. Слава да бъде на Бога! Но Той иска винаги да сме с Него, а не само когато имаме болка. И винаги да му благодарим.

*Диана Петрова
гр.Карнобат ул. “Сергей” 5*

Имах заболяване на гърдите /бучки/, но след две посещения при брат Илия бучките изчезнаха. Благодаря на нашия Бог и на Илия за тяхната сила.

*Радка Павлова
с. Везенково обл. Бургаска*

Пише ви майка на шестмесечно бебе, на което при раждането му издърпаха главичката. Когато беше на три месеца, забелязахме, че започна да държи главичката си на една страна. Ходихме при доста лекари, но нищо не помогна. Отидохме при брат Илия и след като той се помоли за детето, стана чудо: вратлето на детето се изправи и сега си държи главичката изправена. Благодарим Ти, Господи, че излекува детето ни!

*Женя Тенева, Сливен
ж.к. “Дружба” бл.15 вх. В ап.17*

Страдах от много заболявания, при това придружени от силни болки. Майка ми много настояваше да отида на молитва в Алпийския дом в Сливен. Когато пристигнах, един възрастен брат –

Таньо – водеше молитва и аз започнах да повтарям заедно с останалите, без да се срамувам да моля Бога за здравето си и веднага усетих признаците за посещението на Бога в мен. После имаше втора молитва, водена от брат Илия и тогава почувствах облекчение в главата, която ме болеше редовно. Брат Илия и брат Таньо казаха: “Вярвайте, че сте изцелени, но който има повече болести, нека да остане за три дни”. Аз реших да остана и за тези три дни Бог отне болестите ми от главата до ръста, а те бяха: главоболие, сърбеж в очите, язва, дископатия, бъбречни кризи. По-късно получих изцеление и на десния крак, който беше счупен и имаше скъсано сухожилие. Сега се радвам на съвършено здраве.

Когато се върнах в Казанлък, прославих Бога в църквата и започнах да чета Новия Завет. Приемането на Бога доведе до разрешаване и на семейните ми проблеми.

Отношенията със съпругата ми се промениха. След това се молих за кръщение със Святия Дух и го получих. Започнах да говоря на небесен език. Имам музикална дарба и свиря на акордеон, но сега духовната музика по-бързо се откри пред мен, отколкото предишната, която съм свирил. Съчиних три песни, братята и сестрите от църквата ги одобриха и сега ги пеят.

Аз благодаря на Бога, че по този начин влезе в моя живот, благодаря Му от цяла душа и от цяло сърце. Бих ви помолил – дръжете здраво учението на

Бога и всичко ще е без проблем. Вечна слава на Бога!

*Илия Георгиев Илиев, Казанлък
ул. "Тодор Юлиев" бл. 23 вх Е ап.116*

“Ако искате, вярвайте; ако не искате, не вярвайте”

В. плюс, 17 и 24 януари 1991 г.

На две големи вестникарски страници изданието на съюза българските журналисти в Сливен публикуваха материал **“Ако искате, вярвайте; Ако не искате, не вярвайте”**. Голяма част от материала е подобен на разказа в брошурата **“Божествено изцеление”**. Тук публикуваме само два кратки допълнителни откъса: **“На 20 юли 1990 г. бях духовно роден, а на 22 юли трябваше да се състои това тайнство – моето кръщение. В този момент, когато се изговарят съответните думи, отправени към живия Бог, в моето тяло умира старото, порочното и се изграждат едни нови сетива, и оживява новият човек, вътрешният човек. И сега като казвам на хората, че чувам глас от Бога, който ме води и ми казва точно какво да сторя, те казват “чудак”, “той не е добре”. Трети се замисля. А аз го чувам. В противен случай кой съм аз, че да върша каквото и да е чудо? Бях новороден, защото се**

родих според волята Божия от Дух и от вода и аз имах правото да се нарека Божий син”.

“Един особено интересен случай, който беше в самото начало. Съпругата на полковник Пенев си отиваше вече. Тя бе с тежки увреждания на сърцето, с оперирана аорта, с тумор в главата, сляпо дясно око и ред други разрушителни болести, които са я довели до абсолютно сигурна смърт и никаква надежда. Тя бе пълна атеистка. Веднъж изплакала: “Господи Боже, защо ме наказва по този начин?” Не че е вярвала, а си изплакала болката жената. Кой не си е казал “Господи Боже” без причина? Тя продължила: “Защо ме наказва толкова, за мои или за чужди грехове?” Тогава аз строях вилата си и чувам следното: “Илия, като се прибереш вкъщи, ще се избръснеш, ще се изкъпеш и ще се качиш на осмия етаж”. Безпрекословно изпълнявах. Това беше заповед.

Почуках на вратата. Отвори Тошко и каза, че точно говорели за мене с някакъв кръстник. Оказа се, че кръстникът е синът на тази жена, която изплака пред Господа. Погледна ме той и сподели, че Тошко му разказвал няколко епизода за мен. Каза ми, че не вярва. Отвърнах му: “Много добре, че честно си казваш, че не вярваш. Ако беше казал, че вярваш, щях да бъда сигурен, че ти нищо не вярваш”. Погледна ме малко учуден – защо му говоря така.

Когато отидохме при майка му Марина, видях две големи умиращи очи и един скелет. Нямаше

никаква надежда, никакъв шанс. Тя с насмешка ме погледна. С наставнически глас ѝ казах: “Марина, ти няма да пиеш лекарствата от този момент нататък!” Синът ѝ реагира: “Ти чуваш ли се какво говориш, че тя ще умре, ако не взема лекарствата!” Обясних, че аз предлагам на Марина, а нейно право е да реши дали да взема лекарствата или не. Марина се съгласи. Аз си помислих: “Ами ако се случи нещо?” Ще кажете: “Дойде един малоумник, шарлатанин с бяла мантия, каза на болната да спре лекарствата и тя умря”. Но тя не умря. Оздравя. И сега слави Бога. Марина чете и с двете си очи Библията, посещава църквата.

Послеслов: Ние благодарим на журналистите Елка Гъркова и Добрин Добрев, които добросъвестно са записали разказа на Илия Миланов. Бог да ги благослови! Благодарим и на колежката Александра Калоянова от в. Нощен труд за публикацията, която предлагаме в тази книга. Нека и нея Господ Исус Христос води по Божия път!

“Ако греховете ви са като мораво, ще станат по-бели от сняг”

сп. Братска любов, бр. 7/1996 г.

В край на месец март миналата година /1996/ нашият мисионерски тим беше в далечен Сибир. Преди да започна разказа си за това чудесно време,

искам да ви кажа как започна нашето пътуване към великата руска страна. Когато излетяхме от България за Москва, а оттам за Новосибирск, столицата на Сибир, в нашите сърца имаше малко тревога. Знаехме, че температурите там са доста ниски, а екипировката ни съвсем не беше подходяща за толкова студено време. Когато тръгнахме за Сибир научихме, че температурата там е била 30 градуса, а ние идвахме все пак от топла страна. Но Бог не закъсня да ни успокои. Първото насърчение дойде когато по време на най-високата точка на полета, дочухме по радиоточката християнска песен. Това ни окуражи, че Бог наистина е с нас, но още повече бяхме удивени, когато приближавайки голямото летище на Новосибирск /многомилионен град, разположен на голяма река Об/, стюардесата изведнъж съобщи, че времето рязко се е подобрило. Температурата в 5 часа на разсъмване била +1 градус! Това предизвика голямо оживление сред нас, защото за пореден път виждахме Божиата намеса.

Словото Божие казва, че Бог променя времената, че Той поставя царе и Той сваля царе; че Той дава мъдрост на мъдрите и сила на силните.

Когато се приземихме на летището, там ни чакаха нашите братя от Русия. Трябва да ви кажа, че Божиите чада се познават навсякъде по света. Не беше нужно някой специално да ни ги показва, защото същият Дух, който живееше в нас, беше и в тях: Библията казва, че има един Бог, една вяра,

едно кръщение. Ние вярвахме в същия Бог, както и те. Това се излъчваше по лицата им. Светът не може да разбере това, защото не познава Святия Дух. И така, нашето мисионерско пътуване из далечен Сибир започна. Преди това искам да ви разкажа как Христовата вест достигала тази земя.

“Това са вашите условия, а сега чуйте нашите...”

Един малък екип от мисионери тръгнал за Сибир с лек и тежко-товарен автомобил. Най.възрастният от групата бил 33 годишен. /Трябва да ви кажа, че в Русия в момента мафията е завладяла много сфери на обществото, включително и контрола на, пътните магистрала./ Когато мисионерският тим наближил Сибир, пред тях е била спусната бариера и въоръжени с автомати хора излизали от луксозен Мерцедес. Те насочили оръжието си към тях и казали: “Ако желаете да продължите пътя си, трябва да ни броите 500 хиляди рубли за лекия автомобил и един милион рубли за тежкотоварния, в противен случай няма никаква сигурност нито за автомобилите ви, нито за вас”.

Братът, който предвождал групата, ги изслушал внимателно и със спокойствие отвърнал: **“Това са вашите условия, а сега чуйте нашите”**. Мафиотите гледали като обезумели. “Ние нямаме 1500 000 рубли и вие спокойно можете да ни вземете колите, но те не са наши. Вие спокойно

можете да посегнете и на нашия живот, но той също не е наш. Вие оставате отговорни, обаче спрямо Този, който ни е изпратил – Господ на Славата – Исус Христос”.

И тогава се случило нещо в сърцата на тези убийци. Те навели глави и започнали да размишляват. След малко по-младите бързо се съвзели и казали: “Какво ги слушаме тези проповедници, дайте по-бързо да ги ликвидираме!” Но шефът им все още мълчал и мислел какво да направи. След малко той наредил: “Дигайте бариерата!” и се обърнал към мисионерите: “Момчета, пътувайте и се молете за нас!”

Този, който е в нас, е по-силен от този, който е в света!

Така малкият мисионерски екип се разделил на три – една група тръгнала към Новосибирск, една към Сатанино /забележете името на това селище – за него ще ви разкажа в следващите редове, защото ние също го посетихме/, а друга към Канск.

В Сатанино, както разбрахме при нашето посещение, повечето от хората са бивши затворници от страшните сибирски затвори. Там нямаше семейства и всичко бе сведено до един пълен морален упадък подобно на Содом и Гомор от библейските времена. Когато се срещнах с някои от тези хора, направи впечатление, че техните очи са особено красиви, излъчващи като чели ли синевата. По-късно попитах пастора, с когото се срещнахме: “Какви са тези красиви очи?” Той ми отговори: “Не

се заблуждавай, брат Илия, това не са очи, а изкуствени стъкла на мястото на липсващите истински в очните им дъна. Тези хора се раждат под проклятие”.

Помислих си: “Това е наградата, ако служиш на този, който открай време е човекоубиец и баща на лъжата. При него няма милост”.

Другата част на младежкия екип се отправила към гр. Канск. Той е разположен на един от притоците на голямата река Елисей. Искам да ви разкажа как са живели християните там и как са издържали изпитания за вярата си.

“Вземете сина ми, но от Бога не се отказвам!”

През 1956 г. в Русия е издаден Декрет срещу евангелските вярващи. На всички евангелисти, които не се откажат от вярата си в Бога, в Исус Христос, да им бъдат иззети децата, без право повече да се връщат в семейството. После те са били обучавани в специални школи по макаренковски, в дух на атеизъм и жестоко насилие.

Когато влизали в дома на една наша сестра /нейният син тогава е бил само на 6 години/, прочели й Декрета и я попитали, дали се отказва от Бога, защото иначе ще вземат сина й и тя повече никога няма да го види. Тази майка отговорила като истинска героиня: “Аз наистина обичам моя единствен син Валентин, но преди всичко съм

възлюбила Господа и на Него ще уповавам винаги!
Вземете сина ми, но от Бога не се отказвам!”

Така шестгодишният Валентин е откаран в една Казахска република. Това дете е било подложено на такова психическо и физическо насилие и по-късно разказва, че от него са направили едно оръдие на насилието и ако тогава той би намерил своите родители, сигурно по най-жесток начин би ги умъртвил. Гаврата с него е била неописуема. Той е трябвало да търпи подигравки от рода на: “Да дойде да те спаси сега Бога на твоята майка и твоя баща, които те захвърлиха без причина”.

На 14 години юношата е откаран в концлагер за непълнолетни престъпници, близо до Алма Ата. Там условията отново са жестоки и непосилни за едно дете и тогава младият човек решава заедно с двама свои приятели да избяга, но милицията успява да ги залови и ги предава на възпитателя на концлагера. Той завързва юношите с три дълги въжета за един мотор с кош и ги влачи около 32 км до лагера. Децата са ставали, падали, молили са го за малко почивка, но “възпитателят” решил дори и мъртви да ги докара до лагера, за да покаже и на другите какво ги очаква, ако и те се опитат да избягат. Полуживи ги довякъл дотам и били нужни две седмици докато децата се съвземат. Но в сърцето на Валентин узряла идеята да убие този възпитател. Късно в полунощ влязъл в стаята му и го полял с туба бензин. Възпитателят се събудил, но вече било

късно и пред очите на малкия злодеец той изгорял като жива факла.

Оттук нататък съдбата на младия човек става още по-жестока. Валентин е осъден на 24 години затвор и 6 месеца строг тъмничен затвор в далечните сибирски затвори. Преди да бъде разпределен в единичната килия, на масата в стаята, където е бил, той видял кутия с цигари и посегнал да вземе една от тях, но за нещастие кутията е на надзирателя. Той хванал Валентин за ухото и му казва: “Ей, малкия, оттука ще ти отрежа ухото, ако друг път посегнеш към цигарите ми”. Валентин обаче скочил и със зъбите си му откъснал носа. Надзирателят припаднал от силните болки. Това са само част от садистичните му прояви, вследствие на възпитанието му в насилие. По-късно му е издадена вътрешна присъда за убийство, тъй като по особено жесток начин убил човек с отвертка и му прерязал гръкляна. Валентин се превърнал в машина за убийства.

През това време неговата майка 24 години и 6 месеца се молила на колене пред Бога: “Боже, Ти си обещал в Твоето свято Слово, което е истинно, че там където един повярва, ще се спаси той и целият му дом. Аз вярвам, че ще видя милостта Ти за моя син. Милост за неговия живот, Боже!”

“Ако греховете ви са като мораво, ще станат по-бели от сняг”

Идва 1993 г., когато присъдата на Валентин почти изтича. В затвора за първи път пристигат мисионери – християни, които прокламират живото Евангелие, за живия Бог. Всички затворници били изкарани навън и тогава Валентин чул за Святата книга – Библията, за Господ Исус Христос и Неговата жертва на кръста, за великата Му милост към грешниците... Излязъл напред и пред смаяните погледи на затворниците се обърнал към проповедника: “Какво говориш, може ли да съществува такъв добър Бог, който да прости на убиец като мен? Кажете ми още нещо от вашата Библия в защита на това”.

Тогава братът, подбуден от Светия Дух, му цитира пророк Исаия, който казва: **“Ако греховете ви са като мораво, ще станат по-бели от сняг...”**

“Тези думи – разказва по-късно Валентин, - ме удариха в сърцето. Цялата нощ, докато бях заключен в килията, един нежен тих глас ми нашепваше: **“Ако греховете ви са като мораво, ще станат бели като сняг”** Гласът на Светия Бог

На другия ден отново имало събрание и когато пасторът призовал към покаяние, пръв излязъл Валентин. Той паднал на колене, вдигнал нагоре ръцете си и казал: “Боже, ако наистина съществуваш такъв, какъвто Те описва този проповедник си

заслужава да се живее за Тебе, заслужава си дори и да се умре за Тебе”.

“Тогава – разказва Валентин, една огромна сила слетя върху мен. Отворих си в почуда очите и разбрах, че това жестоко сърце, готово да убива всяка минута, го нямаше, разбрах, че бях променен и обичах всички хора”.

От този ден нататък той започва да дели оскъдната си дажба с по-слабите от него затворници. Насърчавал ги, укрепявал ги, говорел им благодатни думи за Словото Божие.

През ноември същата година е освободен от затвора. Град Канск осъмнал с ужасяващата новина: “Страшният затворник” /”убиецът”/ е на свобода – коя ли ще е поредната жертва?” Но Валентин излиза от затвора вече не за да убива, а да люби... Той разпитал къде са неговите родители и след дълго лутане ги намира.

Представете си една остаряла майка, с побелели коси, но останала твърда във вярата си.... Тя не го познала изведнъж, нали Валентин е бил на 6 години, когато го вземат, а сега е вече на 43 години! Той влязъл в дома си и се устремил към нея прегърнал я и казал: “Майко, аз съм твоят син Валентин. Този Бог, на когото ти служиш, и на когото си уповавала, е и мой Господ и Спасител”.

Каква ли велика радост е изживяла тази страдалка!

Беше чудно да видиш как майка и син след толкова години раздяла влизат в Евангелската християнска църква в Канск и служат на живия Бог.

“Сила има в думите, които изговаряте ...”

Нашият мисионерски тим също посети този град. В него има стотици затвори и ние изявихме желание да ги посетим. И слава на Бога – за 16 дни имахме 48 служения, не само в тези затвори, но и в църкви, в училища, в болници. Никога няма да забравя този момент, когато пред нас строиха на двора повече от 500 дечица. Това бяха малолетни престъпници на възраст от 13 до 18 години, всъщност вече закоравели и жестоки убийци. Те бяха облечени в еднотипни груби дрехи, с големи черни калпаци на главите си. На нас ни бяха отделили една дървена беседка, но аз разбрах, че трябва да отида при тези деца и отблизо да им говоря Словото. Говорих им за любовта на Кръста, за непреходната милост, с която Господ ги люби. И когато приканих към покаяние, всичките тези 500 дечица посегнаха към калпаците си и в знак на уважение ги снеха и се молеха за прошка от живия Бог. Картината беше трогателна и това направи силно впечатление на началника им и на мъжете от въоръжената охрана. Тогава те ни поканиха да отидем и в затвора за пълнолетни престъпници. Там изживях една голяма радост. На събирането ни присъстваше самият началник на затвора –

подполковник във военна униформа, заедно със своя заместник. И когато попитахме кой би желал да отвори сърцето си за Господа, първи подполковникът издигна своята ръка, в знак, че иска да се покае пред Бога, защото разбираше, че и той е оковник на греха; че и той е в безнадеждността на човешката провала; че и той се нуждае от Божията милост, състрадание и милосърдие. Тогава аз го попитах : “Г-н подполковник, кое ви накара да се покаете, какъв беше мотивът на вашето решение”. Той отговори: “Как няма да се покая, та ние нито с добро, нито с лошо можем да задържим вниманието на тези хора дори пет минути, а вие два часа пеете и проповядвате и те дори не трепват; техните зли лица дори станаха добри. **Сила има в думите, които вие проповядвате** и аз искам да отворим църква в затвора”.

Това беше голяма радост за нас. И знаете ли, в момента проповедник там е бившият затворник Валентин. Този човек, който е бил жесток убиец, сега е проповедник на пресвятата и съвършена истина на Господ Исус Христос, защото ако ние човеците сме зли по сърце, Небесният ни Баща е любов и Той ни люби със Своята неизмерима святост и сила.

“Кой си ти, човече?”

Бяхме в една болница в същия град Канск. Хората там са лишени от всякаква гордост, защото

беднотата толкова ги е смачкала, че те разбират, че нямат друг изход, освен да вярват в Бога. На нашето събрание присъстваше един човек, който е бил защитник на Сталинград. Преди 53 години шрапнел удря левия му крак и оттогава той е сакат и останал с един крак. Когато Бог ми даде откровение, аз се приближих до него, коленичих и се помолих. Изведнъж Божията сила слезе над този мъж и Святият Дух го изцели в миг на око. Картината беше поразителна и той объркан започна да се движи наляво, надясно и не можеше да повярва на очите си. Изведнъж ме попита: **“Кой си ти, човече?”** Аз му отговорих: “Един обикновен Божий служител. Но сега ти трябва да говориш с Този, който те изцели – със Святия Бог”. Той като чели не разбра смисъла на моите думи и продължи своите разсъждения в естествения свят: “Значи, сега ще мога да си гледам пчелите, ще мога да отида на моя пчелин!” А после продължи: “Може ли да дойдете и вие с мен, за да ви дам от прекрасния сибирски мед”. Аз му казах: “Нямам такава възможност, но искам да ти дам нещо по-сладко от този сибирски мед”. Той ме погледна учуден и каза: “Какво?” “Това е Божието Слово, което е изпратено не само да спасява, но и да изцелява”.

“Истината е нагоре към Божията Слава!”

сп. Братска любов, бр. 8, 1996 г.

Не е възможно на страниците на това списание да разкажа за всички случаи на физическо изцеление, които Бог извърши, докато бяхме в Сибир, но ще се опитам да предам някои от по-силните свидетелства.

Бабата я няма

Когато бяхме в Канск, една от учителките в неделното училище дойде при мен и ми каза: “Брат Илия, моята баба, която е от Беларус, дойде при нас да прекара последните години от живота си. Тя е вече на 80 години и е напълно парализирана и сляпа. Моля те, ела и се моли Бог да се смили за нея”.

Таза старица живееше в едно затворено военно градче, но Бог направи така, че минахме през централния пост, без да ни попитат кои сме, без никакъв пропуск. Бог се грижеше за нашето отиване. Когато се срещнах с тази милостива женица, установих, че тя твърде много приличаше на моята баба Станка, която прие Господ за Свой Спасител на 84-годишна възраст. Тук ще се отклоня малко и ще ви разкажа за нея и мисля, че това свидетелство ще послужи за ваше насърчение, за да се молите за по-възрастните си роднини.

Баба Станка беше религиозна жена, но не познаваше Господа. И когато тя се разболя смъртоносно и хипертонията ѝ събра кръвното налягане 220/200 в горна и долна граница, и тя умираше по един жесток начин, аз отидох да се

помоля за нея. Извиках леля си и казах: “Лельо, няма да даваш 3 дни никакви лекарства на баба”. Тя каза: “Добре”. На другия ден, когато отидох отново при баба, тя беше още по-зле. Попитах леля дали ѝ е давала някакви лекарства. И тя избухна: “Как няма да ѝ дам, ти какво? Искаш да станеш убиец на твоята баба ли?” “Лельо, - отвърнах ѝ аз, - на теб тя ти е майка, а на мен – баба. Както знаеш, аз съм ѝ първото внуче. Нима мислиш, че искам да убия баба си. Колкото ти я обичаш, толкова и аз я обичам. Моля те, не ѝ давай никакви лекарства”.

И моята леля удържа на думата си, защото баба и без друго умираше. И знаете ли какво се случи на третия ден? Моята баба стана и за едно кратко време направи 12 тенекии със сирене. Разпъргави се, тичаше, бягаше.... И моят баща я гледаше накриво: “Мамо, и тебе ли успя да излъже наш Илия?” Но тя му отвърна: “Милане, аз не съм излъгана, а ти си излъганият. Погледни на твоето безбожие – като животно без разум живееш. Виждаш, бях на смъртно легло, а сега каква сила имам – като на млад човек...”.

Това е истината. Аз попитах тази старица, която приличаше на моята баба: “Бабо, ти вярваш ли в Господа?” Тя каза: “Как да не вярвам! Парченце по парченце да ме режат, от моя Господ не се отказвам!” Беше една лъчезарна жена, макар да беше сляпа и напълно осакатена. Тогава се доближих до нея и се помолих. На другия ден нейната внучка отишла да види какво се е случило с

баба й. Влязла в спалнята на парализираната баба, но нея я нямало. Тя си помислила: “Сигурно нещо лошо се е случило и са я взели в болницата”. Бързо проверила всичките стаи на апартамента, но бабата я нямало. И тогава чула шум от банята. Отворила рязко врата и що да види ... Бабата къпела правнучето – напълно здрава и прогледнала! Тогава хората в Канск чуха тази чудесна новина за прогледналата баба, а младата девойка дойде в киносалона, където имахме събрание, за да прослави Бог! Живи дела! И всичко това е една реална действителност!

“Истината не е надолу под водата ...”

Бяхме в гр. Новосибирск, столицата на Сибир, точно по времето, когато там се честваха две годишнини – 100 г. от основаването на града и 50 г. от победата над хитлеро-фашизма. И по този повод в града бяха пристигнали едни от най-високопоставените хора на Русия, герои на СССР. Сигурно не беше случайно, че ние бяхме отседнали заедно с тях в един и същи хотел и затова решихме ако те се съгласят, да направим едно импровизирано християнско събрание, за да им благовестим Словото Божие. Те казаха: “Добре, ние нямаме нищо против – защо да не чуем и вашето становище”.

Салончето се изпълни с народ. И когато брат Живко водеше хвалението, един човек се изправи и

каза: “Млади човече, ти лъжеш!” и напусна залата, но никой не последва примера му. Всички останали бяха по местата си. В Тази зала беше и Пьотър – герои на Съветския съюз, командир на подводница, участвал във всички сражения на Втората световна и Северо-корейската война. Този известен и почитан гражданин на Русия, чиято гръд беше покрита с медали, беше донесен от своите приятели на ръце, тъй като бе претърпял 14 костни и 4 сърдечни операции, в резултат на което бе пълен труп. Неговите приятели са го носели на ръце до залата в продължение на 20 минути, защото той бе грамаден мъж. Тогава ние се молихме за този човек. Божията сила мощно слезе над него и го разтърси. Пьотър Михайлович започна да прави някакви упражнения, които биха затруднили дори напълно здрав човек. Това смая всички присъстващи. После за миг той се изстреля като стрела нанякъде и дори не разбрахме къде отиде.

На следващия ден имахме още едно събрание в Двореца на културата. На първия ред в модерен костюм седеше Пьотър Симеонович и сияеше като младо момче. Той беше довел и главната конструкторка на военни оръжия в Русия, която също се покая и прие Исус за свой личен Спасител.

Накрая на нашето събрание Пьотър Симеонович дойде при мен и ми каза: “Брат Илия, сега тръгвам да търся боцмана на моята подводница, за да му кажа, **че истината не е надолу под водата, а нагоре към Божията слава**”.

Това е една съвършена истина за един жив Бог, който отваря очите на тези, които доскоро са били незрящи и сърцата на тези, които доскоро са били мъртви в своите грехове.

Молете се за нас!

От 1 август до 15 септември тази година с Божията помощ отново ще бъдем в Сибир. Нека Бог да се смили над нас наистина да отидем и да се видим с тези наши чудесни събратя в Господа, за да може да разказваме за непреходните и свети Господни дела, а Пьотър Михайлович обеща, че ще бъде първият ни посрещач на летището.

“Колко е прекрасен Господ! Благодарим Му за благословието, което изля чрез вас на нас, сибиряците. Тези дни, през които бяхме заедно с вас, бяха като перли, подарени от нашия Небесен Отец. Топлината на вашите сърца стопли нашите души. Трудът ви в Господа не е напразен! Чрез вас се увеличи Царството на светлината в нашата изстрадала страна. Бяхме силно насърчени и получихме отговор на много въпроси, които ни вълнуваха. Вашата любов, вашите песни ще останат в нашите сърца и ние вярваме, че скоро ще се видим пак.

Благодаря на Бога за вас, за дара на брат Илия, чрез който той чука на човешките сърца; деликатно и доверчиво, просто и разбираемо.

Самата Христова любов струи от вас. Това казва моята дъщеря. Това говорят много, много хора, които присъстваха на вашите събрания.

Особено ви благодаря за възрастните, защото те все по-трудно се решават на преклонна възраст да правят решения в живота си. Голямо чудо е, че моята възрастна майка се покая. Слава на Бога за всички ви! Нека Небесният ни Баща да благослови семействата ви и вашата страна България! Моля Бог да изпълни всичките ви дела със Своята милост и слава!

Освен духовното благословение, което получихме чрез вас, аз бях и физически изцелена от бронхит. Сега съм здрава! Вярвам, че и гръбнакът ми скоро ще се изправи. Любовта на Небесния ни Отец е безгранична! Изпращам поздравите си и своята любов на братския народ на България!”

Людмила Плитченко

“Благодаря на Бога за моето изцеление. Преди пет години получих черепна травма и ми останаха грозни белези след операцията. Но след молитвата чудото стана. Белезите изчезнаха! Слава на Бога!

*Зоя Петровна, Новосибирск,
ул. Невельского 85, кв.182*

“Благодаря за братята от България, за това, че дойдоха при нас в Новосибирск, за тяхната любов, за техните песни, за техните молитви. Те оказаха силно въздействие не само върху вярващите в града ни, но и върху невярващите. След техните проповеди много непокаяни души дойдоха в

църквата, сред които и моят син, чичо ми и моята приятелка от детските ми години. А най-важното за мен беше, че бях напълно изцелена от много болести, заради които дълги години не живеех, а просто съществувах. Имах дископатия и хипертония – сега забравих какво значи да те боли главата и кръста, а бях диспансеризирана още на 25 годишна възраст. Лекарствата вече не ми трябва. Не остана следа също и от гастрита, който имах. За другите болести ще науча след като си направя изследвания. Вярвам, че и за тях ще забравя.

Благодаря на Господ Исус Христос, чрез Когото получих здраве, душевно спокойствие и оптимизъм след всичките ми тревоги в моя досегашен живот. Това стана благодарение на вашите молитви, братя! Заповядайте пак при нас! Ние се нуждаем от вас!”

С благодарност:

Валентина Плотникова

Любов, по-силна от признателност

Интервю с Илия Миланов, Сливен

Сп. Братска любов, бл.7, 1997 г.

“О! Дай нам сърдце чистое как снега сибирские, горячие как солнце над землей!”

Припевът на тази песен чух неотдавна след като брат Илия Миланов и неговият тим се завърнаха от Сибир. Стана ми особено мило, а сигурно и на мнозина, които са я слушали. Тя ми припомни за

нещо позабравено в нашите души – признателността ни към великата руска страна. /По-късно разбрах, че заедно с чудесните преживявания и изявената Божия слава, те са запели тази песен в църквата в гр. Канск. Иначе тя е донесена от мисионерите в Украйна./

Да си призная и на мен, макар и не толкова често, ми се е искало да забравя за тази “наша по-голяма сестра, ако мога така образно да я нарека, малко в тоталитарен стил, като че ли тя е виновна и за нашето положение. Въобще този въпрос ме е занимавал. Спомням си веднъж на един женски семинар в София как една рускиня със сълзи на очи ни молеше да не гледаме с упрек към всеки руски гражданин, сякаш той е виновен за всичките ни страдания. Тя беше преживяла лична драма, защото с когото и да се събирала – било на гости, или по друг повод, всички ѝ казвали: “Вие сте виновни за всичко! Вие, вие...” Жената до такава степен изживяваше това болезнено, че не искаше повече да се среща с никого.

Има една друга любов, която не търси сметка за зло, която не се превъзнася и не се гордее. Това е Божията любов. И точно тя е тази, която задвижи сърцата на наши български мисионери да отидат отново в земята, която години наред изповядваше атеизъм, която се гордееше с марксистко-ленинското учение, а ние ѝ пригласяхме.

И сигурно не е случайно, че когато същите тези мисионери са имали покана да отидат в Америка и

нямали никакви проблеми със заминаването, идва Божият призив за Сибир.

Когато се срещнах с брат Илия, за да ми разкаже за второто си мисионерско пътуване до тази далечна земя, разбрах, че духом той вече е там, още повече, че му оставаха няколко дни, когато за трети път щеше да се срещне с “Божии светии от далечен Сибир” през май, юни и юли тази година.” Душите ни са там” – сякаш предусещаше той моя въпрос. Беше безкрайно щастлив, че ако първия път през март 1995 г. са отишли да занесат Благата вест и да посеят семето на вярата; то при второто си пътуване те вече са видели плодовете от своята работа – увеличен брой на вярващите, образувани нови църкви, които вече сами изпращали мисионери и този път трябвало да назидаят младите църкви. Разказваше ми силни свидетелства на изцеление; за хора от управляващите, които отначало са били скептично настроени, но после с желание давали съгласието си за организиране на евангелизации, след като Божията сила ги съживявала за нов живот.

Това необикновено второ мисионерско пътуване до Сибир започва през лятото на миналата година. Брат Илия разказва:

“Защото бяхте ни станали мили...”

Денят беше 14 август 1996 година. Самолетът на авиокомпания “Транс айро” ни отведе в Москва. Предстоеше ни 12 часа престой там. Това време

използвахме, за да разгледаме строящия се молитвен дом “Христа Спасителя”. Стояхме и се удивлявахме на колосалните размери и чудесната му архитектура. Наблюдавахме как десетки хора идваха и с радост жертваха от своите оскъдни средства.

Разговаряхме с тези простосърдечни и добродушни хора, които изразяваха своята надежда за по-добри времена чрез връщането на народа към източника на небесната благодат – вярата в Бога.

Късно след полунощ вече летяхме към далечните земи на Сибир.

Отправната точка на нашия полет беше столичният град Новосибирск. С огромно вълнение и Христова любов очаквахме срещата с нашите братя и сестри в Господа, за да видим и плода на минало-годишното ни благовестие.

Молихме се Бог да ни даде най топли думи, с които да поздравим църквата Христова в Новосибирск и Святият Дух не закъсня. За приветствие прочетохме 1 Солунци 2:4-8. Бяхме поразени от точността на Божието откровение: “Така, като имахме гореща любов към вас, бяхме готови да ви предадем не само Божието благовестие, но и своите души, защото ни бяхте станали мили”.

Ето един чудно синтезиран израз на нашия изгарящ копнеж да се завърнем сред Божиите светии в далечен Сибир! След година и пет месеца, ние виждахме благодатния и свят растеж на младата църква. Повече от 200 новородени за Божия слава!

Колко е вярно Словото: “Последните ще станат първи ...”

Не само броят на повярвалите се бе увеличил – тези хора вече изпращаха мисионери там, където все още не са чули Благата вест! На едно от събранията ние благословихме първата мисионерска двойка – младо семейство, което тръгваше по трудния, но прекрасен път на благовестието.

Разбрахме за кой ли път, че трудът ни в Господа не е бил напразен. Това ни даде криле и нови сили за работа на Божията нива.

Спечелени за Евангелието

Следващата стъпка бе установяването на ново църковно общество в югозападния район на столицата. За организиране на открити евангелизации имахме на разположение 14 дни. С ниско паднали, като че ли докосващи земята облаци, а също и с неприятно ръмящ дъжд, ни посрещна този район – гнездо на престъпния свят и духовната тъмнина.

Но Бог в Своята велика милост не беше забравил погиващите поради нямане на знание хора в този край.

Бог ни беше говорил още в България, че ще отвори вратите на благовестието и сред висшия управленски ешелон.

Първото ни посещение беше при председателя на Комитета по религиите и националностите

Владимир Данилович. Благата вест докосна сърцето на този човек и той жадно поглъщаше благодатните думи на Кръста. В края на близо двучасовата ни среща този човек беше спечелен за Евангелието. Получихме разрешение за открити евангелизационни събрания и обещание за пълно съдействие от негова страна.

С всеки изминат ден спечелените души за Господа се умножаваха. Те приемаха благодатните думи на Христовата истина и Бог им говореше чрез видими чудеса и изцеления. На нашето събрание бе доведена фронтовачка-сапьорка. През 1943 г. при разминирване на противотанково минно поле, взривена мина разкъсва гръдната ѝ част и тя остава инвалид със силно увредено сърце и крайници. Тази жена беше изцелена и стана една от най-ревностните благовестителки в този район.

На другия ден видяхме друга жена, напълно изцелена от десницата Господна. Като финал на нашето благовестие на 30 август 1996 г. бе открито първото официално богослужение в красивата актовна зала, която ни бе дадена за постоянно ползване за нуждите на новоутвърдилото се църковно общество.

“Семената попаднаха на добра почва”

Влакът все повече се отдалечаваше от тримилионния Новосибирск, предстоеше ни пътуване от 800 км. до двумилионния град Омск.

Там отново имахме среща с местното ръководство в лицето на Олга Димитриевна – кандидат на историческите науки, завеждащ отдел “Култура и религиозни въпроси”. В началото тази жена се опитваше да се скрие зад маската на религиозния параван и служебния тон, но по-късно Словото Божие разтърси из основи нейната погиваща душа. Разговорът ни продължи повече от два часа. Семената на Божията милост попаднаха на добра почва. Тя посети нашето събрание, прояви не скрит интерес и пожела една по-задълбочена и дълготрайна връзка с нас.

“Идете и научете всички народи!”

Дните минаваха неусетно бързо. Предстоеше ни път по най-дългата отсечка Омск-Канск, близо 2000 км. След 28-часово пътуване, влакът спря в Канск – Енисейски. Зад гърба ни останаха огромните сибирски реки Об и Енисей.

Град Канск е разположен на един от притоците на Енисей, река Канск - “Кървавата река”. По време на набезите на Чингиз хан тя се е превърнала в гробница на хиляди изклани християни. Кръвта на божиите светии зовеше за милост към благодатния престол на Божията святост.

И тук Бог беше издигнал факела на Христовата любов, в лицето на една млада и благословена Божия църква. Местният пастор, брат Анатолий, баща а 6 деца, беше напуснал уютния си дом в

Украйна и заедно със съпругата си и многолюдната си челяд, бе посветил живота си на благовестието. Това бе един човек на Христовата възраст в огромния и мрачен Сибир, който бе приел предизвикателството на неизвестността. Малката мисионерска група започнала “от нулата” преди 2 години. Сега младата църква изпраща мисионери в далечната и недостъпна земя на Тафлария, където живеят три местни племена, записани в Червената книга на изчезващите народи. С хеликоптер проникват в сърцето на този планински народ – тафлари, за да бъдат записани имената на мнозина от това племе в Книгата на Вечния живот. Могъщата Божия десница е протегната за мир и благословения. Бог отваря вратата на благовестието на своите помазаници. Ще приемем ли предизвикателството на Господното време? Ще изпълним ли великата заповед на нашия Творец и Създател: **“Идете и научете всички народи ...?”**

“За трети път плача в моя живот ...”

Престоят ни в Канск – Енисейски включваше проповеди в църкви, евангелизации в затворите и близките градчета. Бяхме приети с голямо внимание от кмета на града, присъствахме на регионална оперативка, след която благовествахме на първите управници за приближаващото Божие Царство. Интересът към Евангелието се засилваше с всеки изминат ден. Бяхме поканени да проведем

християнско събрание в залата на кметството, където присъства голяма част от културния и управленски елит на града. В едно от събранията ни бе изцелен директорът на културата Владимир Баранов, страдащ от бронхиална астма в много напреднала степен.

Той на всеослушание заяви: “Не се срамувам от моите сълзи. За трети път плача в моя живот; за първи път плаках, когато загубих моя най-близък приятел; за втори път когато се роди моята дъщеричка; и сега, когато познах живия Бог, който ме изцели”. Оттук нататък той беше организатор на нашите евангелизации в гр. Фелимоново, Чечедля и Польне.

Евангелизациите приключваха в късните вечерни часове с небесна благодат и сила.

“Нито едно престъпление за година и пет месеца?!”

Повторно посетихме затвора за малолетни престъпници. Управата изрази своето голямо удивление от промяната, настъпила в живота на затворниците след нашите евангелизации през миналата година. /Ако си спомняте, ние бяхме в един от най-страшните детски затвори с убийци на възраст от 13 до 17 години/. Завеждащ възпитателната част А.Кориков не можеше да повярва на очите си, че ние отново сме при тях и ни прегръщаше с огромна любов. От неговите думи разбрахме, че това, което се е случило, е непознато в

историята на руските народи – нито едно нарушение от какъвто и да е характер през това време. Този човек сподели: “Брат Илия, преди около година и половина вие проповядвахте на тези 500 деца. Оттогава те станаха не само по-добри помежду си, но се отнасят добре и с нас. Такъв случай в историята на руските затвори ние не познаваме”.

Посятото добро семе на Словото Божие беше дало добрия плод, дори и в сърцето на тъмнината.

“Тя даде най-много”

Благословенията се изливаха едно след друго. По невероятен начин бяхме допуснати и до телевизията.

Оказа се, че директорът на най-гледания сибирски канал е евреин. При срещата с него, той ни каза: “Господа, аз уважавам всички религии, но в Русия източното православие има вето на религиозни предавания. Така че ако искате да участвате в нашия канал, трябва да говорите със свещеник Геннадий. /По-късно разбрахме къде сме били пратени. Свещеник Геннадий е плашел нашите хора с катер, когато са вземали водно кръщение в реката, а мафията е седяла на брега и е заплашвала всички, които влизали във водата/. Брат Анатолий, който добре познаваше свещеника, ми каза, че няма никакъв смисъл да ходим при него, защото само ще си загубим времето. Но аз настоявах: “Води ме при него!” Когато влязохме в източно-православния

храм, където се помещаваше свещеникът, брат Анатолий ми каза отново да почакам. Той искаше да ми спести напрежението, което очакваше да се получи при срещата със свещеника и искаше предварително да разговаря с него. Докато го чаках навън, при мен дойде една жена, която по всичко личеше, че беше прислужница в храма. Тя ме попита откъде сме. Отговорих ѝ: “Ние сме българи, християни”. Жената се зарадва извънредно много. Аз започнах да ѝ говоря от Словото Божие, а тя възторжено възкликна: “Какви чудесни думи са скрити във вашите уста”. След това продължи: ”Ние, руснаците и сибиряците, страдаме, защото се отрекохме от живия Бог. Сега нито кметството, нито управата ни поддържат. Черковната каса е празна”.

През цялото време докато разговарях с тази жена, ми направи впечатление колко слаба и немощна беше тя. Сигурно не беше се хранила дълго време. Бог вложи в сърцето ми да ѝ дам една голяма сума. И знаете ли какво направи тази жена? Тя отиде до храмовата каса и пусна вътре парите. Сякаш чух в този момент думите на Исус: “Тя даде най-много”.

После тази жена се върна при мен и ме попита за името. “Илия” – отговорих аз. Още не чула пълния ми отговор, тя започна такава пламенна и гореща молитва към Бога за мен, с каквато никоя друг досега не се беше молил. “Господи, помажи твоя раб Илия!” – Така тя продължи да се моли дълго, без да спира.

След малко брат Анатолий се върна и първите му думи бяха, че се е случило чудо: Свещеникът се съгласил да ме приеме. И как няма да стане чудо, след като в същия момент молитвата на тази мила жена стигаше до Божия престол.

“Търсете мир с всички ...”

Когато влязох при свещеника, гледката беше поразителна. Той седеше на огромен трон, облечен в свещеническите си одежди и с голям златен кръст на гърдите. “Господине, каза ми той – Каква е мисията ви в източноправославен Сибир!” Моят отговор беше: “Братко, свещенико, моята мисия е Христовата мисия – **търсете мир с всички** и онова освещение, без което никой няма да види Бога!” Той ме погледна, а аз започнах да му говоря от Евангелието. Неговите огромни черни очи започнаха да се пълнят със сълзи. След малко се приближи до мен и ми подари новото руско синодално издание на Библията.

“Радвайте се в Господа, пак ви казвам: радвайте се!”

Сега вече можехме да отидем в телевизията. Директорът, който естествено добре познаваше свещеника, не можеше да повярва, че това се е случило. Учудването му беше още по-голямо след като разбра, че Генадий дори ми е подарил Библия.

Така в 19.30 ч. една августовска вечер беше нашият старт по сибирската телевизия. Зрителите започнаха да звънят усилено по телефона. Беше ни дадено най-доброто телевизионно време и поради големия интерес интервюто беше излъчено отново в 21.15 часа.

По-късно Бог изцели директора на Канал 5 Мосензон Борис Зиносвьевич, юдеин по произход.

Божие слово заливаше Сибирската земя и кръвта Христова избелваше греховете на хората до чистотата на сибирския сняг. За 40 дни пропътувахме над 13 000 км. проповядвахме в 8 града, имахме над 60 евангелизационни събрания. Бог ни съдействаше с величието на Своята непреходна сила. Сега пиша тези редове, за да отдам цялата слава и почит на Единородния Божий Син, а за нас да остане изпълненото Божие слово: **“Радвайте се в Господа, и пак ви казвам: радвайте се!”**

Нека благодатта на нашия Господ и радостта от Неговото спасение да се всели в сърцата на изкупения Божий народ!

Скъпи братко и сестро, ще дадеш ли твоята молитвена дан, ще положиш ли своето сърце на жертвения олтар на Христовото благословение?

Бог изисква пълна активизация на Църквата Христова по лицето на цялата земя в пределната минута на приключващата благоприятна Господна година. Копнейте за по-големите дарби,

изпълвайте се с Христовото Милосърдие, жадувайте да достигнете недостигнатите високи хоризонти на неизследимото Божие благообразие, обичайте се с Христовата любов.

Послеслов на редактора:

Това е истинската Божия любов. Тя не се променя със смяната на обществения строй и не се пренасочва според политическата ориентация. Тя е много по-силна и от признателната любов, която носи в себе си благодарност. През последните седем години на демокрация, разбрахме това най-вече в отношението ни към великата руска страна. Тъй като и самите ние осъзнахме последиците от войнствения атеизъм, искаше ни се да бъдем подалече от нея, самият преход като че ли налагаше това – да не се обръщаме назад, а да търсим нови хоризонти на партньорство, и то предимно ориентирано на Запад. Но Бог не гледа на лице, а на сърце, защото “няма вече юдеин, нито грък, няма роб, нито свободен, няма мъж, нито жена, защото всички сте едно в Христос Исус”. /Галатяни 3:28/

Свидетелства от далечен Сибир

Сп. Братска любов, 1997 г.

Разбрах, че има Един, Който не иска да умра

По професия съм художник, по хоби – музикант. Тъй като се интересувам от музика, веднъж попитах една вярваща: “Има ли във вашата църква съвременна християнска музика?” Тя ми отговори: “Ела и виж!” Аз отидох и песните ми харесаха, но това не беше задълго. Продължавах да пия, да пуша и всичко това ми се виждаше нормално. Но смятах че е несправедливо да ме боли стомаха в продължение на 9 години.

Точно по времето на тези мои размисли при нас дойдоха млади момчета – евангелисти от България. Те направиха силно впечатление не само на тези, които постоянно посещават църква, но и на хора, които влизат понякога там за 20-30 минути и си отиват. Аз реших да видя тези мисионери заедно с моя приятел Вова. Направи ми впечатление, че те са с открити лица, не виждах нищо хитро или лицемерно в тях и винаги, винаги бяха много радостни. Ние с приятеля ми чак им завиждахме. Откъде вземат тази радост? Откъде? Откъде? Музиката им беше много по-добра от всякакви други стилове, които познавах. Българският репертоар с обикновената аранжировка развълнува сърцата както на децата на 10-годишна възраст, така и на 90-годишните старци. По-късно в нашата любителска група се опитахме да пресъздадем техните песни, но нищо не се получи. Между българите имаше един брат, който каза, че Бог ни обича и Той може да ни изцели от тютюнопушенето. Той се казваше Илия. Аз стоях настрана и се

подсмивах, защото си представях как след този “сеанс” моят приятел пак “ще дими”. Приближих се да видя какво ще стане. Илия положи, ръце на раменете на Вова и говореше нещо, което аз не разбирах. В следващия момент Вова изхвърли папиросите и повече не пропуши до ден днешен. Илия предложи да се помоли и за мен, за освобождение от никотина, но гордостта ми се надигна и аз му отказах.

В къщи бях радостен като българските момчета, но не можех да си обясня защо. Гордостта ми бързо се пречупи, когато отново силно ме заболя стомахът. На следващия ден направо изтичах при брат Илия. След молитвата му болката изчезна. От радост взех и се напих, но болката отново се върна. Пак изтичах при него и в този момент започнах да разбирам, че Някой, Който е много добър, Който не се вижда, но съществува, и **Който не иска да умра**, ми помогна. Разбрах, че Той се казва Исус и иска да промени моя живот. Така аз и Вова приехме Исус Христос като личен Спасител.

Сега, една година по-късно, аз отново се срещнах с тази група за хваление в църквата. От известно време на ръцете ми се появиха брадавици, а по лицето някакви отвратителни пъпки. Когато брат Илия покани за молитва на изцеление, аз първи излязох напред. В тази молитва той повече говореше на езици. Аз стоях със затворени очи и изведнъж нещо започна да ме люлее, появи се приятна топлина и някаква жълта светлина, невероятно

красива. Макар че съм художник, не бих могъл да я нарисувам. Получих голяма радост. Тръгнах си: гледам същия мръсен автобус, а сърцето ми прелива от радост.

На следващата служба пак излязох за молитва и така всяка вечер. На сутринта като погледнах лицето си в огледалото, нито една пъпка! Бях безкрайно щастлив. Искях да свидетелствам в църквата, но не можах, тъй като имаше много изцелени и всеки искаше да разкаже какво Бог е направил с него. Макар че бях напълно здрав, пак излязох за молитва, като си мислех: “Бог по-добре ме познава; може да има още някакъв скрит бацил в тялото ми, нека и него да премахне”. За брадавиците бях забравил. Случайно погледнах ръцете си и отново чудо! Тях също ги нямаше. Тогава не издържах и извиках с всичка сила, че съм изцелен! Слава на Бога!

*Гр.Новосибирск Ленински район
ул. “Широкая 135.110” д.тел. 41 32
58. Соколов Юрий Михайлович*

Медицината бе безсилна да ми помогне

Родила съм се в голямо семейство на поволжски германци. Майка ми беше християнка, а баща ми – върл комунист. След като се омъжих, моята свекърва ме научи на една молитва, която дълго време ми помагаше в живота. Но дойде време, когато тя престана да действа. Реших да отида на църква и по-късно разбрах, че не съм сгрешила.

Покаях се и получих освобождение на душата. През 1987 г. попаднах в Чернобил. Работих 20 дни по 10 часа на ден. За сън имах само по 4 часа. След тази командировка моето здраве започна да се влошава; пръстите на ръцете ми се подуваха, имах болки в черния дроб, сърцето, стомаха, страдах от бронхит. Дойде време, когато разбрах, **че медицината е безсилна да ми помогне.**

Но благодаря на Бога, че Той изпрати при нас брат Илия от България с неговата група. Моля се Бог да ги благослови в техния живот. Чрез молитвата на брат Илия Бог ме изцели. Не можа с думи да изразя своята благодарност към Господа!

Почувствах как през цялото ми тяло премина топлина и като че ли нещо замря вътре в мен. На следващия ден аз не вървах, а “летях”, без да усещам земята под краката си. Преди службата не можех да седя от болки, а след молитвата изкарах цели два часа на крака.

Обичах да шия, но се отказах заради болките. Сега отново мога да седна зад шевната машина.

Преди известно време бях прочела в един вестник свидетелството на една жена, лекар по професия, която също като мен беше работила в Чернобил. Тя била изпратена в къщи, за да умре от левкемия и знаела, че медицината е безсилна да ѝ помогне. Но се покаяла и помолила Бог да я изцели. И Той го направил. Слава да бъде на името Му во веки! Аз вярвах, че и мен Бог ще ме изцели, но не

мислех, че това ще стане толкова скоро, защото от скоро бях повярвала.

Благодаря на Бога за всичко, което ми е дал. Слава да бъде на името Му во веки веков!

*Гр. Канск Красноярский край
Валентина Зибенгар*

Благодаря на Бог и на брат Илия за моето изцеление. Преди пет години получих черепна травма и след операцията ми останаха грозни белези. Но след молитвата чудото стана. Белезите изчезнаха. Слава на Бога!

*Гр. Новосибирск
ул. Невелского 85, кв. 182
Зоя Петровна*

Депресията ми изчезна

На 21 юни 1996 г. бях жестоко пребита и изнасилена от двама непознати мъже, които след това вляха в мен някакви силно токсични отрови и ме изхвърлиха в гората. В полусъзнание се доვлякох до дома си. Полицията и медицинската експертиза потвърдиха тежките наранявания. Понесох сложна операция по възстановяване на вътрешните ми органи, като два месеца ме лекуваха с помощта на транквилизатори и хипноза, за да се премахне шока и депресията. Но това лечение не ми помогна.

Миналата година една моя съседка ме заведе на богослужение при брат Илия от България. След молитвата почувствах голямо облекчение и депресията ми изчезна. На следващия ден професорът и хипнотизаторът, които ме лекуваха, ме признаха за абсолютно здрава. Почувствах душевно обновяване и голяма радост. Сега съм нов човек. Благодаря на Бога и на брат Илия, че дойде в Новосибирск, за да се моли за мен.

*Гр. Новосибирск
ул. Фасадная, д. 27, в. 30
Лариса Васишевна Ткаченко*

На 20 години имах болни бъбреци. През февруари 1995 г. приех Исус Христос в сърцето си, а през месец април при нас пристигнаха българските християни. Разбрахме, че брат Илия има Божиата дарба за изцеление. На една от последните служби на нашите български братя, аз помолих Господ Исус Христос да изцели бъбреците ми. И Господ чу молитвата ми. Още същата вечер бях изцелен. Сега съм здрав и нямам никакви болки. Слава на нашия Господ Исус Христос!

*Гр. Канск 663606 Красноярский край
ул. 40 лет Октября, д.35, кв.25
Фадеев Алексей Михайлович*

Благословена топлина в студения Сибир

На добър път, наши любими и скъпи братя!

Пишем ви тези последни редове от гр. Иланск. Сърцата ни скърбят от предстоящата раздяла, но ние вярвам, че Божията любов винаги ще бъде с нас и ще си спомняме едни за други. Благодарим ви за вашата грижа и разбиране към нас. Нека Бог да благослови вашите семейства, вашите деца и съпруги. Молете се за нас и нека Бог да ни укрепява и благославя в нашия труд на Божията нива. Ние искаме това писмо да бъде прочетено не само от вас, но и от вашите семейства.

Благодарим на Бога, че има на този свят такива Божии деца като вас, от които струи нещо прекрасно и небесно. Вие ни докоснахте с една благословена топлина в студения Сибир. Колко хубаво беше с вас! Искаше ни се да ви задържим, но това е невъзможно – вие заминавате!

Благодарим ти, брат Илия, за твоето добро сърце, за чудесните проповеди за слава Божия! И на тебе, брат Живко, за топлия поглед, за прекрасния глас! Ние не можем да ви забравим. Простете ни, ако с нещо сме ви наранили, но знайте, че ние много, много ви обичаме и ще се молим за вас. Предайте нашите поздравии на братята и сестрите в България! На нас ние много скъпа вашата страна, защото там живее народ със същата вяра и кръщение в един Дух. Вие сте много скъпи за нас и това не са само думи, но вик от дълбочината на нашите сърца и благословение в нашите безсмъртни души. Нека Божиите благословения да бъдат върху

вас и вашите семейства, които са ви пуснали при нас!

Братя и сестри в Господа от град Иланск

Благодаря на Небесния ни Баща за това, че Той ни изпрати в Канск Своите помазаници – истински Христови войници, за да проповядват святото Божие Слово и да говорят за нашия Спасител Исус Христос. От години ме боляха краката. След молитвата на брат Илия Господ ме изцели. Сега аз карам ски, а съм на 57 години! Ще хваля Господа непрестанно!

*Гр. Канск 6636062 ул. Ангарская, д.24, кв.96
Новикова Мария Михайловна*

Скъпи братя и сестри,

Искам да свидетелствам, че от 1982 г. до 1995 г. имах миома със силно кръвотечение. Но през 1995 г. при нас в Канск пристигнаха пет души българи. Един от тях беше брат Илия. Той положи ръце на главата ми и се моли за мен на Исус. Сега съм напълно здрава. Слава на Бога! Моля се Бог да благославя брат Илия във всичките му пътища.

*Гр. Канск ул. 40 лек Октября 33 А 76
Мурая Любовь Петровна*

“Аз изпълнявам Неговата воля!”

През месец септември 1996 г. нашият далечен сибирски град бе посетен от християнската мисия от България, начело с брат Илия Миланов. Той беше в нашия роден град една седмица. Това бяха за нас благодатни дни. Бях на всичките служби. Инвалид съм II-ра група. Брат Илия е много състрадателен човек – точно такива си представях аз посланиците на Всевишния – учениците на Исус Христос. Нека Бог да го пази. След втората молитва за изцеление Бог премахна от мен мигрената.

Същата нощ сънувах един много особен сън. Това беше на 16 септември 1996 г. Сънувах църквата ни, братята, сестрите и изведнъж влиза брат Илия и ни казва: “Който желае да дойде след мен, нека тръгне, аз ще ви изведа на истински път!” Ние станахме и тръгнахме след него. След като излязохме от църквата се озовахме на една голяма зелена поляна. Там беше много красиво, грееше слънце и беше топло. През цялото време брат Илия ни говореше нещо; но аз не си спомням точно какво. След като преминахме поляната, дойдохме до една тъмна и страшна гора. И аз казах с ирония на сестра Мария, която вървеше до мен: “Сега този “Сусанин” ще ни закара някъде, тъй че няма да можем да излезем обратно”. А тя ми отговори: “Остави това, ти трябва да вървиш!”

Брат Илия сигурно е чул какво съм казал, защото проговори на всички: “Който се съмнява, може да се върне, но ние трябва да вървим!” И той

тръгна пръв в дълбочината на тъмната гора. Аз и другите, които бяха до мен /не помня лицата им/ тръгнаха след него. С голяма трудност минавахме през храсти, повалени дървета, а освен това беше тъмно, студено и страшно. Но брат Илия постоянно ни окуражаваше, че остава още малко. Накрая излязохме от тази страшна гора /тайга по сибирски/ и попаднахме в така наречения “чапъжник” /в Сибир чапъжник се нарича гъст храсталак/. Продължаваше да бъде тъмно и студено, но брат Илия крачеше отпред и ни говореше: “Дръжте се, братя и сестри, след малко всичко страшно ще остане зад нас”. Най-накрая видяхме светлина и излязохме в огромна градина, в която имаше цъфтящи ябълки и круши. Беше много топло и светлина заливаше градината. Брат Илия се обърна с лице към нас, издигна ръцете си нагоре и каза: “Слава на Бога, тук са излезли всички, които не се страхуват и тръгнаха след мен. Всички вие ще бъдете добре, защото преодоляхте трудностите и бедите”. Тъй като аз бях до него, хванах го за ръка и започнах да му благодаря за това, че той ни изведе от тъмнината и ни доведе в тази благодат. Но брат Илия се обърна към нас и каза: “Аз нищо не съм направил, само съм изпълнил указанието и волята на Всевишния. Той ми нареди да помогна на вас, руснаците, да преминете трудностите, в които сега се намирате и да ви насърча духовно. Всевишният ме изпрати при вас и ми нареди да се моля за вашето изцеление. **Аз само изпълнявам Неговата воля**”.

Слънцето грееше и беше топло, а на душата ми беше още по-радостно и аз се събудих. Беше 5 часа и 30 минути по красноярското време и аз много се учудих, че така добре бях запомнила този дълъг сън.

*Гр. Канск 663600 Красноярский край
Центральний м. р-н д. 20, кв. 56
Боровкова Валентина Петровна*

Екип “Благовестие” в Украйна и Сибир сп. Благовестител, бр. 9-10, 1997 г.

За това пътуване Илия Миланов разказва в сп. “Братска любов”

Скъпи братя и сестри, с много любов приемерте много поздравя от украинските и сибирските църкви, които посетихме това лято. Тази година за трети път бяхме мисионери в далечния Сибир. Но този път нашата визита беше по-продължителна и ние посетихме области, където изобщо не бяхме ходили. На път за Сибир посетихме Украйна. Трябва да ви кажа, че Бог върши велико дело в Украйна. Огромна съживителна вълна, вълна на Святия Божи Дух е заляла християнските църкви там така, че те не само са изпълнени с хиляди истински поклонници на живия Бог, но още и разпращат благовестието Христово чрез своите посланици до всички краища на Русия. В почти цяла Русия мисионерите произлизат от украинските църкви. Голямо помазание им е дал Бог в

познаването на Словото Божие и същността на Евангелието. Имахме възможността да проповядваме в продължение на една седмица в Евангелските Петдесятни Украински църкви, които са под ръководството на п-р Павел Бондаренко. Тези хора, които бяха видели много неща в живота си, които бяха изстрадали Евангелието в концлагерите с бичувания и насилвания, пазеха чистотата и истината. Бр. Павел Бондаренко съвсем открито ми зададе въпроса: “Бр.Илия, какво проповядваш? Изцеление или спасителната истина на Кръста?” Казах му: “Бр. Бондаренко, какво изцеление?! Исус Христос каза, че първо трябва да търсим Царството Божие и Божията правда и всичко останало ще ни се прибави. Ние проповядваме разпнатия Христос и Той покрива Словото Си с чудеса и знамения”. Бр.Бондаренко ни отстъпи амвона и ние в продължение на цяла седмица проповядвахме. Църквата винаги беше препълнена. Трябва да ви кажа, че когато ние се молехме: “Боже, с каква мисия ни изпращаш сега в Русия?”, Святият Божи Дух каза, че мисията е записана в Деяния на Апостолите 16:4,5: “И като ходеха по градовете, предаваха им наредбите, определени от апостолите и презвитерите в Ерусалим, за да ги пазят. Така църквите се утвърдяваха във вярата и от ден на ден се умножаваха числено”. Ние видяхме това, което като “рема” бе открито нам, изпълнено в реалната ни дейност в Украйна и в Сибир. Църквата в Украйна се умножаваше, вярата растеше. И накрая в

стотиците писма, които получихме, се открие едно изречение: “Бог ни върна към първата ревност и към първата ни любов към кръста”. Братя и сестри, не е ли чудесно това!

Оттам нататък ние продължихме през централна Русия, където посетихме една от т.н. харизматични църкви. Аз знам, че Евангелските Петдесятни църкви са харизматични църкви, но това няма нищо общо с изопачения харизматизъм на новото време. Ние попаднахме точно в една такава модерна църква. И когато научили, че ще им гостуват тези “закостенели петдесятници”, започнал бунт в духовния съвет: “Кой ги покани? Какво ще ни поучават?” Но част от бунтовниците заминаха на една извънредна международна конференция и другите, които бяха по-умерено настроени, ни поканиха в църквата. Започнахме да проповядваме любовта на кръста, ние не изобличавахме нашите братя и сестри, ние им показвахме любовта и милостта на Святия Божии Дух, Който продължава да ни открива истините от Словото Божие в пълнота. Към края на седмицата се върна и останалата част от духовния съвет и ние продължихме да проповядваме. В неделния ден се случи нещо велико, според мен. Пасторът на църквата се качи при нас на амвона и каза: “Не знам дали ще ме последват другите от духовния съвет, но аз съм изобличен, че не съм проповядвал същността на Евангелието. Фалшиво съм изговарял думите на истината. И се кая пред величието на Бога!”

Последваха го и всички останали дякони, и вярвайте, това беше една от най-красивите молитви, приличаща на тази на каещия се бирник, който търсеше милостта и Божието оправдание. Слава да бъде на Бога!

И аз вярвам, че тази силно харизматична вълна ще отпадне, за да дойде вълната на харизматичното движение на Святия Божии Дух и силата на непроменимото Христово учения, нека Бог да ни благославя! Амин!

Оттам нататък същинското ни пътуване беше в дълбочината на Сибир. Този път ние пропътувахме над 16 хиляди км в продължение на 60 дни. Достигнахме до региона, наречен Иркутска област. За нас българите, това са удивителни пространства. Само Иркутска област е 11 пъти по-голяма от България по територия и това е един прекрасен къс от Божието творение. Достигнахме до гр. Иркутск, където е създадена мисионерска база за достигане на тези области с Евангелието. Проповядвахме и Бог вършеше изумителни чудеса и знамения пред погледите на хората. Стотици излизаха на покаяние и Божията благодат заливаше Иркутска област.

Но считам, че най-великото, което се случи, беше в гр. Ангарск. Това е един град, който се намира на р. Ангара, изтичаща от най-голямото в света сладководно езеро Байкал. Този град е съвсем млад, защото няма и 45-годишна история. Целият състав на този град е единствено и само от освободени затворници. Един град под абсолютно

проклятие, където всеки първи е или наркоман, или алкохолик, а всяко момиче е проститутка. Страшно беззаконие се ширеше там! И точно там мисионерите се бяха спрели за създаването на един могъщ светилник на Божията небесна благодат. Там проповядвахме 21 дена. Отначало започнахме в един централен кинотеатър – “Пионер”, който се оказа съвсем недостатъчен и след няколко дни започнахме да търсим нова зала.

Имахме възможност, братя и сестри, да проповядваме и по телевизията. Трябва да ви кажа, че по време на тези седем предавания Бог извършваше велики чудеса и знамения сред зрителите. В процеса на работата ни се покая лично директорката на телевизията с голяма част от екипа журналисти. Това беше едно чудо! Кръстът и Евангелието ги спечелваха с красотата и силата на Божията истина. Трябва да ви кажа, че по три лекарски екипа обследваха получените изцеление и казваха, че нямат обяснение за феномените, но фактът на чудодейното изцеление не може да се отрече.

За 21 дена проповед зад гърба си оставихме 400 покаяли се и новородени хора, които сега са в основата на ново вярващо общество. Искам да ви кажа, че на едно наше събрание беше доведена една жена в ужасно състояние, подобно на прокажена. Такава зловеща картина рядко човешкия поглед може да изтърпи. Аз, който съм се срещал с какви ли не човешки трагедии, този път не успях на устоя.

Тя беше цялата в разкъсани, кървящи и гнойни рани и се беше наредила най-отзад и толкова се срамуваше от състоянието си. И Святият Божи Дух ми каза: “Положи ръцете си върху раните й!” Но аз не можах и не послушах, не намерих човешки сили. Положих ръце върху главата й. Тогава Святият Дух продължи: “Исус така ли би сторил?!” И аз спрях молитвата, като казах : “Боже, прости ми!” и положих ръце върху раните й. Това беше в петък сутринта. В неделя ние видяхме жената в едно съвършено здраве! Нямахме помен от каквито и да е поражения върху нейното тяло.

Пред нея седеше една млада наркоманка. /Това е заснето по местната телевизия/. Майка й беше изразходвала всичките си средства, за да търси лек, но без резултат. Момичето се покая и Бог напълно я освободи от този зловещ порок. Сега тя е една от най-горещите благовестителки на Евангелието.

По време на нашите телевизионни предавания една жена се приготвяла да отива за ампутация на крака, защото гноясалата рана не заздравявала. И тя в пълно отчаяние вече си стягала багажа за болницата. Но тогава чула по телевизията българска реч с превод, заслушала се в Словото на Евангелието и накрая на предаването погледнала крака си, който бил напълно здрав! Това чудо се разнесе из целия град и тогава ни поканиха в най-голямата зала “Родина”, където повече от 800 човека идваха да слушат благата вест, за да останат при

нозете на Божия Агнец, Святия Господ на славата, Господа Исуса Христа.

Една от най-богатите дами, почитателка на “Свидетели на Йехова”, която беше президент на застрахователна фирма, вероятно част от мафиозните структури, една вечер дойде в квартирата ни. Каза, че много дълго се е занимавала в това движение, но сега е чула нещо друго, което я е заинтригувало... “Но, бр. Илия, как така казваш, че Исус е Бог? Как така казваш, че Святият Дух е личност?! И аз съм чела Библията, но такива неща там няма!” Аз ѝ казах: “Жено, ти четеш друга Библия, Историята на Исуса Христа е подписана с Неговата кръв и е разказана под мъдрото и неотменимо ръководство на Святия Божии Дух!” И аз ѝ проповядвах, а тази жена слушаше, но накрая в 4 часа сутринта махна с ръка и напусна стаята. Нейният шофьор бил вярващ човек. Четири часа той се е молел: Боже, докосни сърцето на моята директорка, открий ѝ същността на Твоята милост!” Аз смятах, че тази жена повече няма да се върне при нас. Но Библията казва, че Словото Божие никога не се връща празно. На другата вечер тя отново дойде в квартирата и продължих да ѝ проповядвам. Към 4 часа сутринта тя каза: “Бр. Илия, спри да говориш! Днес вечерта ще дойда на твоето събрание и ще заявя пред всички, че Исус е Бог и това ми бе открито чрез Святия Божий Дух”. И беше прекрасно да видиш как тази жена излиза на покаяние! Когато хвалението запя: “Святи Дух, прекрасен си ..!”, тя

издигаше своите осветени ръце и славеше името на Господа! Велика е Божията милост, която ни направи служители на живия Бог! Нему да бъде славата во веки веков! Амин!

На Богослуженията ни се покая втори човек в руската мафия

Интервю с Илия Миланов

“Демо” ТВ – 28 ноември 1997 г., предаване “В света на Библията” /със съкращения/

В сърцето ви има много любов към България. Как мислите, откъде ще дойде едно ново благословение на нашата страна? Какво е вашето послание?

Това е една добра предпоставка да погледнем на нещата, които видях преди седем години. Когато за първи път чух тези велики принципи за същността на Бога – Творец, бях докоснат от Божията милост, защото човешкото усилие не довежда до никъде и, ако Бог във великото Си творческо намерение не благоволи да ни се открие, няма връзка между нас и Твореца. Ние проповядваме Словото Божие, поради великото поръчение на Господ Исус Христос: “Идете и научете всичките народи, и който повярва и се кръсти ще бъде спасен, който не повярва, ще бъде осъден”.

Това е една причина, една любов, която Бог е излял в нашите сърца. Словото Божие казва: “Людете ми погиват поради нямане на знание”. Божията милост е над България. Макар и в духовна криза, във финансова икономическа криза, българският народ изживя едно духовно съживление, което един ден ще рефлектира върху материалното благосъстояние на народа. Вярата в Бога дава тласък на човешкото мислене и така човек достига великите хоризонти на Божественото благословение.

Във Вашето служение има много чудеса от Бога, защото проповядвате преди всичко за кръста на Христос. Бихте ли разказали примери от Сибир, където сте пътували с екипа Ви?

По принцип хората се впечатляват от чудесата. Имаше един застой, когато ни учеха за аматьори и човешкото усилие продължаваше до гроба. Според обещанията на Божествените истини, знаем, че познанието за Бога в последните дни ще се умножи. Ние сме свидетели на съживлението на Божията милост, която идва от височината на Господната слава ... Господ Исус Христос слезе от небето заради нас, въплъщавайки Себе Си в плът и кръв, за да се изпълни Евангелието: “Словото стана плът и пребиваваше между нас и видяхме славата Му, Слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина”. И Исус Христос изповядваше

най – великата Истина, като беше Самият Той: “Аз съм Пътят, Истината и Животът”, но хората не можаха да видят дълбочината на Божиите думи, не можаха да разберат същността на Божието откровение. Исус се доближаваше до тях, казвайки: “Ако не видите чудеса, никак не бихте повярвали”. Това привличаше хората от древността, привлича хората и днес, защото душата тръгва да търси височините на Божествената същност. Често отговорът на Божията милост е т.нар. Божествено изцеление. То няма нищо общо със свръхестествено действие, породено от човешка градация на себеизява. Исус Христос даде велико откровение и го положи в своите фундаментални истини. Той каза: “И делата, които Аз върша, и вие ще ги вършите”. Чудото е от дълбочината на Божията същност.

Преди 7 години и 6 месеца Бог ме призва на това служение, така както е угодно на Неговата свята воля. За мен чудесата и знаменията са едно просто ежедневие. В периода 1995-1997 г. по покана на Руската църква имахме три мисионерски пътувания, в които трябваше да бъдем свидетели на Словото Божие. Русия е православна страна, както България, Гърция и други страни. Това не ни пречи да комуникираме чрез любовта на кръста, защото Исус е казал: “По това ще ви познаят, че сте мои ученици, ако имате любов помежду си”. Бяхме посрещнати с дълбока любов от руския народ.

1993 беше година, в която се честваше 50 години от победата над хитлеро-фашизма и 100 години от основаването на град Новосибирск. Ние бяхме в един хотел заедно с героите, които трябваше да присъстват на тези големи тържества. Импровизирано решихме да проведем богослужението в самия хотел. За наше голямо учудване се стекоха почти всички участници на тържеството, настанени в хотела. Говорихме за същността на Божията милост. Имаше някои, които не възприемаха нещата, но на събранието присъстваше известният герой на Съветския съюз – Петър Михайлович. В продължение на 25 години този човек беше напълно окуцал с десния си крак и беше прекарал четири инфаркта. Негови приятели с големи усилия го внесоха в залата, където проповядвах. Когато приключи молитвата, този човек започна да прави сложни физически движения, които не бяха по силите дори на някой младеж. Петър Михайлович беше съвършено изцелен.

На другия ден в голямата зала пред множеството, струпано там, той заяви: “Брат Илия, искам да ти кажа, че истината не е под водата, а горе в Божията слава”. Това бе ново убеждение за нашия брат, който е живял в духовно незнание и духовна тъмнина. Сега той е служещ в църквата и говори истината на Христовото учение. В Сибир имаше тази година едно чудесно преживяване. Бях на гости в Иркутска област, където хората с внимание

слушаха и ставаха свидетели на тези явни чудеса и знамения. Хората се убеждаваха в Божията сила, защото голяма част от свидетелствата преминаваха през лекарска експертиза.

На Вашите богослужения са присъствали интелектуалци, но и хора от престъпния свят. Вярно ли е че се е покаял втори човек в руската мафия?

Да, вярно е. На богослуженията присъстваха наркомани, проститутки; хора от престъпния свят, хора от висшата интелигенция. Те се стичаха от любопитство, за да видят и чуят за Божията същност. Един от водещите мафиоти в Русия, който е бил втори човек в официалната мафия, предаде живота си в ръцете на живия Бог. Това е една велика милост, която не може да бъде изчислена от човешки предположения, защото е директна милост от Твореца на Вселената. В Библията се казва, че Бог не държи сметка за годините на нашето незнание. Хората вършат зло не защото го желаят, а защото не намират изход от него.

Знаем, че пътувате много в България, посещавате често и София ...

Когато бяхме на гости на Евангелската Петдесятна църква в София на ул. "Бачо Киро" 21, на нашите събрания дойдоха много хора и залата се оказа недостатъчна да събере желаещите да видят с

очите си Божественото изцеление. Благодарим на Бога, че хората започваха да търсят светлината на Божественото изцеление. Благодарим на Бога, че хората започваха да търсят светлината на Божественото откровение, проявено чрез свръхестествено действие на Христовата истина. Много посетители станаха съпричастни на Божието изцеление.

Една лекарка, която беше в край фаза на рак, сега е здрава. Тя обеща, че ще излезе по Националната телевизия и ще свидетелства. Ако трябва да обобщим, ще кажем: когато вярваме в Бога, Той отнема нашите грехове и болести.

Днешното ни предаване е посветено на Библията и науката. Каква е връзката между тях според Вас?

В Библията се съдържа наука, която превъзхожда всичко останало, защото говори за великите непреходни ценности дори на хората в този забързан и объркан 20 век. Библията ни разкрива Божията милост, която Бог насочва към сърцето на погиващия свят. Библията характеризира една обществена сигурност, едно по – добро начало, една велика хармония на взаимоотношенията съпруг – съпруга, деца – родители, обикновен гражданин – управа. В Послание на ап. Павел към римляните, първа глава, Господ говори по два превъзходни начина на хората. За хората, които не Го познават,

Той говори чрез природата. Богът – Творец говори за същността на неограничената мощ и творческа сила на Създателя. Бог създаде всичко в такава велика хармония, но “безумецът дръзна да каже в сърцето си: няма Бог”. Хората остават без извинение, минавайки по повърхността, отхвърлящи същността и дълбочината на Божия призив. Бог говори чрез творенията Си и Библията казва: “Велики са Божиите дела и изследими от тези, които им се наслаждават”. Господ Исус Христос във великата Си милост дойде не да съди света, а да го оправдае. Затова Бог даде Библията като знак за Своето благоволение към човешката личност. Ние, човешките, оставаме без извинение, когато махаме с ръка и казваме: “Не ни трябваш, Господи!” Бъдеще и време извън Бога няма, защото Той е Създателят на всичко видимо и невидимо! Бог да ви благослови!

Да достигнем недостигнатите
Сп. “Благовестител” бр. 1-2, 1998 г.

От изказването на Илия Миланов от 17-я Събор на Съюза на Евангелските Петдесятни църкви

Църквата е призвана днес да занесе Благата вест по лицето на цялата земя. Благовестието се разпространява с многоликите форми и възможности на съвременната комуникация – радио, телевизия, сателитни предавания и много книги.

Но класическият метод да достигнеш недостигнатите си остава живата връзка и Живото Слово, представяно пред погиващия свят чрез свято и могъщо помазание на Божия Дух. Само чрез пълното спазване на библейските принципи и Господните истини Божият народ в България ще стане мирен завоевател на хиляди човешки сърца, тънещи под гнета и ярема на духовното робство.

През периода 1993-1997г. нашият евангелизаторски екип при СЕПЦ е провел над 1300 евангелизаторски събрания в страната и чужбина.

Работният цикъл на екип “Благовестие” е следният: понеделник – евангелизаторско събрание в ЕПЦ - Сливен, вторник – в ЕПЦ - Бяла, всяка първа сряда от месеца в ЕПЦ – Речица. От четвъртък до неделя провеждаме евангелизаторски събрания в цялата страна по покана на църкви от различни деноминации.

През 1995 г. последва един нов призив и извикване на евангелизаторския екип на мисионерска работа в Русия. Пропътувахме хиляди километри, за да занесем Благата вест в Новосибирск, Канск Енисейски, Верхтула. Така се раждаха новите църкви в Сибир с петдесетна насоченост. Имахме възможност да проповядваме в църкви, болници, училища, затвори.

През 1996 г. посетихме още градовете Омск, Филимоново, Чечеуля и др.. Бог ни съдействаше с големи знамения и чудеса. Директорът на един от най-големите затвори в Канск ни разказа, че в

продължение на година и половина след нашите проповеди, където се покаяха над 500 непълнолетни престъпници, не е било регистрирано нито едно нарушение на дисциплината в затвора.

Благодарим на Бога за съществената материална помощ, с която ни обезпечи Мисията АВС – Швейцария, за да можем да изпълняваме нашата мисионерска дейност както в България, така и в чужбина.

Бог ни върна към първата ревност и любов
Сп. Братска любов, бр. 5, 1998 г.

Време на цъфтеж, време на пробуждане

Навлизахме в средата на месец май. Земята се събуждаше за нов живот под животворящите пролетни лъчи. Беше време на цъфтене, на нови надежди и очакване на поредната Божия милост в растежа на Господните дървета, посадени при потоците на Христовата святост и сила. Предстоеше ни трето мисионерско пътуване в необятните дебри на далечния и примамлив Сибир. Бог беше влошил “рема” в сърцата ни и ние имахме отговор на нашата молитва: “И като ходеха по градовете, предаваха им наредбите, определени от апостолите и презвитерите на Ерусалим, за да ги пазят. Така църквите се утвърждаваха във вярата и от ден на ден се умножаваха числено”. /Деяния на апостолите 16:4-5/

Вратата за благовестие беше отворена, предстоеше ни само да прекрачим прага и да се втурнем по пътя на новото предизвикателство, водени от безпогрешното ръководство на Святия Дух. Една след друга се сменяха живописните картини пред нас, преминавайки през Румъния, Молдова и Украйна. Предстоеше ни първа среща с вярващите в Кръста братя и сестри от двумилионния град Харков.

Украйна беше посетена от Святата съживителна вълна на Христовото Евангелие. Повече от 600 хиляди обръщенци за Небесното царство на невидимия, но жив Бог! Когато влязохме в църквата, Божиите хора запяха “Благословени потоци” /те не знаеха, че така се нарича нашата група за хваление/. За нас това беше един прекрасен подарък от Святия Дух, Който ни насърчи и вля още повече сила и дързост в нашите сърца.

Престоят ни тук продължи седем дни. Това бяха дни на безкрайна радост, сила и благословение свише! От множеството свидетелства на изцелени и докоснати от Божието присъствие хора, основното можем да обобщим в едно изречение: “Бог ни върна към първата ни ревност и първата любов”.

Следващата наша спирка беше в град Орел, в една млада и все още неутвърдена в пълнотата на Христовите истини, църква. Последния ден, след приключване на нашето служение, пасторът на църквата – брат Андрей, застана на амвона и помоли Бог да му прости за неправилните доктрини и не

духовното виждане на нещата. Святият Дух извършваше своята невидима работа в сърцата на хората, утвърждаваше и укрепваше посятото добро семе в плодоносната почва на Господното милосърдие.

Положи ръце на раните ѝ

Предстоеше ни едно продължително пътуване към областта зад езерото Байкал. Влакът пътуваше с направление Москва – Иркутск. След петдневно пътуване навлязохме в Иркутска област. Зад нас бяха останали безкрайните горски масиви от редуващи се борови и брезови гори, хилядите чисти езера и величествените сибирски реки Об и Енисей.

Основната част на нашето мисионерско пътуване вече започваше. В продължение на месец трябваше да работим за утвърждаване на младите църкви в този регион и за създаване на нови. Град Иркутск е град със 700 хиляди жители и централен град в единадесетократно по-голяма от България Иркутска област. Последваха проповеди в градовете Мигет и Ангарск.

Град Ангарск има 300 хиляди жители и е възникнал от заселници от сибирските затворнически колонии. Величествената природа на Байкал и р. Ангара, която извира от това езеро и с резервоар на една шеста от сладководната вода на планетата, ни накара отново да се замислим за неизследимото могъщество на Бога: “Понеже от

създаването на света това, което е невидимо у Бога, сиреч вечната Му сила и божественост, се вижда ясно, разбираемо чрез творенията, така щото човеците остават без извинение”. /Послание на ап. Павел към римляните 1:20/

В дисхармония с величествената природа, в душите на милиони сибирци господстваше царството на тъмнината – наркомания, проституция, престъпност и мафия – видимо можеше да прочетем почерка на Божието Слово за тези хора: “За тия невярващите, чийто ум богът на този свят е заслепил, за да не ги озари светлината от славното благовестие на Христа, който е образ на Бога”. /Послание на ап. Павел към коринтяните 4:4/

Но Бог изпрати Божествената светлина на кръста и милостта на Христовите думи към техните сърца: “Отче, прости им, те не знаят какво вършат”.

Първите евангелизации започнаха в централния кинотеатър “Пионер”. Желаетелите да слушат Словото Божие се увеличаваха с всеки изминат ден. На едно от събранията ни към нас се приближи жена с гнойни кървящи рани по цялото си тяло. Святият Дух проговори в мен: **“Положи ръце на раните ѝ и се моли!”** Но аз не намерих сили в себе си и положих ръка върху главата ѝ. Тогава чух милостивия и укоряващ божий глас: ”Исус така ли би постъпил” Почти инстинктивно положих ръце на раните ѝ и започнах да се моля. Този ден беше необикновен. В неделя същата жена се изправи

напълно здрава пред голямото събрание и засвидетелства неограничената Божия любов.

Медиите в служба на Бога

Проповядвахме отново и по телевизията. Простите истини докосваха сърцата на зрителите, сред които Бог извършваше чудесни изцеления. Ето един малък епизод: семейство се е подготвяло да отведе своята майка в болница поради оток и гангрена на крака. В този момент те видели предаването по телевизията и решили да го изгледат. Когато приключила емисията, болната жена погледнала към крака си. Той бил напълно здрав! Така вместо в болницата, те дойдоха в голямата зала “Родина”, където продължиха нашите евангелизации. В резултат на тези свидетелства и силното действие на Святия Дух се покая и директорката на телевизията, както и журналисти от нейния екип.

Свидетелка на Йехова приема Исус за Спасител

Отровната плесен на сектите не беше отминала и този далечен край. Особено популярна тук е сектата “Свидетели на Йехова”. Една вечер при мен дойде директорката на застрахователна компания, една от лидерките на това движение, и пожела да разговаря с мен, след като бе гледала телевизионните предавания. Разговорът ни

продължи до късно след полунощ. На другата вечер тя отново пристигна и подновихме темата. Изведнъж, за голямо мое учудване, тя каза: “Утре ще изляза на покаяние и ще кажа, че чрез Святия Дух съм познала моя скъп Спасител Христос”. Сълзи на щастие се стичаха по изразително красивото ѝ лице. Тя удържа на обещанието си и на следващия ден направи публична изповед на неизразимата Христова милост и любов в събранието.

В продължение на 21 дни проповядвахме Словото, в резултат на което се оформи ново църковно общество от над 400 човека. Мнозина чуха Благата вест и се спасиха, а други си отидоха по домовете напълно здрави, но всички опитаха Господната милост и за душите, и за телата си. Много от свидетелствата записахме и част от тях четете в тази книга.

Предстоеше ни дълъг обратен път към малката, но щедро благословена от Бога, родна земя – България.

“Туморът вече го нямаше...”

**Свидетелства от далечен Сибир
Сп. Братска любов, бр. 6, 1998**

Туморът изчезна

Имах тумор над ключицата с големина на яйце от кокошка. Правих си различни изследвания,

изпращаха ме от лекар на лекар, но така и не ми определиха диагнозата цяла година. След богослужението се обърнах към брат Илия. Той се помоли за мен, след което мястото, където беше туморът, започна да гори. Тази топлина ме пареше 3 дни, след което туморът изчезна. Аз продължавам да посещавам събранията и благодаря на Бога за моето изцеление.

*Людмила Усыпина,
гр. Ангарск, тел. 94-13-67*

Душата ми сякаш остаря

/Свидетелството на Ина/

Нека това свидетелство да бъде за слава на нашия Бог, Спасител и Велик лекар на нашите души и тела Господ Исус Христос!

Аз съм обикновено руско момиче от добро и интелигентно семейство, на 22 години, но съвсем скоро имах впечатление, че съм на 50 или повече години. Бях се изморила от живота; сърцето ми стана сякаш каменно и **душата ми остаря**. Всички тези мисли ме обхванаха преди две години, когато започнах да се “боцкам”. Разбира се, още когато бях на 16 години, пуших марихуана, понякога пийвах с приятелите, но като че ли тогава смятах, че това е несериозно. Не ми е идвало на ум, че мога да падна толкова ниско. Оказа се, че бях на “дъното” на обществото: между болни, обременени от живота

хора – между наркоманите. В началото в своята дързост и увереност се смятах за свободна от наркотика, но ето, че по-късно се оказах в блатото на живота. Аз, младото момиче, изгубих семейството си, приятелите си, здравето си, работата си – изобщо всичко. Крадах, лъжех, а понякога бях готова дори да убия човек. Наркотикът и неговата власт се разпространяваше по цялото ми тяло като раковите клетки и болестта прогресираше. Разбира се, лекувах се в различни медицински центрове, където майка ми плащаше големи суми. Понякога прекратявах да се “боцкам” сама, претърпявайки силните болки и психическата депресия. Веднъж не спах в продължение на 19 денонощия и след това се върнах отново към наркотика. Едно разбрах: в болницата могат да ти дадат упойка за тялото, но за разума и душата не могат. Намирайки се в пълно отчаяние, очаквах наркотикът да завърши своето дело и да ме убие. Няколко пъти посягах на живота си, но Бог ме опази. Виках със сълзи към Него, молих Го да ми помогне, но като не получавах отговор – крещях, че Го няма и че е допуснал всичко това да се случи с мен.

В един от дните, след като приех редовната си доза и се шляех безцелно по улиците, се срещнах с една позната, която отдавна не бях виждала. Тя ме покани на гости, и първото нещо, което ми направи впечатление, след като влязох при нея, беше една Библия върху масата. Учудих се и я попитах дали

вярва в Бога. Тогава тя започна да ми говори за Исус Христос, че Той ме обича и е умрял за мен и че иска да ме спаси. Аз мислех, че тя е полудяла или че ходи в някаква секта. Най-различни мисли ми идваха в главата, само не и това, което трябваше. Тя ми предложи да отидем заедно на богослужение. Тъй като нямах какво да правя, реших да отида, но сега разбирам, че Бог ме е завел там. След проповедта поканиха всеки, който иска да се покае, да излезе напред. Помислих си, че няма да загубя нищо, ако се покая и то не пред хората, а пред Бога. Да искам прошка или да прощавам на хората за мен беше неприемливо. Тъкмо бях излязла напред, от очите ми потекоха сълзи и аз почувствах, след като повтарях думите на молитвата, че сърцето ми плаче и това покаяние се изливаше от моята вътрешност. Толкова искрена като в този момент никога не съм била. Но още не вярвах в своето спасение и на другия ден очаквах отново “земния ад”, но освен леко физическо неразположение, нищо друго не ми се случи. Аз отново не вярвах. През нощта почувствах силна болка, но вече спях в дома на пастора, заедно с други сестри. Когато започнах да стена, те се събудиха и се молиха за мен. Така се запознах със силата на молитвата. Болките продължиха няколко минути. Сестрите още се молеха, но аз вече заспивах и едва долавях техните гласове.

На четвъртия ден от моето покаяние дойдоха братята от България. На събранието имаше

специална молитва за изцеление. Неочаквано изпитах такава силна болка, каквато не съм чувствала никога. Изправих се и отидох при брат Илия. Казах му, че съм наркоманка и съм много зле. Той веднага положи ръката си на главата ми и започна да се моли. Усещах, че нещо стискаше гърдите ми, но след молитвата то излезе от мен и почувствах голяма лекота. Бог ме изцели и изгони духа на наркомания!

Благодаря Му за изцелението, за освобождението, за радостта, която чувствам от залеза до разсъмването! Провъзгласявам победата на Господ Исус Христос над всичките сили на злото, над дявола, който ме контролираше!

Сега разказвам на всички хора, че обичам Бога и ги моля да се събудят, да отворят очите си и да познаят живия Бог, Който донася любов и радост в нашите сърца, в нашите семейства, Който прощава всичко, каквото и да сме сторили; Който живее с нас, изцелява ни и ни дарява милост, която не заслужаваме.

И сега ти, който четеш моето свидетелство, вярвам, че това не е случайно. Бог чука на твоето сърце, отвори го и живеи с Бога, не се надявай на своята плът, а се надявай на Бога. Това са думите от Библията, отвори тази книга, това ръководство за твоя живот, този източник на живата вода. И нека благословение да дойде върху тебе. Потърси Бог! В Писанието се казва: “Търсете и ще намерите,

чукайте и ще ви се отвори!” Божият мир да бъде над вас!

А колкото до мене, искам да посветя своите сили и младост да служа на Този, Който ми прости и умря за мене. Слава на Бога! Аз съм щастлива и свободна!

*Ина, гр. Мигет,
Иркутска обл.*

Пенсията нямаше да ми стигне ...

Скъпи братя и сестри, напоследък едва вървях, защото много ме боляха краката. Те се подуваха и всяка вечер трябваше да си правя компреси, за да мога на другия ден да работя на полето. Няколко пъти ходих в църквата и братята и сестрите се молиха за моето изцеление, но нищо не ставаше. Стигнах до там, че изобщо не можех да вървя, но не исках да отивам в болница, защото знаех, че ще започнат изследвания, процедури, лекарства и **няма да ми стигне пенсията**, за да платя всички разходи по лечението ми. Освен това започнаха силни болки в лакътя на лявата ми ръка. Помислих си: “Това е краят! Как ще работя на полето, нали трябва да поливам, а аз не само лейката, но и маркуча не мога да държа”.

В неделя на 1 юни 1997 г., отидох в църквата и преди службата помолих пастор Толя да се помоли за мен. Но той се усмихна и ми каза, че след службата ще се молим. Беше ми малко неудобно,

защото постоянно го молих да се застъпи за мен. След това разбрах, че имаме гости от България.

След службата брат Илия от България започна да се моли за болните и аз вдигнах дясната ръка, защото лявата не можех да я вдигам по-високо от рамото. Той каза: “Болните да проверят мястото, където е била болката”. Тогава издигнах лявата си ръка и не почувствах никаква болка. Със сълзи на радост засвидетелствах пред всички, че болката ми премина, все едно, че никога не съм я имала.

Във вторник, на трети юни, отново дойдох в събранието, за да се молят за моите болни крака. След службата пак имаше молитва за изцеление и отново усетих липсата на каквато и да е болка.

Сега съм в “пълна бойна готовност”, както се казва, да работя на полето. Не чувствам умора и нищо не ме боли, все едно, че отново се родих! От цяло сърце съм благодарна на нашия Господ Исус Христос за това чудо, за изцелението; затова, че ни чува и ни помага, макар и да имаме често изпитания. Благодаря и на брат Илия за неговите молитви. Бъдете благословени всички и вярвайте, че ние имаме жив Спасител, Който ни помага винаги. Сега знам, че всичко става чрез вяра. Амин!

Сестра Надя от гр. Иркутск

Туморът вече го нямаше

Преди пет години, през 1992 г., съпругът ми ме удари с крак в гърдите. В резултат на това получих

образуване, което впоследствие се оказва “доброкачествен тумор”. В онкологията лекарят ми каза, че трябва да се оперирам. Тогава за първи път се обърнах към Бога и казах, че ще Му служа с правда и вяра. За мене се молеше цялата църква. Аз също се молах на Бог за изцелението ми. Когато за втори път отидох на преглед, лекарят много се учуди, че туморът вече го нямаше.

Бог ме изцели! От 17-годишна възраст /сега съм на 48 години/ имах остеохондроза /ошипяване/. Две години имах силни болки в краката си. Оказа се, че е затиснат седалищния ми нерв в кръста. Имах спазми в тазобедрената става и краката. След изследванията се установи, че имам миома на матката и тя притиска този нерв. Но вече два месеца аз нямам никакви болки. Благодаря на Бога за изцелението! Господ ме опази в една автомобилна катастрофа. Слава на Името Му! Благодаря Му за Неговата прекрасна любов!

*Лакомкина Вяра Василичевна
664043 гр. Иркутск Ц 43,
бул. УРябиковаФ 62-49.*

**Благодарим на групата от България
Сп. Братска любов, бр.7, 1998 г.**

Свидетелства от Далечен Сибир

Бог е имал план за мен

На 28 години съм. В Божия дом отидох преди една година от обикновено любопитство. Не само, че нямах вяра в своето сърце, но никога сериозно не съм се замисляла за нашето битие, а на вярващите съм се присмивала. Моят живот беше едно жалко съществуване – в къщи, на работа, в семейството, после почивка, купони... А защо живеех, не исках и да знам. Но въкъщи нямаше мир, имах проблеми във взаимоотношенията с близките ми; финансови кризи, обиди, стремеж към материалните блага, а в резултат – горчивина и разочарование.

Докато бях на работа, имах проблеми с колегите си, стремях се към кариера, но преживявах поражения. В семейството ми имаше постоянни скандали, често пъти за дреболии, изневяра от страна на мъжа ми, непослушание на сина ни; недостиг от време за домашните ми задължения. А почивката ми, както и при повечето светски хора, се заключаваше в това да си похапнем и пийнем добре. После следваха безсмислени разговори, които често на сутринта не можех дори да си спомня.

Изневярата на мъжа ми ме накара и аз да си го “върна”, като се опитвах да притъпя болката с вино и други мъже, макар че в душата си търсех любов и подкрепа. Всичко това завърши с дълбока депресия и мисли за самоубийство, които ме преследваха всяка минута и временно ми носеха облекчение. Три пъти се опитвах да се отровя, но безуспешно. Сега разбирам, че **Господ е имал за мен друг план** и аз съм се намирала в ръцете на Великия Бог!

Благодаря на Господ, че ме призова в Своя дом и ми проговори. Вярата не дойде изведнъж, но Той крачка по крачка ми показваше, че е единственият Път към спасение, че Той е Истината и Животът. Разбира се, идвах много съблазни и понякога не съм издържала, но след това с чувство на удивление осъзнавах, че това бяха добри уроци от Божието училище, които ме укрепваха, за да имам сили по-нататък да не повтарям тези грешки.

Сега зная, че съм в Божията ръка и всичко, което става в моя живот, е по волята на Бога, че всичко съдейства за мое добро, макар на пръв поглед да изглежда лошо. И най-важното: сега съм уверена, че всичко е създадено от Бог и Му принадлежи; знам своето предназначение и крайната цел – живот в истина, в любов, в слава на Великия Господ, Който ме обича и ми прости всичките мои падения.

Животът ми придоби нов смисъл. Научих се да прощавам, да обичам всичките хора и да ги виждам с очите на Христос. Личният ми живот се промени, макар че мъжът ми отиде при друга жена. Но аз не останах сама, а с Исус!

Простих на мъжа ми с искрено сърце и всичко предадох в ръцете на Бога. Нашият брак не беше узаконен, може би и затова Бог допусна да се разделим. Много пъти съм свидетелствала на бившия си мъж за това колко е благ Господ, че единствен Той дава мир, любов, истина и живот, но той ми се подиграваше и ми казваше, че

разсъждавам като дете и затова няма да мога да оцелея в този свят. Но духът ми викаше: “Алилуя, Господи! Да, аз съм като дете, аз съм дете, което Бог възроди и прие в Своето семейство!”

Въпреки всичко, аз се моля за моя бивш съпруг и знам, че Бог може да го привлече при Себе Си.

Вярвам, че не само ще оцелея в този свят, но ще изживея своя живот под Неговата защита, имайки в сърцето си любов, която не може да се изрази с думи, и която искам да споделя с другите хора – любовта на нашия Господ! А тя е съвършена!

Осъзнавам, че се намирам само на старта на нейното познаване и от това моето сърце още повече ликува.

Чувствам такава благодат и свобода, а какво ли ме очаква по-нататък ...

Разбирам, че задължително условие за духовния растеж е общуването с Бога и дисциплината – това ми откри Бог в моето сърце; както и общуването с братята и сестрите във вяра, а също и умението да чуваме Божия глас, да Го познаваме, да знаем каква е Неговата воля за нас.

Благодаря на Бог, че е търпелив и милостив към мен, че Той неведнъж ме е спасявал, когато съм падала в бездната и едва не съм се разбивала на дъното. Но точно тогава Той ме е вдигал на крилата на вярата и привеждал в Своя Дом, а там отново е стоплял моето закоравяло сърце със Своята любов.

Дори, намирайки се вече в църквата, аз не веднъж съм се спъвала и съблазнявала от този

суетен свят, наранявайки със своето поведение Бога, но Той пак ме е вдигал, пак ми е прощавал и умивал, като ме е утвърждавал още повече във вярата.

Сега мога смело да свидетелствам за моя Отец на други хора, докато преди не можех и да си представя, че ще правя това. Всички вярващи за мен бяха хора, които са изгубили ума си. Но сега знам, че имаме ум Христов и сърцето ми не се смущава, а се радва да носи на хората Благата вест. Господ ме чува и изпълнява в моя живот Своя замисъл, употребява ме, наставлява ме, учи ме. Аз реално Го чувам в своето сърце. Той ми дава отговор на моите молитви.

Господ доведе в Своя дом и моята майка. Господ направи по-добро моето финансово положение, Господ изцели моята баба, но най-важното, което Той направи за мен, е, че Неговата любов е в сърцето ми.

Благодаря на църква “Благовестие”, на нашия пастор – брат Анатолий, както и на братята и сестрите, които се молиха за мен. Сърдечни поздрави на Българската църква. Благодаря на Бога за братята от България, за Словото, което Господ чрез тях ни откри, за физическото изцеление на моята баба, която страдаше от сърце. Нека Господ да ви благослови!

*Ирина Петровна Сомова
гр. Иркутск – 43,
бул. “Рябикова” бл. 11, кв. 55*

Благодаря на групата от България!

В продължение на 20 години страдах от много хронични заболявания: изместване на гръбначния стълб, нарушаване дейността на подстомашната жлеза, болен черен дроб, остеохондроза, мигрена, шум в главата, страдах и от безсъние.

След молитвата на брат Илия на богослужението то 1 юни 1997 г., аз почувствах забележително подобряване; мигрената и шума в главата ми изчезнаха напълно, безсънието също. Болката в ставите и гръбначния стълб намаля – сега мога свободно да вървя, докато преди заради болките в ставите това беше почти невъзможно.

Вярвам, че Господ ще изцели всичките ми болести. Благодаря на Исус за Неговата изцеляваща сила. Благодаря на брат Илия и на цялата група от България за техните грижи и за това важно служение. Нека Господ обилно ги благослови за техния труд!

*С уважение: Занаида Андреевна Сараева,
гр. Иркутск – 43, б-р Рябикова, бл. 8, кв. 71*

Бог изцели мен и сина ми

Преди да дойдат братята от България бях много болна. Много ме болеше главата, сърцето, имах хронична кашлица. Но след молитвата на братята от България получих Божествено изцеление чрез Исус Христос, нашия Господ. Изчезна главоболието,

кашлицата престана, сега спокойно спя на лявата си страна, на която поради силни болки 14 години не смеех да се обърна.

Моят син също получи изцеление от тежка болест и избегна операция. Благодаря Ти, Небесни Баща, за изцелението. Аз вярвам в Твоите обещания!

*Голотенко Елена Андреевна /77 г./
гр. Иркутск, бул. "Рябикова" бл. 54*

Град Иркутск, 8 юни 1997 г.

***Потвърждаваме това свидетелство: сестра
Наталия Иванова, сестра Надя и сестра Алена.***

Бог изцели краката ми!

Благодаря на Господа за чудесното изцеление след молитвата на брат Илия. Имах силни болки в краката. Но след молитвата болката изчезна и аз вървах пеша три километра. Нека Бог да благославя мисионерското служение на братята от България и лично брат Илия. Слава на нашия Господ за Неговите благословения!

*Сестра Лидия
гр. Харков, пос. Даниловка,
ул. "Латишки червени стрелци" 14*

***Екип "Благовестие" в Сибирската земя
сп. "Благовестител", бр.6, 1998 г.***

Приемете тези поздравии от Сибирската земя, защото са изпратени с много любов! Има едно велико дело, което днес Святият Божии Дух извършва там. Както знаете, вече четвърта година екип “Благовестие” гостува в Сибир, не защото на нас ние хрумнало така или това е най-привлекателното място за служение, но защото Духът на Бога ни води. Нашите събрания вече четвърти пъти започваме от столичния гр. Новосибирск, за да достигнем близо 2000 км в дълбочина на Иркутска област, която е 8 пъти по-голяма от нашата България. Самият град Иркутск има около 700 хиляди жители и е разположен на две реки – едната от която Ангара извира от езерото Байкал. Байкал съдържа близо 1/6 от сладководната вода на земята и е прекрасно да се види този райски кът, уникално чудо на Божието творение. При нашето първо посещение миналата година заварихме града, потънал в адска тъмнина и бездуховност. Но благодарим на Бога, че дойде съживление за сибиряците, дойде съживление и за Иркутска област.

Тази година още с пристигането си се натъкнахме на изключителни проблеми. Най-напред ни отказаха и радио, и телевизионния ефир. Отвсякъде ни спъваха. Върху нашите афиши разлепяха бележки, размножени на компютър: “Осторожно, секта!” /Внимание – секта!/. Нашата цел този път беше да бъде създаден един Библейски център за цялата област, защото Иркутск е един

много интересен град. Там има академично селище, произвеждат се самолетите “МИГ” и живеят много интелигентни хора. Трудностите бяха много, но ние знаем, че където съпротивата на сатана е явна и видима, идва великото благословение свише: “Там, където се умножава беззаконието, умножава се и Христовата благодат”. Знаете ли какво се случи? Накрая получихме централната зала на Дома на офицерите, една прекрасна добре осветена зала, където вече имахме възможност да проповядваме Словото Божие.

Искам да ви кажа, че хората там също са атакувани от лъжите в някои средства за масово осведомяване и има една много силна кампания срещу евангелистите и истинската църква. Една наша вярваща, Вера Василиевна ни разказа, как на опашката за маргарин, сред блъсканицата и хулите, тя не се сдържала и извикала: “Нямате ли страх от Бога?” Всички като един се нахвърлили върху нея с думите: “Къде е този твой Бог? Защо е това разорение и мъка върху земята ни?” Наистина в Сибир отново са трудни времена. Рублата се срина на три пъти. Реколтата на картофите е изключително слаба. Бедност и отчаяние отново завладяват хората. И тогава тази жена се изправила срещу тълпата и свидетелствала за своето изцеление: “Преди една година бях напълно сляпа, а днес виждам! Питате къде е Бог ли? Той е само Той, във великата Си милост, ме изцели от слепотата! Благодарение на Господа Исуса Христа аз съм

изцелена!” И там на улицата, сред абсолютна тишина, тя им благовествала... Такива са нашите първи вярващи в Иркутск!

Затова на нашето последно събрание, залата беше препълнена и се покая един депутат от Върховната дума, заедно със своята съпруга, защото Бог вършеше велики чудеса и знамения. В едно от събранията дойде зам. Главният лекар на една болница за деца, олигофрени. Бяхме там миналата година и беше жестока картина да видиш тези създания, като във филм на ужасите. Тогава тази лекарка ни заведе при две умиращи деца. Едното – без никакво нарастване в тялото си въпреки възрастта си. Другото, 5-6 годишно, но костите на главата му не растат, а мозъкът му расте и това дете в жестоки болки пици и умира. Молихме се за тях там миналата година и отлетяхме за България. Лекарката дойде в Дома на офицерите тази година и съвсем отговорно заяви пред цялото събрание, че след молитвата ѝ се наложило да излезе в отпуск 3 месеца. А когато се завърнала в болницата, двете деца били съвършено здрави. Едното от тях наваксало в ръста си, ходи, тича самичко и размишлява, а на другото главата му се уголемява до нормалните размери и те са живи и здрави. Цялата зала стана на крака да слави Бога. Накрая оставихме там една нова църква, на която ѝ беше предоставена за богослужения зала в академичния град.

Оттам нататък нашата задача беше по-лесна. Отидохме в гр. Ангарск, където миналата година проповядвахме 21 дни, и за тези дни се образува църква с 400 члена. Към тази млада църква сега установихме, че са се прибавили още 300 човека и тя беше изпълнена с дръзновен мисионерски дух да изпраща благовестители във всички краища на Сибир. Тогава през миналата година се покая директорката на телевизията и сега ние нямахме никакви проблеми да влезем в програмата. Само като чуха, че идваме, и радиото, и пресата веднага се отзоваха и журналистите много трезво и правдиво отразиха същността на нашето пребиваване. Говорихме по телевизията и три дни последователно имаше наши излъчвания. Залата беше, разбира се, пълна, беше посетена от много, много хора, които искаха да дойдат и да чуят благовестието, да се примирят със своя Създател и да опитат от чудесната сила на Божието изцеление. Скъпи братя и сестри, искам да ви разкажа само няколко случая от град Ангарск.

Миналата година на събранията дойде една млада майка, изгонена на улицата от своя съпруг. Този град има около 300 хиляди жители и е основан буквално от освободени затворници. Там никой не знае на кого е мъж или жена, защото цари необикновена неморалност, разврат, наркомания и детска проституция. И тази майка, изгонена на улицата с малкото дете, за миг го изтървава и една кола го блъска в главата. Прибират детето в

реанимацията и лекарите не дават абсолютно никаква надежда за живота му. Отчаяна блуждае по улиците, където я срещат наши вярващи. Тя им разказва нещастията си и те я поканват да посети нашето събрание и да донесе дрешка на раненото дете. После дойде и представи за молитва дрешката. Знаете ли какво се случило? Още на третия ден детето било изписано от реанимацията и поставено в общата стая, без помен от катастрофата. Лекарските екипи се сменяли да гледат чудото с това невероятно оздравяване. Майката този път ни заведе при детето и ние го видяхме в пълно здраве. Но историята има чудесно продължение. Тази жена започнала да се моли за своя съпруг. И сега научихме, че те са се събрали в здраво семейство, скрепено с кръвния завет и любовта на Святия Кръст. А тяхното дете е любимецът на учителите! Не е ли чудо, братя и сестри! Това, което ние не можем да сторим със стогодишни усилия, в миг на око всемогъщият Създател го дава като ответ на тези, които се боят от Неговото име.

И ще разкажа още един твърде интересен случай. Може би някои от вас знаят за това авиопиратство: През 1988 г. терористи отвлечат самолет и принуждават екипажа да приземи самолета в Хелзинки, Финландия. Но пилотът каца в Санкт Петербург. Когато терористите разбират лъжата, запалват от всички страни самолета. Те изгарят и много деца, жени и мъже. Сред малкото оцелели живи е и една лекарка от Бърза помощ.

Когато се опитвали да разтворят горящите люкове и да изваждат полуживите хора, разтопени плазма и желязо се изсипват върху нея и изгарят дълбоко кожата по гърдите и надолу по коремната част. Тази жена дойде в нашето събрание, чувайки за молитвите. Когато е започнала молитвата, тя почувствала огромна топлина, слизаща над нея и се удивила от силата, която чувства. Когато си отива в къщи и сваля блузата пред огледалото, тя вижда чудото на пълно възстановената си кожа, без никакъв белег и остатък от изгарянето, за слава Божия и за всеобща радост. И свидетелства за това чудо пред нашето събрание!

Но нашата цел този път беше да достигнем едно градче Усое Симбирское. Там няма Евангелска църква. Там е разположен щабът на “Свидетелите на Йехова” и има едно голямо противопоставяне от тяхна страна. Отидохме направо в кметството и дързостно прогласихме Евангелието и нуждата на сибиряците от Господа Исуса Христа. Беше ни осигурен директен радиоефир, по който проповядвахме. Дадоха ни и залата на централния кинотеатър, където започнахме нашите събрания. Бог беше приготвил великите Си благословения. Доведоха в събранието майката на една кинооператорка, която работеше като заместник директор в местно училище. Майка ѝ умираше от рак. Раковите клетки бяха разяли белите ѝ дробове и въобще тя беше на смъртно легло с 40 единици захарна болест – пълна трагедия. Даже морфинът

вече не помагал и беше в страшна агония. Една вярваща, учителка в училището на дъщеря ѝ, доведе страдащата с кола в нашето събрание. Брат Живко я видя през залата и ми каза, че тя вече е неадекватна. След събранието се събрахме и се молихме за нея. Но по пътя, на връщане към болницата, жената получава силен кръвоизлив в мозъка. Представете си нашето положение. Ако тази жена беше умряла, ние едва ли щяхме да успеем да се върнем невредими в България... Лекарите я приемат и становището им е, че е все едно от какво ще умре, от рака или от инсулта... Болната изпада в кома и определят срок три дни. Ако до три дни не излезе от комата, изписваха я да си умира в къщи. Обществеността беше настръхнала против нас. На едно място вече ми бяха искали “диплома за лечител”... Тази сестра, учителката, дойде в хотела ни много развълнувана и каза: “Брат Илия, какво ще правим, тя умира... Всички са се обърнали против вас. “Това беше страшно съобщение, но почувствах Божия мир. И казах “Жено, нашият Господ не е Господ на смъртта! Той е Началникът на живота! Ние сме се молили и аз вярвам, че Господ ще покаже милост за нея?”. На третия ден, когато лекарите влизат в нейната стая за да вземат трупа или нещо подобно, те виждат жената, отворила прозореца, разхождайки се из стаята. Лекарите ѝ правят скенери, рентгени и всякакъв род изследвания, за да установят състоянието. Изцелението започнало, няма поражения от инсулта,

захарта спаднала на 12 единици и слиза надолу... и тогава видях тази операторка, нейната дъщеря, как с една камера снимаше всички наши събрания оттук нататък. В деня, след чудото, в това училище ръководството обяви пълен почивен ден, за да могат желаещите да посетят службите. И всичките от директора до последния прислужник напълниха една голяма зала и тогава проповядвах върху думите на Исус: “Аз Съм хлябът, Който слиза от небето и давам живот на света!” А когато отправих поканата за покаяние, вярвате или не вярвате, всички като един се изправиха и се молиха с молитвата на каещия се грешник. Велики дела – не зависещи от човешката воля и стратегия, а от милостта на Святия Бог, Господа на славата, Исуса Христа!

След молитвата те поискаха разяснение кога и как могат да се кръстят във вода, както питаше етиопският велможа, осветен от Божията истина. Това са дела, скъпи братя и сестри, които говорят, че е наближил последният ден. И скорошното Пришествие на нашия Господ ще се състои! Слава да бъде на Бога!

Отново в Сибир

Сп. “Благовестител” бр. 1, 2000 г.

Нашето пътуване беше разделено на два етапа. Първият беше София – Москва. Оттам отидохме в гр. Орел, където трябваше да имаме едноседмично служение. Първото ни посещение на това място

беше през 1997 г., когато бяхме поканени в една т.нар. харизматична църква, която обаче нямаше нищо общо с истината харизматизма. Тези наши братя имаха искрена вяра в сърцата си, но погиваха от незнание и лъжеучение, произтичащи от изкривяване на истината на Свято Евангелие. Ето защо Бог ни бе изпратил при тях и сега за втори път ние очаквахме да видим какво Той е извършил.

При посещението ни през 1997 г. бях поканен в дома на един от най-богатите хора в този град. Той беше много разтревожен за съпругата си, която посещаваше църквата, защото си мислеше, че тя всъщност членува в секта и не можеше да разбере вярата ѝ. Тогава чул моята история – син на мултимилионер, отказал се от богатството заради Бога. Той много се заинтригувал и казал на жена си: “Искам на всяка цена този човек да дойде у дома, за да чуя мотивите за неговото решение.

Така аз отидох в дома на това семейство, където имахме възможността да разговаряме подробно върху същността на Божието послание, и той разбра, че не луд човек стои срещу него, но човек, който е намерил истината и истината го е направила свободен. Накрая със сълзи на очи той сподели: “Брат Илия, имам пари и мога да си купя всичко, което очите ми пожелаят, но дете не се купува, а моята съпруга е болна и не може да има деца”. Ние се помолихме за този проблем и аз си заминах. След като се прибрах в България, той ми се обади по телефона и съобщи радостната вест, че жена му е

бременна. Но в старанието си да предпази детето, този човек прави фаталната грешка, като забранява на съпругата си да посещава църквата. Ние обаче знаем, че всеки, който се опитва да запази живота с човешки сили, го губи. Това се случи с тяхното дете. Отново получих телефонно обаждане, този път от съпругата, която плачеше. Тогава аз я успокоих и ѝ казах, че за Бога няма обем и разстояние, след което се помолихме.

В града, в който живееха – гр. Орел, е забранено проповядването от чужди мисионери, защото това е комунистическа област. Това може да стане единствено с акредитация, две хиляди долара и разрешението на местната управа и кметството. Но когато отидохме, Бог по чуден начин подреди всичко и ние не трябваше да правим нито едно от тези неща, напротив. Дадоха ни големия, централен градски парк, където проповядвахме на открито Божието слово. Първият човек, който ни посрещна там беше моят стар хазяин, който буташе розова детска количка, Слава на Бога! Освен това той се бе издигнал в йерархията и беше станал заместник кмет на града, но за него по-важно беше, че бе приет в голямото Божие семейство. Той бе повярвал и сега редовно посещаваше църквата. А самата църква се бе променила. Тези стари увлечения по плътските настроения бяха изчезнали и ние видяхме една зряла църква, изпълнена с благодат и любов към погиващи свят. Срегнахме се и с бившия пианист на Ала Пугачова, който е напълно сляп по

рождение. Но Бог го изцери и той сега служи на Бога със своите дарби.

След това дойде вторият и по-дълъг етап на цялото пътуване – до Иркутск. Това беше прицелната точка на нашето мисионерско пътуване. В момента Бог излива мощно съживление над тази земя. Там се трудят много украински мисионери, които са напуснали удобните си домове и сигурността в живота. Християните са преследвани заради вярата си от местното население. Това е истинска борба между живота и смъртта. Един пример. В гр. Канск Енисейски бе основана църква и е трябвало да бъде извършено първото бракосъчетание, но местната мафия пресреща младоженеца и отсичат главата му на ж.п. линията.

В гр. Ангарск се намира най-силната сибирска църква. Там не срещнахме никакви спънки за нашата дейност. Но местната управа ни покани този път да дадем отчет какво правим в техния град. На срещата присъстваха и много журналисти. Кметът постави един часовник срещу мен и ми каза да обясня причината на моята визита, като се вмества в рамките на 15 минути. Аз започнах да му говоря, но точно когато бях в кулминацията на разказа си времето свърши и аз спрях да говоря. Но този човек явно искаше да чуе още, махна часовника, след което каза: “Говори, продължавай, аз те слушам:”

По-късно по време на нашето пътуване ние преминахме през едно селце, където не бяхме планирали да спираме, но аз имах желание да го

посетим. Беше събота. Отидохме на празния площад, където разположихме апаратурата си и започнахме да пеем. Постепенно мястото се изпълни с хора. Част от местното население там е едно монголоидно племе. Тези хора се кланят на 13 богове, но когато чува нашето послание, пожелаха да направим още такива събирания. Ние планирахме още три. На първото от тях беше доведена една напълно саката жена, която получи изцеление. На второто събрание тя дойде с цялото си семейство и всички те предадоха живота си на Исуса. В това село ни беше дадена централната зала на културата, чиято съдържателка се покая. Бяхме и в гр. Саянск – най-младия град в Сибир, първи по престъпност и наркомани. Но там Бог извърши велики чудеса и знамения и салонът се пълнеше с много млади хора. Момиче на 16 години, което бе на патерици, получи пълно изцеление, млада жена, която бе глуха, прочу, друга с голямо туморно образуване също получи отговор на молитвите си.

Посетихме и гр. Осолия – град на Свидетелите на Йехова. Но и там Бог с много голяма сила се прослави. Една сляпа жена, чиято дъщеря е следовател в този град, идваше редовно на нашите събирания, но не получаваше изцеление. Тогава нейната дъщеря я попитала защо идва, след като нищо не се случва. Тя ѝ отговорила: “Не знам дали ще прогледна, но думите, които говорят, имат голяма сила и аз се нуждая от тях”. Ние не прокламираме физическо изцеление, а вечен живот

чрез вяра в името Божие. На третия ден тази жена получава пълно изцеление в дома си. В събранието дойде и нейната дъщеря, която със съкрушено сърце прие Исус Христос за личен Спасител.

Посетихме и град Джигило, с най-ниска измерена температура минус 52 градуса. В този ден се откриваше учебната година и хората там ни поканиха, за да чуят защо сме дошли в този далечен град. Така ние можахме да благовестваме за Божията любов, и там се основа църква, в която един от нашите украински братя остана да проповядва.

Най-накрая искам да споделя и за преживяването, което имахме в един затвор за рецидивисти и убийци с доживотни или дълги присъди. Когато управата ни посрещна, казаха, че влизаме, но не знаят дали ще излезем живи оттам. Залата започна да се изпълва и аз гледах тези хора, в които нямаше никакви признаци на живот, очите им бяха мъртви, невероятно жестоки хора. Когато ги приканихме да се изправят на първата молитва, никой не помръдна. Но когато песните започнаха и те чуха посланието за Божията любов, аз видях промяната. Особено впечатление ми направи един много як и злобно гледащ мъж, който бе силно докоснат от думите на Божието Слово. Очите му се изпълниха със сълзи, а той се мъчеше да се скрие по някакъв начин от другите, но не след дълго започна да плаче на глас, защото беше почувствал, че има една любяща ръка, която бе протегната и към него.

Когато приканихме за покаяние, всички затворници се изправиха. Един от най-прекрасните подаръци, които получихме в Сибир, беше голям букет от цветя, изпратен от затворниците.

Сега в затвора има църква, където нашият брат Анатолий проповядва веднъж седмично.

За пет години съвместна работа с украинските мисионери в Сибир бяха основани 109 църкви! Слава на Бога!

Трубадурите на Исус Христос

В

в. “Благовремие”, февруари 2000 г.

Вярващи от много страни по света се наслаждават на тяхното Боговдъхновено служение

Ударната хвалебна група “Благословени потоци” се състои от четирима души. Ръководителят ѝ Илия Миланов от Сливен си спомня: “Когато за първи път ни поканиха в София, ние притежавахме само две раздрънкани китари. В църквата имаше цял оркестър от професионалисти и утвърдени певци. Ние не можехме да се сравним с тях по пеене и музициране. Но когато братята дръннаха с тези разстроени китари и запяха, цялата църква започна да плаче. Това беше белегът на Божието помазание. Идете сега в църквите в България, дори и там, където не се отнасят благосклонно към нас.

Навсякъде, където попитате за нас, не могат да не ви кажат, че ние сме извикани от Бога за това служение”.

Доказателствата са многобройни. Групата изнася проповеди и заразява присъстващите в много страни на Европа с великолепната евангелска музика и песни. Приоритетно място в нейното служение заема Русия. В продължение на няколко години в Сибир “Благословени потоци” създават редица нови църкви, довеждат хиляди души при Христос, чрез Божията сила спомагат за изцелението на много болни.

Вярващи от Австрия, Германия и други страни, също са преживели това богопомазано служение.

Групата вече четвърта година работи към отдел “Благовестие” на Съюза на Евангелските Петдесятни църкви в България. Първоначално започнала в един твърде голям състав от 13 души, днес тя е в по-компактен вид. В нея сега влизат трима музиканти и вокалисти – Живко, Иван и Валентин.

Илия Миланов разказва: “Хората от нашата група не са обикновени музиканти. За мен те са призвани служители от Бога. Аз Му благодаря за тези Божии помазаници, които наистина са посветили живота си, за да служат чрез силата на музиката и песента. По принцип хората търсят единомислието и позицията, която ги сплотява в определено поприще. Ние благодарим, че имаме един главен стратег, който е Господ Исус Христос.

Той извиква верните в служение, Той ги помазва. В неведомите пътища на тази Господна среща се събраха четири различни характери. Нашата цел е една – да се прослави Бог в служение. Ако се взрем, ще видим, че никой от нас не е професионалист. Групата ни обаче е известна по света. Постоянно сме в движение, срещаме се с различни високопоставени личности и проповедници с Духовна Академия. Но Божият почерк винаги си остава един и същ – Той избира простото за да посрами мъдрото. Така че аз намирам в това наше служение извикани Божии служители и поставени във верния път на Божието решение”.

“Какво е чувството след дълъг концерт, когато ви предстои уморителен път обратно към дома?” – питам Живко, една от главните фигури в групата: “Принципът е записан в Библията – отговаря ми той. Колкото повече даваш, толкова повече ти се дава. Така че, макар и изтощително да е едно служение, човек получава духовно удовлетворение и сила в Господа. Това знае всеки, който го е изпитал”.

Още много може да се разказва за тези самобитни музиканти и певци. И за техните авторски композиции, и за наскоро излезлия им първи компакт диск, озаглавен “Господи към тебе” – изчерпал се почти мигновено, и за тяхното забележително музициране, възхитило много хора на Запад. Но те трябва преди всичко да бъдат видени и чути. Едва когато се потопа в

Боговдъхновената музика, която изпълняват, човек може да почувства всичко това.

Съживителни богослужения раздвижват Бургас и региона

в. “Благовремие”, март 2000г.

Десетки в тези дни приеха Господ Исус Христос

Четири поредни дни през втората половина на февруари, Илия Миланов с хвалебна група “Благословени потоци”, която той ръководи, участваха в съживителни богослужения в Евангелската Петдесятна църква в Бургас и няколко села от региона.

“Има нужда от такива съживителни събрания, в които виждаме порива, с който Святият Божи Дух докосва сърцата на незнаещите хора” – сподели сам Илия Миланов. “Целта на хората преди всичко да чуят, за кой ли път, милосърдната Блага вест за вечен живот, който всеки може да получи чрез вяра в Божието име. Вярвам, че тези събрания няма да останат без плод” – допълни още той. И коментира: “Бяхме свидетели в село Дюлево с какво чувство на нерешителност и колебание хората влизаха в залата и как по-късно техните сърца бяха отключени от искрата на Божията любов. Те разбраха, че има смисъл тяхното съществуване. Аз винаги съм обичал такива малки събрания, подобни на това в Дюлево, защото хората са откровени и чисти. То е

изписано и на лицата им. Този, който има вяра, е в благоговение и страхопочитание пред Бога. Този, който идва с плаха надежда, се чувства като едно малко птиче, което сякаш е попаднало в неестествена среда и със страх следи ситуацията. Но когато види добрата ръка на стопанина, който не е дошъл да убива, а да дава живот, той се претворява като едно видимо свидетелство в собствения му живот. Вярвам, че ще видим плодовете от тези четири дни, защото ако днес ние сеем, ще очакваме и тази възрастваща Божия ръка да покаже пред очите ни, че трудът в Господа не е напразен”.

С много надежда хора от различни възрасти и с различни професии през тези дни се отправяха към съживителните събрания. Някои носеха дрешки на свои тежко болни близки, други бяха понесли проблемите и страданията си. Всички се надяваха, че Бог ще чуе молбите им и ще им помогне. Десетки в тези дни приеха Господ Исус Христос. За сърцатия благовестител като че ли нямаше прегради.

Бях с брат Илия на службата в село Дюлево. На връщане той бе помолен да благовества на един възрастен, тежко болен човек. Той лежеше в болницата в град Средец, след прекаран инсулт. Влязохме без проблеми в Неврологичното отделение, въпреки строгия надзор. Възрастният човек със сълзи на очи прие Исус и благодари за вниманието към. Той усети Божията Любов и топлина, почувства богатата ръка на Господа.

Какво друго е всъщност съживлението, ако не духовно възстановяване? Идва време, когато заспалият дух на човека, онази Божествена частица във всеки един от нас, се пробужда за нов живот. Пробужда се, за да разбере, че животът – това велико тайнство, има нови измерения, нови хоризонти, нови висоти.

Евангелист лекува обречени с молитва в. Нощен труд, 23-24 октомври 2000 г.

“Който е намерил изцеление от четвъртък до днес, да вдигне ръка!” призова брат Илия Миланов /49/ в претъпканата зала на Първа Евангелска Петдесятна църква на софийската улица “Бачо Киро” в неделя вечерта. И десетки ръце вдигат във въздуха, видя “НТ” на място.

Млада жена от Бяла Слатина, която била трудно подвижна след операция, преминала леко по пътеката и застанала пред амвона – Юлияна, която страдала от сърдечна аритмия, вече е забравила кардиограмите и дава тежки нощни дежурства на столичната аерогара.

Славата на Илия стигнала чак до Малта. И в края на септември т.г. той посетил там Хелена Газан /39/, дъщеря на експрезидента, болна от мултиплена склероза, прикована в инвалидна количка повече от 5 години. След като ѝ показал силата на вярата и молитвите, като излекувал жени от нейното обкръжение, католичката Хелена се съгласила да

приеме Христос. И чудото не закъсняло, тя станала и тръгнала, разказва брат Илия пред притихналата зала.

Наскоро в Оряхово в присъствието на екипа на Илия Миланов слепец, за когото всички събирали дарения, изведнъж извикал: “Виждам” и наистина виждал червената корица на Библията.

За десет години неговият екип е обиколил над 1500 български села и градове и е гостувал в почти всички европейски страни.

През 1995 г. брат Илия и неговият екип гостували в град Новосибирск. Голямата конферентна зала се изпълнила с велики личности, сред които и Пьотър Михайлович, командир на подводна лодка през Втората световна война. Той бил 24 години с напълно парализиран десен крак и 4 мощни инфаркта.

Когато свършила молитвата за болните, този човек започнал да играе казачок на сакатия си крак.

Истински празници за Нашия Спасител

1. Свидетелство с продължение

2. В Сибир и Москва – 2000 г.

3. Посещението в Малта

сп. “Благовестител”, бр. 6, 2000 г.

Духът ражда, Духът оправдава, Духът въздига, Духът дава сила за устояване. Буквата на закона, колкото и красиво религиозно щрихирана да е, носи

смърт. И тези, които сеят по плът, непременно ще жънат смърт. Чувате ли Господното Слово? Денят на Петдесятница е помежду нас, ние сме новородените плодове на последното време. Това е височайшото и справедливо Божествено милосърдие, протегнатата ръка на благодат и вечност! Нека Бог да ни благославя!

Христос е в нас чрез Своя Дух! И ако ние носим Духа на Христос, то непременно ще носим и Неговото послание! Виждаш ли Божия Син, чувстваш ли Неговото водителство, чуваш ли благодатните думи на Христовата обхода, чакаш ли стъпките на скорошното Христово завръщане? Това е пулсът на Духа. Това е духовната истина. Това е щедростта на Христовия кръст! Да бъде благословено Господното име!

Свидетелство с продължение

Сега искам да разкажа едно свидетелство с продължение, което беше филмирано от Холандската национална телевизия.

Един български бизнесмен дълго работил в чужбина. Спечелва добри пари, връща се и реализира силен бизнес в Хасково. Внезапно го покосява смъртоносна болест – скоротечен рак. Засегнати са бял дроб, черен дроб, костна система. Лекарите го изписват в безнадеждно състояние.

Даже многото пари и възможността да замине за Америка за лечение вече са безполезни...

Денят е 25.12.1992 г. и в ЕПЦ Сливен тече тържествената Рождествена служба. Две телевизионни камери заснемат богослужението и Холандската телевизия това лято използва техните кадри, за да върне лентата на времето назад и да покаже какво е представлявал болният Георги Грозев, преди молитвата. Неговата жена беше поела крайния риск и го беше докарала с кола от Хасково в Сливен, след като една вярваща им беше разказала за чудесата на изцеление, сред вярващите в Исус Христос.

Този ден бях казал, че няма да има молитва за болни, защото е Рождество Христово. Но ето, че вратата на църквата се отвори и те влязоха – най-напред жената на Георги, Мария и след това синът, който носеше на ръце своя умиращ баща. Тогава Святия Божии Дух, Който винаги носи Божията истина, ми каза: “Илия, иди се моли за Георги!” Всичко е запечатано на видеолента. Човекът беше жълт, беше загубил за тридесет дни 29 кг – буквално труп. Не разбираше и думите, защото беше ту в съзнание, ту в един унес на агония... Аз високо му казах: ”Георги, Господ те изцелява!” Той така и не ме разбра, но в сърцето на жена му, която е била много корава и безбожна жена, се появи искра надежда, и това личеше по сълзите ѝ. Молих се с една кратка молитва като положих ръка на Георги... След това те си тръгнаха с колата към Хасково.

Сега вече разказва самият Георги пред камерите на Холандската телевизия: “Когато отминавахме Сливен, изведнъж се надигнах и рязко усилих радиото в колата. Предаваха народна музика, която много обичах ... Дойде ми да извикам: “Иху...” Жена ми втрещена спря колата, защото от дни не можех даже да говоря. Мокреха ми устата с памуче, натопено във вода.... “Жено, - извиках към нея. Една сила ме разтърсва и аз ще живея!” След това Георги изял двете опаковки вафли и бисквитите, които били взели за из път. Майката на Георги, която, била останала в Хасково, в мъката си стояла все на вратата и чакала кога ще се върнат. Всъщност никой от дома на Георги не вярвал, че с него вече мое да стане чудо. Жена му била тръгнала към Сливен, само за да ѝ бъде чиста съвестта, че е сторила всичко за мъжа си.

Знаете ли, че още тогава вестниците писаха за чудното изцеление на Георги и журналистката, която описа това във в. Новинар, тогава невярваща, сега е наша сестра в Господа и води домашна група.

И така, майката чакала да свалят от колата трупа на сина ѝ. Вместо това синът слязъл от колата и я завъртял в прегръдките си. Можете ли да си представите? Новина №.1 за целия град Хасково: “Мъртвият възкръсна!”

Господин кметът тогава, Стоян Илиев, при когото бях ходил да благовествам в Хасково, ми беше казал: “Ти си много убедителен, но аз съм атеист. Остави ме да си умра в моите доводи и

разбирания...” Подарих му книжката “Божествено изцеление” и видеофилм, а той бил казал зад гърба ми: “На тия евангелисти няма да им дам и 1 кв. метър от града, за да си построят църква!”

Три години по-късно, през 1995 г., пак бяхме в Хасково и чух зад гърба си глас: “Здравей бр. Илия!” Обърнах се и видях г-н кмета, излязъл с кучето си на среднощна разходка. Той ме погледна много сериозно /а те са съседни с изцеления Георги/ и каза: “Откакто стана чудото с Георги Грозев, кардинално преосмислих безбожния си живот...” И защото е трудно мъж пред мъж да плаче, отмина ме няколко метра, обърна се и каза: “Ти научи ли, дадох 2200 кв. м за строеж на евангелска църква в Хасково”. Слава на Бога!

Скъпи братя и сестри, всичко тук се променя, само Бог не се мени!

Няколко дена преди Рождество Христово 1999 г., осем години след чудното изцеление на Георги, телефонът в къщи иззвъня. Дигнах слушалката и чух гласа на жена му Мария. Тя викна: “Бр. Илия, Георги умира!” Питам я какво е станало. Тя разказа, че както вечеряли, Георги се закашлял, спукал се някакъв кръвоносен съд, кръвта шурнала, Георги изпаднал в кома. Лекарите в болницата казали, че нищо не могат да направят, всичко вече е приключило! Сложили го на системи, но кръвта му продължавала да изтича... Прекъснах я: “Няма време за човешки обяснения! Я намери някаква негова дреха да се молим...” Молих се върху един

потник... Мария дори не е могла да му го облече след това, просто го сложила върху него, защото бил целият в системи! Георги, отворил очи, дошъл в пълно съзнание, огледал се и запитал жена си: “Марио, какво правя аз в тази болница?...”

Няколко дни по-късно го изписали. Вече в къщи влязъл да се къпе в банята и свалил бандажа, който носел поради това, че имал голяма херния. Какво да види – няма и помен от хернията. Едно велико свидетелство! Бог отново го бе изцелил, и отново на Рождество Христово! Великден и Рождество! Едни истински празници за нашия велик Спасител, за добрия, благия и свят Бог! Нека Бог да ни благославя!

В Сибир и в Москва – 2000-та година

Вече шеста година ние от екип “Благовестие” сме мисионери в Сибир. Този път полетът ни беше разделен на две части. Първо, спряхме в Москва, където за първи път от шест години посетихме Евангелския Петдесятен Съюз в Русия. Срегнахме се с неговия ръководител бр. Владимир Мурза и проведохме обща гореща молитва в святото Божие присъствие. Уговорихме се на връщане от Сибир да останем поне няколко седмици в Москва и отпътувахме към Сибир.

Пристигнахме за 4-ти пореден път в Иркутска област. Чудна красота и девственост има в тези сибирски лесе и безкрайни водни пространства. В

гр. Иркутск работим с украинските мисионери, които създават и поддържат Петдесятните църкви там. Обикновено те си купуват еднопосочни билети до Сибир и вече не се връщат по родните си места в Украйна.

Днес в Иркутска област, където сме започнали от 0, има вече 33 Евангелски Петдесятни църкви. Благодарим на Бога! Това е едно наистина реално и свято движение на Божията милост в сърцата на този отруден, обременен и погиващ, поради нямане на знание, народ.

И в Иркутск, и в Ангарск, като плод на нашата работа през предишните години, има основани т.н. църкви майки с около 800 души всяка, от които са не само самоиздръжни, но и изпращат мисионери в областите около тях. Само около Ангарск има основани 9 нови църкви.

Тази година целта ни беше да достигнем два града, където нямаше още основани Евангелски Петдесятни църковни общества. Полетът със самолет дотам беше около 16 000 км и след това с кола по някакви, бих казал, “фантазни пътища”, още 4000 км. Всяка година счупваме по някоя кола. С последни усилия тя ни откарва до аерогарата и след това не знаем как братята я ремонтират ... но какво значи една кола в сравнение със стотиците души, които днес приемат благодатта и кръста на Христовото оправдание!

Този път целта ни беше един металургичен град – Шелехово и един отстоящ на още 1000 км по

нататък гр. Уст-Илимск. Отправната точка към тях беше Братск. Обаче новините оттам не бяха добри. Кметът на Братск беше забранил уличните евангелизации. Настроението беше твърде мрачно, но щом пристигнахме, казах на местния пастир: “Бр. Вальо, хайде да тръгнахме към кмета!” Въпреки че бяхме изморени от 4000 км път с кола, той разбра, че трябва да отиваме. Кметът беше строг човек, абсолютен комунист, гледаше ни през очилата си и като че ли не ни виждаше. Започнах да му говоря обаче за същността на Христовата слава, за чистотата и мира на Господното предложение... Тогава този човек изключи телефоните и ме слушаше като едно дете. Знаете ли какво се случи? Само няколко минути по-късно след нашето час и половина благовестие, този човек скъса заповедта, извика своите управители и написа една прекрасна нова заповед, с която ни разрешаваха открити евангелизации. И не само тава, но ни подариха за службите най-хубавата зала в града, която впоследствие подслони и новосъздадената църква в града. Слава на Бога!

Дързостта на апостолите не беше някаква ялова дързост. Тя беше родена от всемогъщото помазание, предназначението и цената на Христовата кръв. Така че, ако ние носим тази дързост и не се убояваме, непременно ще достигаме недостигнатите. Сега в Братск функционира една благодатна църква и чрез нея районът на Уст-

Илимск слуша благодатното послание на нашия Господ Исус Христос.

Трябваше да останем за повече дни в Братск. Градът всъщност се ръководи от мафията и нейния тамошен бос, от когото всички трепереха. Знаете ли какво направи Бог? Бог ни допусна да отидем до този човек. Това беше прекрасен момент. Неговите стражи, облечени с бойни униформи, ни пропускаха от вход на вход, докато се доберем до кабинета му. Той беше млад човек, около 38-39 годишен. Говорих му за същността на нашето присъствие в техния град и му казах, че Господ има милост дори за такива хора като него. Той ме гледаше учуден и каза: “Защо така ми говориш? Аз дадох 10 хиляди долара на попа да ме опее и да ми прости греховете”. Рекох му: “Братко, всичките си пари да дадеш, дори и тялото си на всеизгаряне, шансът ти нулев! Господ иска твоето сърце!” И дързостно му благовестих вестта за спасение на човешката душа. Този човек беше толкова впечатлен, че каза: “Да, аз наистина разбирам необходимостта да ходя в църквата...” Веднага заповяда да внесат по сметката на новостроящата се Евангелска църква в Братск 5000 долара – за направата на стъклата. Каза, че е чул за строеж на църква и в Уст-Илимск и обеща и там да помогне финансово. Слава на Бога! Ето как Той прави път, там, където няма път!

В Братск Бог извърши множество чудеса и знамения, отразени и в местната преса. Една журналистка, която беше дошла да прави репортаж

на нашето събрание, в крайна сметка стана наша сестра в Господа. Хората настояваха да останем още, но ни чакаха и други сибирски градове. От тези пътувания имаме над 450 свидетелства за изцеления, които са преминали през изпита на времето. Бр. Валентин ги съхранява и ние ги имаме на разположение.

Ще споделя още едно свидетелство от това пътуване в Русия. Бяхме вече в Москва. А там нещата са страшни. Москва е над 14 млн. жители – един Содом и Гомор на последното време. Има вече над 2 млн. наркомани, млади хора, за които няма надежда. Църквите в Москва са малки. Дори централната им Петдесятна църква е от около 70 човека.

Казаха ни, че за нашите евангелизации са разпространени над 7000 покани. Само в района на църквата са разпратени 3000 покани и никой не дойде на първите събрания. Така тъжно стояха нещата на нивото на човешкото проучване. Казахме си, че тогава е по-добре да си тръгваме за България. Но Бог е мъдър Бог. Понеже си бяхме купили най-евтините билети – с фиксирани дати, не можехме да си тръгнем, докато не дойдеше заявената дата. Трябваше да преседим 14 дни в Москва. Поканиха ни да проповядваме на седмичното богослужение в църквата и ние се съгласихме. Тогава към нас дойде една жена, която случайно била получила покана за евангелизациите. Датата за тях била преминала, но тя решила да дойде да види, що за хора са тези

евангелисти. Самата тя е научен работник, математик и по чин е “полковник” в казашката йерархия. Господ плени нейното сърце и тя прие Неговата Божествена любов и благодат. По-нататък събитията се развиха буквално като в приказките. Тя покани цял антураж от нейни колеги, видни академици, които днес чертаят бъдещето на Русия. Тези хора дойдоха и задаваха въпроси. Академик Базаров каза: “Добре бе, бр. Илия, ти говориш много красиво, но я ми кажи , защо моята програма, която издържа изпита /бил съм 4 г. в Америка и всички казват, че чрез нея Русия може да се промени/ непрекъснато я отхвърлят в Думата?... Казах му, че не мога да помогна, но мога да се моля на живия Бог. Молихме се тази програма да намери път до управниците, от които зависи приложението ѝ. На другия ден видяхме акад. Базаров облечен тържествено, с букет и шоколадова бонбонiera и той ни съобщи, че бил изслушан от най-високо място и Думата приела неговата програма. Слава на Бога, братя и сестри! Много от тези хора се покаяха и приеха Исус. Започнаха да канят дори роднини от Украйна да посетят нашите събрания. Ние нищо не правехме, само виждахме Господната слава да се приближава до нас.

И сега последното свидетелство. Тази Светлана, която беше математик и полковник, ни съобщи, че техният главен атаман, който е атаман на всички казаци по лицето на земята и е начело на един щаб от 36 млн. казаци, е много болен, на умирање.

Медицината се отказала от него. Изписали го и си е в къщи. Идвали са при него всевъзможни контактъори, космически лечители, но човекът си умираше.

Неговата жена ни допусна в техния дом. Знаехме, че казаците са силно православно настроени и ако узнаеха, че съм евангелист, щяха да ни откажат. Но тя дори не ни попита какви сме и ние с бр. Валентин бяхме въведени при този човек. Когато го видях, той изглеждаше така величествен и хубав дори в смъртта си, че ми заприлича на ап. Петър. Милост обля сърцето ми – Христовата милост! Доближих до голямото легло, паднах на коленете си и започнах да се моля... Знаете ли какво се случи? На другия ден той беше здрав! И знаете ли как се казваше – Петър! За изцелението му се разчу сред върховете на властта, включително хората около президента Путин. Но когато разбрали, че сме евангелисти, атаманът и приближените му решили да ни разобличат. Светлана смело ги поканила да дойдат на богослуженията ни. Всички, които дойдоха, се покаяха. Вярвам, че този атаман, когото Бог изцели и който сега планира да свика в Москва световен казашки конгрес, ще бъде голям свидетел за Божието величие. Бр. Борис, директорът на Петдесятния Институт в Москва ми съобщи последната новост, че този атаман се готвел да строи сега голяма Евангелска църква. Слава да бъде на Бога! Това са известията от добрия Бог и

Неговата слава почива на тези, които се боят от Неговото име! Нека Бог да ни благославя! Амин!

Посещението в Малта

Непосредствено след завръщането от Русия, подновихме нашите събрания в Сливен и страната. От началото на 2000 г. броят на службите ни в България е над 220, а броят на евангелизациите в чужбина – над 70. Очаквахме този път да си починем по-дълго на родна земя. Но вкъщи звънна телефонът.....

Бях ходил да се моля за болни хора и когато се прибрах, съпругата ми каза: “Илийчо, утре летиш за Малта”. Една жена, облечена в черно, която ме познавала само по фотография, утре щяла да ме чака на аерогарата със самолетен билет за Малта – отиване и връщане. И ето ме отново с куфарчето на път.

На аерогарата действително жената ме намери, дискретно ми подаде билета и без да ме уведомява с подробности, се качихме на самолета. След доста перипетии, кацайки междинно в Тунис, най-после в 4.30 ч. на разсъмване пристигнахме в Малта. Нашите митничари ме предупреждаваха: “Къде си тръгнал, - казват. Трябват ти визи, разрешение от емиграционните власти, сигурно ще те върнат...” Знаете, че към Малта има емиграционен поток. Там работят около 1000 легитимно живеещи българи и още около 5000 пребивават нелегално. Странно, че

посрещачите веднага ме преведоха през друг вход, взеха ми паспорта и след малко ми го върнаха с малтийската виза, като ми казаха “Добре дошъл в Малта! Ти си по покана на дъщерята на бившия малтийски президент Хелена Газан”

Предложиха ми да си почина, защото наистина бях твърде изморен от пътя, и ми казаха, че в 19.30 ч. ще се срещна с тази жена от аристократическа фамилия Хелена Газан.

Накратко предисторията на моето пристигане. Българката Димитринка, чийто мъж умира в Либия, чакала на летището в Малта полета за София, защото няма полети от Либия за България. Един малтиец я заговаря. Разказва ѝ за Хелена Газан, която от 5 години е болна от множествена склероза и е на инвалидна количка, страдайки от страшна депресия. Тя търси интелигентна жена, която да ѝ помага и с която да споделя самотата си. Димитринка е с двете си деца, на 14 и 15 години. Тя отива на срещата и Хелена от пръв поглед я харесва и ѝ предлага да остане на работа в нейния дом, Димитринка остава. Скоро децата трябва да започнат училище и тя избира да ги даде в християнско Евангелско Петдесятно училище. Директор на училището е бр. Уеб, който ни е гостувал в България. Той е канадец по произход и неговото училище е одобрено и лицензирано в много страни в света. Само след няколко седмици Димитринка забелязва, че нейните две деца в тийнейджърска възраст променят държанието си

към по-добро. Скоро тя научава, че към мисията има интернационална Евангелска църква. Започва да я посещава и там приема Господ Исус Христос за личен Спасител. Подаряват ѝ на български език нашата малка книжка “Божествено изцеление” и тя всяка вечер започва да чете на Хелена Газан автентичните свидетелства на хората, получили изцеление. Хелена е на мнение, че всичко звучи прекалено приказно, за да е истина. Самата тя е загубила всяка надежда за себе си, защото лекарите са ѝ казали, че няма лечение за множествена склероза. Но ако някои би могъл да ѝ върне поне частица от душевния комфорт, напълно изгубен поради заболяването и самотата ѝ, то и това би било чудо... Така тя се съгласява да ме поканят на гостуване в Малта.

В 10.30 ч. пристигнахме в супер луксозния дом на г-жа Газан. Бодигардовете с кучетата се оттеглиха и в салона за гости останахме с домакинята, Димитринка и с още две жени – гувернантката Лили и нейната майка Луки.

Започнах така: “Когато слязох на вашия остров, казах че тук “времето е спряло”. Никога не съм знаел, че на острова имате паметна плоча със същите думи. И знаете ли защо е спряло, защото великата стъпка на Божията милост преди 2000 г. изпрати посланика на Божията истина ап. Павел. Това е благословена от Господа земя. Знаете ли как го приеха вашите туземци? Библията казва: “с необикновено човеколюбие!”. Фиксирам вашето

внимание на думата “необикновено”, защото обикновените неща стават в обикновения ритъм на човешкия живот, а необикновеното идва от трона и величието и всемогъщата вездесъщност на Бога. И знаеш ли, г-жо Хелена, кое е забележителното днес в твоя дом – това, че сме се събрали в Божието име и сам Христос е гост сред нас...”

И Святият Божий Дух започна да действа в сърцата на тези жени. Аз им говорех така, както говоря пред всички. Домакинята забрави за времето и те слушаха унесени. Защото Словото Божие наистина е по-сладко от мед, скъпи братя и сестри. Когато ги попитах: “Искате ли да приемете Исус Христос за личен Спасител?”, и трите жени в един глас казаха “Да!” Ние се молихме с молитвата на каещия се грешник. Попитах г-жа Хелена иска ли да се моля за нея, но тя категорично отказа. Каза ми: “Илия, не искам да угасне радостта, която сега е в мене. Не желая да се разочаровам!” Отговорих ѝ: “Г-жо Хелена, и аз не съм сигурен дали Бог ще те вдигне, като се молим. Защото съм се молил за много хора и те не са изцелявани. Но ще ти кажа, че съм се молил за други и много от тях Бог е изцелявал. Защото Библията ни казва, че не зависи от този, който иска и се моли, а от Този, Който дава. Но този, Който дава, е неимоверно по-щедър от моето и твоето предположение. Затова нека се молим...” Хелена отговори: “Илия, аз не желая. Но ето Луки, толкова съм я обикнала. Поради захарната болест ѝ отразяха крака и тя загуби зрението си в

слепота. Луки си вярва, че Бог може да я изцели, а аз честно казано не вярвам!”

Молих се за тази мила възрастна жена Луки. После излязох за малко. В коридора за миг зърнах снимка, на която г-жа Хелена седеше на кресло и папата нежно се беше навел към нея...

Когато се върнах в салона, знаете ли какво се беше случило? – Луки вече виждаше! Хелена мислеше, че това е шега и я попита какъв е лакът на ноктите ѝ. Луки отговори, че е ...масленозелен, но от светлината изглежда синкав! Необичайно, но това беше точно така. Слава на Бога! Смутената Хелена я попита какво вижда в дълбочината на салона. Той беше около 30 метра дълъг. Луки каза, че вижда и свещниците, и златните статуетки под огледалото! Изумлението беше всеобщо! Бог действаше!

Попитах защо гувернантката Лили през цялото време на срещата стои права. Тя отговори, че не може да седи, защото от 6 месеца жестока болка я сковала като седне и после не може да се изправи. Гръбначният нерв беше притиснат. След молитвата тази жена се освободи, започна да кляка. Бог я изцери! А Хелена викна: “Не сънувам ли?”

Тогава за втори път я попитах, ще ми позволи ли да се моля за нея. Тя се съгласи. Положих ръка, така както е писано в Словото Божие: “На болни ще полагате ръце и те ще се изцеляват!” и започнах да се моля. Когато свърших, Хелена изпадна в едно състояние като в безсъзнание. Българката Димитринка и Лили хукнаха да търсят вода да я

свестяват. Но аз ги успокоих, че нищо лошо няма да се случи, а могъщата ръка на Бога действа. След малко тази жена се събуди. Краката ѝ започнаха някак несиметрично да се люлеят от силата Божия. Тя отмахна стъпенките на своята инвалидна количка и след 5 години неподвижност застана права на земята. Жените се спуснаха да я хванат, за да не падне. Но Хелена стоеше уверено на краката си. Слава на Господа! Велики са Божиите дела, а ние сме само Негови послушни слуги!

Относно тази жестока болест, множествена склероза, в последно време често ми се налага да се моля за такива болни. В Сливен имаше един Васко, който от години не беше стъпвал на краката си. Ако може да се закрепим прав един косъм, толкова и той можеше да стои прав. Когато се разчу, че Бог го е изцелил чрез молитва, хората се разделиха на две. Едни викаха: “Чудесата продължават”, а лекарите казаха: “Най-после хванахме бр. Илия в лъжа”. Главната лекарка ми се обади по телефона: “Бр. Илия, ти твърдиш ли, че нашият пациент Васко вече ходи и не е на инвалидна количка?” Отговорих: “Г-жо Кръстева, можете да се убедите! В колко часа искате да го видите?”. В 14.30 ч. след обяд всички лекари се бяха събрали във физиотерапевтичния кабинет в Окръжната болница в Сливен. Ние с Васко влязохме и Васко направи пълен дамски шпагат пред смаяните лекари. Те го гледаха и не можеха да повярват. Питаха го: “Васко, кой те изцели?” Васко каза: “Благодаря ви за грижите към

мен!” /Защото ние трябва да слушаме напътствията на лекарите. Някои ме питат: “Бр. Илия, ако се разболееш, ще отидеш ли в болница?” И сега казвам, ще отида, разбира се, ако трябва и под скалпела ще се подложя.../

И така, Васко каза, че Бог го е изцелил и предложи да се състезава с линейката. Излязохме навън и докато раздрънканата Латвия стартира, Васко водеше състезанието до блок Божур 150 м. По-късно той започна да работи и да се качва по комините... Неговото свидетелство беше отпечатано в множество списания, дори и в чужбина. Защото наистина множествената склероза не се лекува според човешките знания ...

И тази Хелена стоеше на краката си, също като Васко преди 9 години на 17 януари 1991 г., когато Господ го изцери. Жената стоеше права до инвалидната си количка, но не можеше да мръдне. Изведнъж каза, че краката ѝ придобиват устойчивост, стоплят се и както я държахме с Димитринка, тя тръгна заедно с нас напред! Беше една изключително голяма радост за всички! Хелена каза: “Брат Илия, как така можа да ми внушиш?”

Там имаше едно кученце, пекинез. Хелена каза, че е сляпо. Наведох се над него и се молих кратко, и то взе, че прогледна. Трите жени гледаха втрещено. Махаха пред очите му с ръка и то следваше ръката. Хелена хвърли една салфетка и то скокна подир кърпата. Хелена се сепна: “Че ти не можеш да внушиш нищо на едно куче! Явно Господ Исус

Христос е в моя дом! Това беше един уникален момент за Божията слава!

Оттам нататък започнаха празници в Малта. Събраха се всички църковни общества и най-щастлив беше петдесятният пастир. Баптистките пастири все го закачали: “Брат Уеб, къде са ти чудесата? Толкова години говориш, а тук на о. Малта нищо не е е случило!” Бр. Уеб сега с радост им каза: “Братя, нека заровим томаховката на съмнението и да се настроим на вълната на чудесата!” Слава на Господа! Бяха наистина дни на тържество и чудеса. Бог изцели един богат фермер, който имаше ревматоиден артрит. Той беше твърд католик, но заедно с жена си прие Исус за личен Спасител. Една наша сънародничка, която цялата беше в рани от псориазис, в понеделник се молихме за нея, а в сряда дойде в събранието в пълно здраве! Една жена – българка от Сливен, имаше чуждо тяло, което вървеше към сърцето и ѝ предстоеше операция. Молихме се и лекарите отложиха операцията. На повторните снимки чуждото тяло го нямаше. Слава да бъде на Бога! Спомням си, че Бог обърна един ден на 36 часов цикъл, без да мога да спя. Има ли място за спане, когато жетвата е богата и житата са побелели? Нека Бог да ни благославя!

И така на 21 септември 2000 г. се приземих на летището в София. И с Божията помощ продължаваме служението си между вас, тук, по градовете и селата на България.

Денят на всемогъщото Петдесятно помазание изгря от Изток

в. “Благовремие”, ноември 2000 г.

**Репортаж за 80-годишнината от ЕПЦ –
Бургас и Петдесятното движение в България
/изказването на Илия Миланов/**

Благодарим за всички безименни Господни герои, които са изискали благодатната милост да почива върху нашия народ. Ние сме признателни за България, защото крилото на безсмъртната милост, Божественото слънце на правдата изгря завинаги с изцеление в своите криле!

Благодатният и неразрушим договор на Божествения мир е записан завинаги върху стената на нашето сърдечно оправдание. С това и ние ще кажем: “Добре дошъл, Утешителю на нашата безсмъртна човешка душа, добре дошъл, Изцелителю носещ пълнотата и мъдростта на небесното послание!”

Велики са времената пред нас защото идва краят на страданието, когато има да видим всемогъщия Цар, Бога на вечността, Господа на славата Исуса

Христа. Но сега е време за жътва и ние трябва да се мобилизираме в крайния ден на Божието милосърдие. Днес е ден за жътва и блажени са ония жътвари, които чуват Господния глас, защото те ще бъдат приятели на Господа, те ще бъдат тези, които в крилатия миг на Господното идване ще възвестят справедливата и милосърдна Христова награда.

Вече 10 години имам едно мото в моето сърце, което ме движи независимо от обстоятелствата, когато Святият Божии Дух наклони моят разум и сърце към стиховете на пророк Еремия: “Измина жътвата, измина и лятото, но ние не се избавихме”. Това е двигателят, който трябва да разтърси из основи всяко едно християнско сърце, защото такава ще бъде съдбата на милиони и милиарди, които пропускат великата възможност на последния и отминаващ Господен летен ден.

Днес е време на жътва, днес души се каят. А когато един грешник се кае, небесата се радват. Тази реалност я произвежда могъщият Божии Дух, Който обитава в сърцата на нашето човешко оправдание. Той ни прави единомислени и единомислени, Той издига знамето и кръста на Божието всемогъщо послание в нашите сърце: “Тръгнете и научете всички народи, който повярва и се кръсти ще бъде спасен!” Кратка е проповедта Господна, но дълбоко и всемогъщо е учението на Господната истина.

Н
ие ви приветстваме с добре дошли в Царството Божие, добре дошли на трапезата на празничния

пир, там, където царуват радост, смислен живот, благоденствие, сила и божествена чистота. Нека Святият Божи Дух да пребъдва в нас и ни води по чистите пътеки на свящото Христово осветление.

За втори път гостувахме в Турция сп. “Благовестител”, бр. 3, 2001 г.

Бяхме поканени от една турска организация с християнска насоченост, създадена като фондация на името на св. Николай. Самият принцип и поканата, която получихме се различаваха от другите наши евангелизационни пътувания. Но Библията говори, че трябва да проповядваме с време и без време Словото Божие. Така че приехме тази покана, вярвайки, че Бог по Собствен начин ще ни употреби според намеренията на Своята блага милост.

Когато пристигнахме в този прекрасен край Анталия, турците бяха навлезли в своите религиозни празници на Рамазана и Коч-байрама.

Интересно беше, че тези дни са най-светлите за тях и носят голям духовен заряд.

Това е доста неспецифично време, в което може да се посети Турция. Но Бог отвори вратите за благовестието по един особен начин. В едно от събранията ни дойде представителката на ATV канала, една от много гледаните сателитни

телевизии и ние водихме буквално едно импровизирано събрание в хотела, в който бяхме настанени. Журналистите дойдоха на края на службата. Но бяха толкова впечатлени, че ни попитаха: “Не можете ли да повторите всичко, защото е толкова хубаво!” Казах им, че това са неповторяеми неща, но с голямо удоволствие бихме им казали нещо за Божията слава и ние започнахме отново. Към края на тази импровизирана втора служба забелязах, че водещата журналистка поради внезапни обстоятелства силно нарани ръката си от една затръшната врата. Тя се превиваше от болка и явно имаше спукани кости. Положих ръка и се молих за нея. След минута тя изумено извика, че няма вече никакви болки. Хората от нейния екип ни заобиколиха развълнувани, а аз им казах, че това е действието на нашия милостив Бог, за Когото им проповядвах. По човешки не очаквах никакво развитие. Но внезапно журналистката предложи да излезем директно в ефир още в 11 часа същата вечер. Това беше най-гледаното време, когато започват вечерните празненства на Рамазана. Предаването щеше да бъде на живо, оставаше малко време до началото. Започна една трескава подготовка и в 11.00 ч. журналистката ми зададе първия въпрос: “Господин Миланов, аз забелязах, че вие с голяма ревност се молехте за нашето правителство и за нашия народ. Искам да ви запitam: дали не го правехте лицемерно?” Отговорих й: “Вижте какво, госпожо, човек може да

си сложи различни маски и да имитира много неща в този свят, но не може да имитира Божествената любов, която Създателят Творец е излял в сърцата на Божите оправдани. Така че аз се молих с Божествената любов на вашия народ”.

Предаването имаше директна връзка със зрителите и хората можеха да се обаждат и да задават въпроси. Аз се обърнах направо към аудиторията като казах: “На вашия красив анталийски бряг, където тече тази програма, преди 2000 г. поради Божията воля стъпи един обикновен човек. Необикновеното в него беше Божието послание. “Търсете мир с всички и онова освещение, без което никой няма да види Господа!” Ние сме пратеници на Божия мир и се радваме, че можем в едно такова време да ви предадем същото това послание от същото това благословено място”. Малко по-късно телефоните започнаха да звънят, хората изказваха силни думи и благопожелания за добро. Обади се лично кметът на Анталия, много впечатлен от нашето поздравление.

След това предаване получихме официална покана да участваме в празника Коч-байрам. На трибуната сред препълнения площад в град Кемер се бяха събрали видни хора от духовната йерархия, от властта и политиката, представител на Външно министерство, директорът на вероизповеданията на Турция, представителят на юдейската синагога.

И за първи път пред хиляди турци, те обявиха, че между тях се намира евангелист и ще му дадат

думата и той да каже нещо в тези светли празници според своето си разбиране за Бога. Ораторите преди мен говориха, че най-доброто нещо за хората е да си подадат ръка и да живеят в мир. Когато дойде моят ред и аз бях поканен на сцената, започнах така: “Чухме много хубави думи и аз вярвам, че те бяха изказани чистосърдечно от всички говорители. Но мирът, за който всички жадуваме, не е възможен ако Творецът и Създателят не се намеси в човешкия живот. Утопията ще стане реалност, когато дойде великият Милениум, когато святият Исус Христос ще управлява с мъдрост и сила над всички народи!” Не знаех с каква страст и сила съм говорил, но когато свърших видях колко уплашен беше преводачът, макар че превеждаше добросъвестно всяка моя дума.

На другия ден в.”Ак Денис” /Бяло море/ отпечата на първа страница снимката, на която се ръкувахме с официалните лица. Заглавието беше “Буюк рандеву” /Голямата среща/, а по-долу беше отразено приветствието, което бяхме отправили от площада в Кемер.

Особено ме впечатли през онзи ден прегръдката на юдеина. Аз чувствах, че тази “питомна клонка”, която е отделена от корена на Божието величие дълбоко разбираше, че това са помазаните думи на Онзи, Когото те очакват и не познаха в деня на Христовото идване.

Вярвам, че това е едно голямо начало. То няма да прекъсне. Самият Факт, че днес обикновените

турци предпочитат да се наричат атеисти в тази светска република и още, че те могат да слушат съвсем търпимо един християнин да им говори за своята вяра по времето на Рамазан, говорят ясно, че Бог отваря една врата, която никое човешко усилие и религиозна деятелност не ще заключи!

Амин!

Божиите чудеса продължават сп. Благовестител, бр. 2, 2002 г.

Брат Илия, “Благовестител” редовно публикува разкази за мисионерските ви пътувания. Какво е новото, което предстои тази година?

През тази година ние с екип Благовестие планираме отново да посетим Сибир. Новата ни цел обаче ще бъде посещението на о. Сахалин. Това е съвсем ново мисионерско поле, където Бог ни изпраща. Може би знаете, че там се случиха поредица силни земетресения. Нашите братя оттам ни информираха, че местните хора, шокирани от тези катастрофи, са много отворени да слушат благовестието. Сега на о. Сахалин работят кримски мисионери и те ни поканиха да гостуваме за месец и половина това лято.

Вие не спирате да посещавате и градовете и селата на България. Разкажете какво ново се усеща в духовния климат на страната.

В момента се забелязва ново раздвижване на Божия Дух над България. Последните ми пресни впечатления са от някои селища в Северозападна България. Целта беше да се създадат нови църковни общества в Гаганица, Ягодово и Черкаски. Там хората абсолютно не са огласени за Евангелието. Кметът на Черкаски ни прие много учтиво, предостави ни и зала, но предупреди, че хората на селото не са заинтересувани от религия и повечето са атеисти. Обаче още на първото събрание залата беше пълна. Присъстваха и кметът и кметицата, които когато приканих към покаяние, реагираха по най-добрия начин и веднага станаха за покаяние. Такава жажда за слушане имаше, и благоговение, и страхопочитание! А да не говорим за радостта от Божиите изцелителни чудеса! Тя беше огромна. Ерихонските стени на човешкото незнание и съмнение паднаха под силата на Божията благодат. Хората свидетелстваха за изчезване на артритни болки и премахване на ошипяване, за възстановен слух, но най-шокираща беше оценката на кметицата. /Това е една интелигентна жена, чиято дъщеря е секретарка на г-н Софийански/. Тя каза, че те се придържат към едно православно разбиране на вярата, но призна, че нашият екип Благовестие носи “небесно послание” към хората. Тази жена имала определена дата за операция в София при проф. Чирков. Операцията била отложена поради влошаване на медицинските показатели. Ставаше въпрос за силен преден инфаркт на сърцето. Тя

казваше, че не можела да направи повече от 2-3 стъпки, без да се задъха от умора, като се приложа болезнени шипове в петите и силно намалял слух /а тя е още млада жена/ - положението ѝ било доста критично. На другия ден след събранието тя усетила, че изкачва и най-стръмните улици на селището без да се задъхва. Болки в петите нямала и даже втората степен на звука на телевизора ѝ се струвала прекалено силна. Вторият ден нямаше нужда да каним никого, защото още в ранните часове залата беше пълна и правостоящите нямаше къде да застанат. Кметицата ни каза: “Тези два дни промениха нашия живот към една жива надежда, защото ние опитахме Божията сила”. Доброто е, че хората сами пожелаха всяка седмица да им се праща проповедник, за да слушат Словото Божие. Определи се час и зала, която беше отпусната безплатно.

Усещаш ли как милостта Божия отново преминава над България?

Аз дълбоко вярвам, че милостта Божия не е преминала, а тепърва има да я изживеем...Може би такива масови събрания няма да се върнат...пък и защо да не се върнат в още по-масов мащаб, но хората имат желание и необходимост да чуят спасителното Божие Слово. И това го виждаме навсякъде!

Какво е според теб най-голямото чудо, което върши Бог?

Най-голямото чудо за мен си остава, това, че днес съм седнал тук пред този диктофон и говоря за Исус Христос, че “мъртъв бях и оживях, загубен бях и се намерих”. Най-голямото чудо за нас благовестителите си остава новораждането на една човешка душа. В това е силата на неподправеното Евангелие. Това е само Бог, Който може да извърши най-великото чудо – да направи Исус да живее в нас. А всичко останало след това ни се прибавя.

В настоящия брой на списанието публикуваме свидетелството за възкресението на мъртвия пастор в Нигерия. През тези години на изцелително служение имате ли подобни случаи?

Вярвам, че свидетелства от такъв мащаб ще зачестяват навсякъде по лицето на земята. Пълното Евангелие е Евангелие в действие – т.е. това са чудесата на новорождение и изцеление, на изцеление и новорождение. В моето служение съм имал два случая, при които смъртта беше настъпила. Ще разкажа за един от тях. Това беше в началото на моето служение. Разказвам за това много рядко, защото повечето естествено мислеци хора са скептично настроени към такива наистина големи чудеса. Приемат някак си, че главоболие може и да преминава след молитвата, но чак за възкресение... не вярват.

Тогава работех в Шато-Алпия – бившата резиденция на Тодор Живков край Сливен, която бяхме усвоили като луксозен комплекс за летуване на хотелски начала. Аз бях управител на

търговските обекти и на хотела. Работех и в неделите, макар че имах голямото желание да съм в църквата на богослуженията. Но сега, като вярващ, вече не можех да престъпвам служебната дисциплина. Носех отговорност пред управителя на целия комплекс, който беше мъж от турски произход и знаеше, че съм християнин. Този ден така силно закопнях да посетя богослужението, че реших да посетя църквата. За моя радост г-н Русев веднага се съгласи да ме замести. На богослужението бях много възбуден, защото видях как след като пастора прикани към покаяние, една голяма група от интелигенцията на Сливен, на който бях благовествал в домашна обстановка, вдигнаха ръце и се изправиха да приемат Исус като Господ. И така аз се върнах силно въодушевен на работа в хотела. Там вече ме чакаха един полковник със съпругата си, която беше тогава зам.директор на операта в Сливен. Тя се спусна към мене и каза: “Бр. Илия, моля те кажи на моя упорит мъж, че не ти изцели язвата му /той имаше много тежка язва, перфорирана на няколко места/ а живият Господ!” Обърнах се към мъжа с думите: “Г-н полковник, ако останете в това си неведение и с това посредствено елементарно мислене, един ден тази ви усмивка може да бъде заменена с плач и скърцане със зъби. Вас ви изцели Христос!” И той замръзна на място, защото аз му говорех съвсем сериозно. С тях бяха дошли една млада семейна двойка – съвсем наскоро след сватбата си. Но те имаха причина да дойдат.

Младата жена ми показва вътрешната страна на дланта си и ме попита: “Брат Илия, Бог може ли да изцели това мое страдание?” Видях страшна рана, ръката беше проядена почти до костта, изкривена и полупарализирана. Аз възкликнах: “Това е просто нищо за Бога!” Сложих си ръцете буквално върху раната и казах едно изречение на “непознат език”. След това веднага се отдалечих, почти тичешком и се изкачих по витата стълба на хотела. Там ме пресрещна друг гост като каза, че на рецепцията са дошли тежко болни хора и ме чакат. Спрях се с него и изведнъж чух силен писък. Беше гласът на директорката на операта. Тя ме викаше от долния край на стълбата: “Брат Илия, жената, която ти докосна, умря!” И съвсем не се шегуваше, защото не може да се шегуваш със сериозни неща. Представете си сега момента – бр. Илия се е молил и какво е направил – биотокове ли, какво ли, и младата жена пада мъртва. Реакцията в такова екстрено положение е да се втурнем и да се молим, и да викаме, и да плачем: “Господи, върни ѝ душата, върни ѝ живота!” /Тя беше съвсем млада 22-23 годишна младоженка/. Но какво се случи. Сега вече това разказват очевидците наоколо. Когато съм чул писък и известието, че младата жена е мъртва, най-напред съм замръзнал на място. Аз само знам, че в този безкраен миг върху мен от небето слезе дар вяра. Биологическите ми усещания в това триизмерно пространство изчезнаха. Бях абсолютно подвластен на Святия Божи Дух, с едно вътрешно

усещане, че ако кажех на Сливенската планина – “премести се!”, тя непременно ще се премеси. Нямаше невъзможни и неразрешими неща, защото това беше действие на Духа. Биологичният Илия сякаш отсъстваше. Контролът на Бога върху мен беше пълен. Хората казаха, че са имали чувството, че никога няма да пристъпя от горното стъпало към долното. Толкава бавно и мъчително дълго съм слизал надолу по тази стълба, че дни нямало да ми стигнат да я извървя. Навън на 40-50 метра от мен беше положен трупът на младата жена. Какво било станало? След като съм се помолил и съм отминал, жената изведнъж се свлякла на земята. Бяха я вдигнали и сложили да лежи на каменния парапет – без дъх, изпита като мумия, просто вкочанена. Мъжът ѝ си скубеше косите, хора пищяха, други наизлязоха от хотела подплашени от виковете. Една неописуема суматоха. Управителят изтича също, охраната и други служители – всички. Бог обаче имаше някакъв план. Как съм застанал над нея, не си спомням. Казал съм казал: /и това не си спомням/: “Сега вижте какво ще стори Святия Бог!” Положил съм ръка върху тялото и съм казал думи на “чужд език”. По-нататък започват вече моите възприятия. Усетих сякаш роса премина през миглите ми и аз прогледах нещата наоколо. Видях как тялото пред мен се изпълни с живот. Кожата поруменя и младата жена скочи и се изправи в цял ръст. Хората се разпищяха отново и се разтичаха наоколо, а тя както беше изправена на парапета се

наведе и ме целуна по бузата. Ръката ѝ беше напълно оздравяла.

Бог никога не върши самоцелно великите Си чудеса. Възкресението от мъртвите е едно от тях. По-късно разбрах ситуацията и защо Бог благоволи да се прослави с това възкресение в Сливен. Предстоеше голяма зима. Съживлението набираше ход. Започнаха да прииждат стотици хора, жадни да чуят благовестието. Нуждата беше голяма зала. Трябваше да има място, където да се събираме и да почнем молитвените събрания. И точно най-голямата зала в правителствената резиденция в Шато-Алпия, там където Тодор Живков е правел своите разширени съвещания, стана мястото, където започнаха нашите първи събрания, моите първи проповеди и молитвите за изцеление. Беше месец септември и това беше само началото на нашето служение.

Мисионери на остров Сахалин сп. “Благовестител”, бр. 6, 2002 г.

Тази година екип “Благовестие” пътувахме до остров Сахалин – с малко географски понятия и малко исторически факти в умовете на този далечен край, но с огромно желание да занесем великата любов на Бога към този народ, който сякаш жгвее на края на Земята.

Няма да се впускам в подробности, но трябваше да прелетим по въздух над 17 хил. км, да сменим

няколко полета, 8 хил. км по железопътните пътища на Русия и 5 хил. км там, където няма път. Буквално от самото ни пристигане презвитерът на евангелските петдесятни църкви не ни даде нито час почивка, а ни заведе в църквата, защото беше неделя и там всички вече ни чакаха. Успяхме само да се преоблечем и влязохме в църквата и в свящото Христово помазание – сред скъпи и сякаш родни нам сестри и братя.

Времето не беше на наша страна. Цунами и огромни океански и въздушни течения бушуваха през този месец над острова, който се намира само на 40 км от Япония. Аз обичам историята, купих първите книги, които ми попаднаха, и прочетох най-важните данни за Сахалин. Ще отбележа само няколко неща. През 1264 г. Марко Поло за първи път открива този остров за света. През 1645 г. холандски мореплаватели отново достигат тези географски ширини, очертават бреговете на острова и го отбелязват на картата. През 1853 г. е най-голямото “преоткривателство” – руснаците. На 22 септември с.г. руски кораб акостира на острова, където живеят две аборигенски племена и още толкова японци. Капитанът строява моряците във военен шпалир, изпяват “Отче наш” и “Боже, царя ни пази” и обявяват Сахалин за собственост на царска Русия. По-късно този остров става място на заточение, където много наши братя и сестри във вярата са намерили своята смърт. Болшевиките разрушават всички будистки храмове на острова и

жестоко преследват християните - целта била пълно унищожаване и изкореняване на всякакви религиозни течения и влечения сред населението. Но кръвта на Божиите мъченици вика към Бога за милост към хората на този остров.

Красива гледка е, когато наблюдаваш Сахалин от самолета. С очертанията си той прилича на огромна риба – едната част е като опашка, а другата е като разтворена уста. Големината на острова по дължината е около 1000 км. Забелязах нещо удивително. Точно пред “устата” на рибата се намира още един малък остров, който сякаш всеки момент е бъде погълнат от големия. И името на малкия остров е Йон. Удивителни са чудесата Господни, така че човек остава без оправдание, защото всяко нещо в творението свидетелства за Божията сила и мощ.

И така ние пътувахме из този остров надлъж и нашир! Но по какъв път? Няма никакъв път. Съществуват само 60 км асфалт, направени от японците, и това е. Другото са разбити пътища с дупки и ями, сякаш войната току-що е приключила. Наложихме се да пропътуваме близо 3100 км, да пукнем 10 гуми, да купим 6 нови гуми за джипа и сякаш това безкрайно трасе не свършваше. Прибавете и ужасяващите комари и стършелите, прибавете и жестокото време! Веднъж ураганът просто скъса пътя ни и нямаше накъде да продължим. Ние си помислихме: “Господи, защо? Ние сме дошли тук да вършим Твоята воля, а ето – пътят ни свърши!” Но

знаете ли какво се случи? Тази 50-метрова яма, която ни спря да не отидем до съседния град, където се бяхме запътили, спаси живота ни. Защото, узнавайки за нас, местният свещеник беше организиран в борбена група, която ни чакаше и можеше да ни нападне. Казвам ви, че хората там плащат с кръв за вярата си. Братът, с когото работим в Далечния изток и който ни водеше казва, че се въздържа да говори за своето затворничество за вярата, защото е лежал сравнително късо време – само 15 години! Той има 5 дъщери и петте са мисионерки по цялата земя на Русия. Имал и един син, пламенен благовестител на Царството Божие, който обаче по време на една проповед бил публично застрелян. Убийците на неговия син се покаяли и сега работят на нивата на Благовестието.

В града, който посетихме, живее близо половината от населението на острова. Макар че Сахалин е голям остров, там живеят само около 780 000 души, разпръснати в няколко по-големи града и селища. Трябва да кажа, че в началото ни приеха с голямо учудване. Какви са тези хора, които са дошли от другия край на света, и какъв бог искат да ни проповядват? Но когато нашият Господ мощно започна да изявява изцелителната Си сила, тогава започнаха да тичат за молитва, защото виждаха, че чудесата явно стават. Знаете ли какво е човек, който от 40 години е инвалид, да стане и да започне да прави гимнастически упражнения отпред пред

всички?! Радостта беше голяма, а помазанието Божие се стичаше и падаше върху нас и хората!

В тези далечни източни краища на Русия нещата са много сложни, защото в Краснодарския край например се е явил вече един “нов месия”. Хората му вярват и си мислят, че Христос се е върнал. Цял един град се е събрал около този лъжемесия, даже учени и мъже на властта отиват там. Много хора му работят на този човек, за да “си изработят спасението”. Кметът на Александровск се готвеше да напусне своето кметско място и да се присъедини към своята съпруга и дъщеря си, които вече се бяха пренесли в “града на Христос”, построен недалеч от Красноярск. Бог насочи стъпките ми към неговото кметство и там аз дързостно му говорих за истинския Христос. Горкият съпруг и баща ме погледна и каза: “Виж какво, брат Илия, този Христос, за когото ми говориш, е по-желан за моето сърце. Не само няма да отида при онзи измамник, но ще отида да си прибера жената и дъщерята”. И след това кметът ни предостави време по местната радиостанция да говорим на хората за истините от Библията.

Отправихме се към най-северната прицелна точка на нашето пътуване на остров Сахалин – гр. Уха. Местното население се изхранва само от риболов и добив на хайвер от есетровите риби. Мястото е богато на нефт и на газ. И този много богат град е развратил сърцето си. От историята се знае, че на три пъти проповедници на Евангелието

са идвали в Уха, но обществото не само не ги приемало, а направо ги изгонвало от града. Тогава братята, напускайки Уха, изтупали праха от нозете си. Малко по-късно земята се отворила и страшно земетресение погълнало почти целия град. Спасили се 5 души, и то вярващи. Един полковник ни разказа как виждайки ужасен потъващите къщи, само грабнал внучето си и изкрещял: “Господи, милост!” И сякаш две невидими ръце го понесли и го приземили невредим от третия етаж, на който се намирал, на твърда земя. Точно в този град Уха по един съвършен начин Бог изяви Своята сила и мощ на нашите събрания. Нищо не спираше хората – нито дъжд, нито вятър, и те се стичаха да намират паша за изгладнелите си души. Вече шеста година в Уха има църква с петдесятно служение и вярващите са толкова запалени за Господа, че искат да достигнат с Евангелието до съседните Курилски острови. Този архипелаг се състои от 36 големи острова и още 26 по-малки, разпръснати от бреговете на Япония до п-в Камчатка. Там има 30 действащи вулкана и нито една евангелска църква! Не се ли разпалват сърцата ви, скъпи братя и сестри, при едно такова съобщение? Молете се, щото Бог да отвори път за мисионери на Курилските острови.

В Русия обикновено става точно така. Хората току-що са се новородили тръгват да кажат Благата вест и на другите. Нашето пътуване трябваше да тръгне в обратната посока, нови 4000 км към гр. Благовещенск, почти на границата. Една река ни

делеше от Китай и виждахме китайските рибари със своите лодки. Видяхме и любовта, с която ни посрещнаха вярващите в Благовещенск. Това е мястото, където с години са били заточавани говорителите на Евангелието в Русия и оттам градът носи и името Благовещенск. Вярващите имат огромна ревност за Благовестие не само в Русия, но и далеч зад нейните предели. Мисионери от църквата са стигали чак до Израел.

В Амурския край на Русия посетихме 36 града. Сблъскахме се с много трудности и препятствия. Сблъскахме се и с открито неверие и съпротива. На едно събрание, когато след молитвата приканих хората да опитат дали нещо е станало с болките и страданията им, от залата се чу глас: “Ничего не стало! Хуже стало!” /”Нищо не стана, по-лошо стана!”/ Аз нищо не казах, но след малко от същото място на залата една жена хвърли голямата си патерица и започна да се кръсти и да вика радостно, напълно освободена от сакатите си крака. Хората един след друг започнаха да свидетелстват, така че онзи човек, който викаше, трябваше да млъкне посрамен. На едно събрание на открито се бяха събрали толкова хора, че някои се безпокояха дали Бог “ще ги достигне”, защото са твърде далеч от платформата. Но в края аз поканих точно тях да свидетелстват и от това “най-ляво крило” дойдоха най-много свидетелства. Една жена, която получи съвършено зрение, след това събрание с дни благовествала в градския транспорт. Не беше

необходимо много да говорим с мъдростите на човешката плът, защото доказателството от дух и сила следваше служението ни.

Имах голямо желание да посетя новообразуваните църкви в Иркутска област, защото това беше само преди няколко години бяло поле на картата на Благовестието, а сега там действат 33 евангелски църкви. Почти всички имат новопостроени молитвени домове и до тях рехабилитационни центрове за наркомани. Бившите наркомани, които са станали ревностни разпространители на Евангелието, са най-силното доказателство за променящата сила на Божиата любов, която може да възвиси духовните стандарти и на най-окаяното човешко същество.

Не можехме да посетим всички църкви, в някои от тях бяхме ходили по няколко пъти. Искахме да отменим някои, но плановете Божи бях други. Спряхме точно там, където преди време Бог бе извършил чудо с една жена, жертва от Чернобил. Тя умираше от левкемия. Казала на майка си да я закара на вилата, за да не се плащат децата от мъките ѝ. Майка ѝ, какво да стори, оставила я на вилата. На връщане в града тя видяла афишите, с които съобщавахме за нашите събрания. И отчаяна, почти по инерция, тя влязла в Дома на строителя, където проповядвахме. Когато всички се молим, знаете как приканваме хората да издигнат ръце и за свои близки. Тя също издигнала ръката си: “Господи, помогни на дъщеря ми!” След това се прибрала в

къщи. След няколко часа някой почукал на вратата ѝ. Отворила и видяла на прага своята дъщеря която се била изкачила до петия етаж сама и била пренесла дори велосипеда си до горе. Майката извикала: “Дъще, какво се случи?” Майко, някъде към 20 часа горещ невидим дъжд се изсипа върху моето тяло и ... ето ме сега жива и здрава каквато бях!” Тогава майката, плачейки, ѝ разказала, че точно тази вечер е била на събранието при християните, дошли от България. Там е издигнала ръката си към Бога в молба и вик за болната си дъщеря. И Бог беше извършил чудото! Това е историята накратко. Сега ние много искахме да видим изцерената жена, но тя не беше там, заета с нещо на вилата. Но когато започнахме събранието, тази жена изведнъж се появи и каза: “Брат Илия, аз въобще не знаех, че ще дойдете и сте тука. Както си работех нещо на вилата, изведнъж отново този огнен невидим дъжд ме обля цялата и аз веднага се сетих: “Само българите са дошли!” Качих се на велосипеда и ето ме тук на вашето събрание!” Бяхме поканени на специален борш в нейния дом. Радостното е, че днес тя и целият ѝ дом служат на Господа. Нейният син е мисионер на Благовестието и на славата Божия! Това са велики дела, които само един Христос може да изработи в човешкото сърце.

Много неща трябва да прескоча в разказа си, но не мога да прескоча затворите. Също миналата година посетихме и някои от ужасните сибирски затвори, където и днес умират повече хора,

отколкото по времето на Сталин. Сибирските затвори са страшни! В килии, които побират 5-6 души, са затворени по 30-40. Тези хора спят на смени, защото няма място. Прибавете глада, болестите, студа и присъдите, които са от 30 години нагоре. А има хора, които са затворени в килиите без право нито веднъж да ги напуснат! Това е нещо жестоко! Миналата година посетихме такъв затвор. Проповядвахме в най-голямата зала и там се бяха скупчили стотици мъже. Един мюсюлманин дойде при мен и каза: “Брат Илия, аз няма да изляза никога оттук. Имам доживотна присъда за убийства. Жена ми умря. Двете ми деца са в сиропиталище. Писах на местния ходжа да ги посети, да ги благослови, но той отказа, защото съм престъпник. Писах на свещеника, той да ги благослови, и той отказа, защото съм мюсюлманин. А ти с такава ревност издигна глас и се помоли за моите деца. Дай това твое Евангелие и нека твоят Бог бъде и мой Бог!” Слава на Исуса!

Когато миналата година бяхме в този затвор, минахме през няколко заграждения и само през мрежите можехме да зърваме лицата на затворниците. Там, до телената ограда, усетих един изпиващ поглед и попитах човека, какво има. А той отговори: “Какво ли? Ние тука сме смъртниците! Аз съм в последна фаза на СПИН. Искам да си направя сам едно въже, защото няма живот за мене”. Тогава без преводач, както бяхме от двете страни на мрежата, му заговорих: “Много те моля, не слагай

край на живота си! Това е най-голямото престъпление! Търси началника на живота! Той ще те спаси и Той ще те изцели”. Питам го дали правилно съм говорил, а той каза: “Такива думи в руския език няма!” Но после се протегнах през телта някак си да го докосна и се молих за него. Явно, че разбра за какво се молих, защото извика: “Сатана няма власт над живота ми и аз ще живея, Боже!” Много исках да видя точно този човек. Мислех си, че може да е преминал, но поне исках да науча нещо за неговата съдба. Тогава един едър млад човек ме прегърна и каза: “Брат Илия, аз съм Серьожа! Този, който умираше от СПИН миналата година!” Толкова се зарадвах, като го видях! Той сега е мисионер в същия затвор и чрез него се ражда жива надежда в сърцата на повече от 1500 заключени в безнадеждност хора. Местната управа му е разрешила да бъде на свободен режим. Една християнка го е възлюбила. Сгодили са се. Неговата присъда била намалена на 2 г. и той скоро щял да излезе на свобода, за да бъде жив свидетел за Христос и за да създаде истинско християнско семейство.

После отново изведоха и строиха пред нас тези най-страшни престъпници и убийци, някои от които ни гледаха с дива омраза и презрение. Пред тях проповядвах за нещо, за което никога не съм проповядвал. Святият Дух ми даде една тема, която разтърси сърцето дори на тези жестоки хора. Отворих Словото Божие и прочетох: “Благодарение

обаче Богу, когато бяхте слуги на греха... по човешки говоря поради слабостта на вашето човешко естество, прочее така както предавахте телесните части на греха, така сега предайте частите си като слуги на правдата, която докарва святост”. Проповядвах това слово. Не знам какво разбираха тези затворници, но когато свърших, най-главният от тях, който през цялото време пушеше със златно цигаре, издигна ръката си и каза: “Аз искам да приема Христос!” Всички като стъписани гледаха и никой не смееше да мръдне, защото този явно беше главатарят на бандитите в затвора. Тогава аз отидох и го прегърнах като брат /оказахме се и връстници!/. Той каза: “Наборе, 31 години съм в затвора. Остават ми още 11. Сега намирам смисъл да ги изкарам при нозете на Божията слава. Защото едно страшно видение не се заличаваше от моя ум. Когато убивах първата си жертва, като прерязах с нож гърлото ѝ, изпадна кръст. Този кръст вече 31 година не ми дава покой, нито да спя, нито да имам съвест на човек. Но сега, когато ти проповядваше, видях един друг кръст, който покри беззаконието ми и ми прости завинаги. Това беше кръстът на Христос. Той стана мой Спасител”. Това беше най-прекрасната изповед, която можах да чуя от устата на закоравелия ръководител на затворническата мафия. Слава да бъде на Господа!

Успяхме да посетим и Канск Енисейски, където отдавна не бяхме ходили. Това е едно от първите места на нашето мисионерство в Сибир. Сега там е

най-голямата петдесятна църква и братята ни посрещнаха с голяма радост. “Толкова много се молехме – казаха ни те – да дойдете отново и в нашия край!” Имахме едно благословено събрание, препълнено от народ. Един човек, който 57 години е инвалид от войната – шрапнели го удрят в краката и скъсват коленните му стави, този човек се изправи и пред смаяните погледи на хората започна да марширува. Цялата зала се изправи на крака и възнагради с радостни овации Божията сила и Божието присъствие. А на другия ден, когато имахме събрание на стадиона, този човек направи обиколка на стадиона, тичайки, за да видят, че Исус Христос е същият вчера, днес и довека. Да бъде слава на нашия Господ!

Бог е милостив

сп. “Благовестител” бр. 3, 2004 г.

Преди 12 г. получих възпаление на очния нерв с пълна загуба на зрението на дясното око. Лекарите казаха, че няма лек. Бях само на 24 г. Всеки ден отправях молитви към Бога. Имах силна вяра, че Той ще ми помогне. Един приятел ми каза за евангелско богослужение по случай Великден 1991 г. в зала №.1 на НДК с гостуващи пастири от Америка. Отидох. П-р Джон Прайс отправи молитви за изцеление на болните и когато заставах отпред, той ме докосна по главата. Излизайки от залата, реших да проверя какво е станало. Затворих

здравото око и се разтреперих от изненада. Аз виждах! На следващия ден бях на контролен преглед. Очната лекарка знаеше състоянието ми и учудването ѝ беше огромно, когато установи, че виждам нормално, и то по-добре, отколкото с другото око.

Минаха години. Забързана във всекидневни грижи позабравих за Бога. На 34 г. отново получих същите симптоми. Направих изследване с магнитно-ядрен резонанс, който постави диагноза множествена склероза. Бях отчаяна. Чаках второ дете. Нямах сили за молитви. Казвах си: “Бог ме излекува веднъж, защо да го прави втори път? Аз нищо значително не съм направила за Него”. След раждането на детето положението се влоши. Боляха ме краката, една ходех, замъгляваха ми се очите. Пиех много лекарства. Една приятелка ми каза за изцелителното служение на екип “Благовестие” с брат Илия Миланов. Реших да отида направо в ЕПЦ Сливен за изцелителните му служби. Беше юни 2002 г. Най-напред се обадох по телефона. Брат Илия ме покани веднага в Пловдив, където им предстояха изцелителни служби. Веднага заминахме със съпруга ми за ЕПЦ Пловдив. Слушах словото и сякаш всяка дума се отнасяше до мен, като че ли брат Илия знаеше, че съм там. Бог ми говореше лично. Вярата се върна отново. След службата разказах накратко историята си на брат Илия и той каза: “Бог е милостив, сестро, пак ще те изцери!” И се помоли за мен.

Да, Бог е милостив! Иска само да вярваме в Него. Прибирайки се в къщи, в София, близо до блока видях баща си и казах на съпруга ми: “Спри колата, ще го настигна!” Слязох и се спуснах след него. Тичайки, осъзнах, че тичам. Мъжът ми изумен гледаше. Не само ходех свободно, но тичах!

Нов магнитно-ядрен резонанс направих на 2 юли 2002 г. във Военна болница. Диагнозата беше: “Нормална мозъчна дейност”. Слава на Бога! Взех двете изследвания и отидох при най-добрия специалист по множествена склероза в България, националния експерт по неврология доц. Герасимов. Той погледна снимките и каза: “Това е чудо! Нека да седна, защото за първи път виждам такова нещо. На първата снимка има множествена склероза, а на втората – няма!” Да, чудо е! Защото Бог прави чудеса! Бог ме изцери! Той лекува нелечимото. И е милостив! Бог обича всички и знае нуждите ни!

Тази година с Божията помощ се преместихме в ново жилище. Много исках брат Илия да ми гостува с целия си екип, за да му благодарим отново. Така се случи, той направи поредица от изцелителни служби през май т.г. в ЕПЦ 1 София. И аз бях там. Поканих го да ни гостува. Този ден брат Илия се беше молил за стотици болни в една дълга вечерна служба. Сигурно беше уморен като всеки земен човек. Но в 22 ч. той каза: “Хайде сестро, тръгваме за твоя дом!” На хората от екипа не им се вярваше, че това е само една покана за вечеря. Всички бяха вече много уморени, но изпълнени с Божията любов в сърцата

си. Общувахме прекрасно! Благодарим Ти, Господи, за всичко!

*С огромна благодарност към екип
“Благовестие”: Адрияна Георгиева София*

Из мисионерските полета сп. “Благовестител”, бр. 4, 2004 г.

Това е нашето второ пътуване на остров Сахалин. *Снимка 1* съдържа специално послание: “Който иска да яде червен хайвер с черпак, да дойде като мисионер на остров Сахалин”. Подобни снимки-покани били изпратени на 1000 мисионери по света, но нито един не откликнал... Обръщенци за Господа, местни млади хора от Сахалин, с голяма ревност тръгват по острова да разнасят Благата вест и сеят семената на Божията истина.

Ето какво им се случило един зимен ден. Там снежните преспи достигат до три метра! Мисионерите тръгват с джип. Изведнъж връхлита този убийствен вятър “буран”, който забива джипа им в една пряспа. А това значи сигурна смърт, защото температурите спадат до минус 54 градуса. Щом заглъхне двигателят, ги очаквала “бяла смърт”. Ръководителят на групата с тъга си спомнил какво бил гледал в един американски сериал. Хора, изпаднали в беда, можели да призоват от всяка точка а САЩ номер 911, на който веднага се отзовавали спасителни отряди по въздух, суша и вода, за да помогнат на страдалците. “Да, Господи,

но това е Америка! – въздишал мисионерът. – Къде е Твоят номер 911 на позвъним да ни дойдеш на помощ?... “. Братът разказва, че изведнъж бурята утихнала. Изсред сумрака се задал чисто нов джип. Приближил до затрупаната кола, шофьорът слязъл. Бил облечен по-различно от местните жители. Усмихнал се и без да говори нищо, извадил от своя джип специална лебедка, с която единствено можело да се издърпат пострадалите от 3-метровата пряспа. Издърпал ги, качил се обратно в своя автомобил и християните с изумление го проследили как отминава. Тогава видели на задната част на джипа табелката с номер 911. Това бил отговорът на Господния телефон, който уповават и се надяват на Господа.

Снимка 2 е направена на самата полоса на китайската граница. Това, което се вижда отзад е Китай.

Този човек най-вляво е един от шефовете на наркотрафика в Сибир, който забогатява от продажба на наркотици. Достига изключително голямо богатство и се е смятал за толкова неограничен във властта, че посегнал дори на началника на милицията. Но го хващат и влиза в затвора. Бил със счупен крак и с платинен пирон, операционно сложен в него. Кракът започва да гангренясва. Човекът разбира, че е близо до смъртта, и моли лекарите в затвора да предприемат някаква интервенция. Те били категорични, че единственото спасение е ампутация. В съзнанието на този млад

човек ясно се очертала мисълта, че за него няма надежда за живот. Тогава Бог изпраща Свои пратеници – благовестители, които говорят Словото Божие в затвора, посещават го в килията и му подаряват Новия Завет с Псалмите. Този човек в отчаянието си и с температура близо до 40 градуса отворил Евангелието и се зачел. После започнал да се моли: “Господи, ако Ти съществуващ, аз съм само на 25 години, Господи. Не давай да умра в тази трагедия, в този затвор”. Вярвам, че се сещате какво е случило. Бог на такава молитва никога не мълчи. Не само че го изцерява, но Той го и новоражда. И той става толкова примерен затворник, че още при първата амнистия го освобождават и той се връща в с. Константиновка. Под влиянието на покаялия се престъпник бившите му другари – местните мафиози, запалват публично 16 чувала с марихуана, отказвайки се от своите престъпни дейности.

Но мафията никак не е удовлетворена от това действие и изпраща двама наемни убийци. Късно вечерта, когато братът спял в стаята си, чул нежния глас на Святия Божи Дух: “Викторе, събуди се”. Когато отваря очи, вижда над себе си надвесена фигура на човек, вдигнал нож... Успял само да промълви: “Господи, помилвай!” И тогава видял как ножът паднал от ръката на човека, той буквално излетял от спалнята и избягал. Оттогава нататък мафията не се доближила до него.

Но за мен най-уникалното в неговия разказ е другият ракурс на нещата. Казаците са православни

по рождение. Те са утвърдени в тази вяра. Не признават абсолютно нищо извън православието. Но при нашия брат Валентин, който сега е пастир на Евангелската петдесятна църква в Константиновка, идва местният свещеник и взимат Господна вечеря заедно. Това един уникален случай за духовна сила и промяна в един новороден човек, поел, дигнал кръста си, следвайки Христовите истини.

Природата на Сахалин е уникална. Растенията достигат до три метра височина, а диаметърът на листата – вижда се на *снимка 3*. Това са цветя, подобни на нашето мушкато, което ние в България отглеждаме в саксии.

А това е риба гърбуша /*сн. 4*/ от есетровите риби, чийто червен хайвер е толкова скъп. Когато кметът видя тази снимка, аз му казах: “Господин кмете, извинявам се много, но тука риболовните страсти надделяха над закона. Прости ми!” Есетровите риби идват по тези места, за да хвърлят хайвера си и са толкова много, че можеш да ги ловиш със селска вила. А това са т.н. каралъовски раци /*сн. 5*/, които заедно с рибата и хайвера са поминъкът на населението. За сведение един тон раци струва 110 хил. евро. Изнасят се предимно за пазара на Япония.

Това е срещата ни в град Братск с кмета /*сн. 6*/. Говоря му за Господ Исус Христос. Тук се намира фактически главната квартира на Майкъл Чьорни. В Братск имахме среща с абсолютно цялата висша администрация, с бизнесмени, също и с директора

на Майкъл Чьорни по икономическите въпроси и директора по строителството /сн. 7/. Този млад човек забогатял много, защото всички, които работят при Чьорни, са милионери. Но той разбира, че парите не му помагат да е щастлив. В отчаянието си сядна на компютъра и пише SOS писмо: “Има ли някой, който да ми каже какво да сторя защото моята душа погива?” Той изплакал и написал вечерта това послание. Ние пристигнахме на другата сутрин. На територията на заводите на Чьорни никой не може да проникне, охраняват с автомати. А ние преминахме и отидохме право в кабинета му. Говорихме директно за Господ Исус Христос. Този разплакан човек се изправи и прие Исус за личен Спасител. Взе Библията, прегърна я и каза: “От днес нататък ще служа на Господа!” така той получи отговор на своето запитване.

Това е молитвеният дом на евангелската църква, построен в Братск със средства на обществеността /сн. 8/. Главният инженер за строителството прие нашето благовестие Исус Христос. Тука буквално минути след покаянието на неговия син сме седнали в молитвения дом /сн. 9/.

На **снимка 10** виждаме едни от основните фигури на руската мафия в Сибир, в Якутска област. Това са високопоставени хора на мафията, които са във върхушката, на върха на пирамидата, и срещу тях /според Закона на мафията/ не може да се извършва никакво покушение. Този човек – Вадим, който виждате, прие Исус Христос за личен

спасител. Молих се за неговата дъщеричка, която беше в Лондон в тежко състояние. Бог я изцери. До него човекът, който е дясната му ръка, беше болен от рак. Държал се цинично и е говорел нечисто за Господ Исус Христос и получава рак на езика. След молитвата Бог го изцери. Впоследствие тези хора повярваха и сега посещават евангелската църква в Братск.

Разкази за мисионерските полета в Русия и за българската църква в Испания

сп. “Благовестител” бр. 2, 2005 г.

През юли 2004 г. брат Илия замина на пореден евангелизационен поход в Русия.

И този път пътуването е дълго – пресичат се в часови зони и 8000 км, лети се повече от 10 часа. Публикуваме откъси от доклада за това пътуване, който брат Валентин подготви на руски и на английски език и любезно ни предостави заедно със снимките.

Братята и сестрите в Благовещенск ни посрещнаха с искрена любов и ние всички послужихме на Господа, Който направи нас, живеещите далече едни от други, близки и родни в Христос. Срещнахме се с нашите стари познати Галя и Василий Бондаренко. Всеки от тях имал

тежка съдба и свой път към Господа. Галя се омъжила рано и на пръв поглед щастлива. Родителите ѝ подарили квартира, която те с мъжа си решили да продадат и да вложат парите в бизнес. Бизнесът не потръгнал и парите бързо свършили. Дошли проблеми със здравето. Лекарите открили на Галя миома, оперирали я два пъти и казали, че няма да може да има деца. Узнавайки за това, мъжът ѝ я напуска, оставяйки я болна, без жилище и без средства. Отчаяната жена не знаела как да продължи да живее. Познати я поканили в църквата. Тя отишла и там намерила един съвършено различен свят, свят на чистота и любов. Христос я утешил и след две години ѝ дал нов съпруг – Василий. Той също стигал до Господа доста дълго. Завършил институт, живеел с прекрасна жена, но сякаш нещо не му достигало. Посетил църквата няколко пъти и разбрал, че съжителството му с жена без брак е блудство. Веднага предложил на любимата си да се оженят, а тя само му се изсмяла! След няколко месеца на молби и чакане, Василий я напуснал, заменяйки греховното си положение със силен стремеж да расте в Господа. Той видял Галя в църквата, но за да не сгреши, дълго се молил и търсел божията воля. Бог проговорил и в сърцето на Галя и ето тези две изстрадали души съединили съдбите си връчвайки ги в ръката на Господа. Щастливите млади се венчали в църквата и без да се помиряват с диагнозата на лекарите, застанали в молитва пред Бога – Той да ги дари с детенце.

Преди една година брат Илия се присъедини към техните молитви, молейки Господ да се смили над това семейство. Представете си нашата радост, когато сега, влизайки в църквата, видяхме сияещите от щастие Галя и Василий с тяхната едномесечна дъщеричка!

В църквата срещнахме и друга една Галя – човек с удивителна съдба и милост Божия. И тя рано се омъжила и сякаш щастиято ѝ нямало да има край, но мъжът ѝ извършил престъпление и го изселили в Сибир. И тя, подобно на жените на декабристите, последвала мъжа си там. Наложило се да работи много и тежка работа. Заченала и загубила първото си дете. След това развила хроничен холецистит, който се изродил в цироза на черния дроб. Мъжът ѝ, като разбрал за страшната болест, я изгонил от къщи. Добри хора приютили умиращата жена. Черният дроб на Галя бил толкова подут и увеличен, че тя трябвало да го придържа с две ръце, от устата ѝ често бликвала кръв и изглеждало, че дните ѝ са преброени. Галя написала писмо на сестра си, която живеела в далечен град. Сестра ѝ нямала пари, за да пристигне при нея, но била вярваща и горещо започнала да моли Бог да помогне на Галя. Бог чул молитвите ѝ и изпратил хора, които да благовестят на Галя за Христос. Събирайки последни сили, Галя отишла в църквата, покаяла се и предала живота си в Христовите ръце. След месец я извикали за изследвания в болницата, учудени, че още е жива. Изследванията показали, че цирозата я нямало. На

крилете на щастието Галя летяла към църквата, за да благодари на Господа и на братята и сестрите за чудното си изцеление. Но Бог не спрял милостите към тази жена. Той дал на Галя и достоен съпруг, с когото сега заедно участват в църковното служение в затворите и лагерите на Сибир. /На снимката Галя държи в ръка епикризата на своята болест и свидетелството за своето изцеление.

В църквата в Благовещенск има регистрирана специална мисия – “Время спасения”, която работи в затворите и колониите на Амурска област. Основател на мисията е пастир Сергей Таран, по чиято покана бяхме в Благовещенск. На следващия ден заедно с него посетихме затвора и колонията в селището Возжаевка, където направихме две евангелизации сред затворниците. Удивителното е, че тези хора, достигнали предела на своя живот, които излежават по няколко присъди в затвора и са престъпници и рецидивисти – с твърди като диамант сърца, - същите тези хора ставаха пред очите ни меки като деца, когато Исус докоснеше сърцата им. Станахме многократно свидетели на покаяния и изцеления сред затворниците. А повечето от тях са болни от туберкулоза, СПИН и други страшни болести.

В следващите дни посетихме още два затвора – в Среднобел и в град Свободен. Удивително е колко много хора в Русия сега лежат в затворите. По статистика всеки четвърти мъж в Русия е в затвора. Това означава, че във всяко четвърто семейство

няма съпруг, баща или брат. Жалкото е, че когато излязат от затвора, много от бившите престъпници не могат да се адаптират, извършват нови престъпления и пак влизат зад решетките.

Господ влага в сърцето на пастир Сергей Таран да основе мисията “Время спасения”, където излезлите затворници намират подкрепа, работа, и преди всичко обич и приемане. Към църквата функционират т.нар. центрове за адаптация, където бившите затворници намират своя първи подслон след затвора. Ние посетихме един такъв център в град Сковородино. Братята ни посрещнаха с голяма радост, нагостиха ни с плодове, които сами са отгледали, и споделиха с нас плановете си за своята работа и за новия си живот на свобода. Те дори планират да поддържат и местната църква с парите, които ще печелят.

Този път изминахме с автомобил близо 1000 км по една просека, която според плана едва през 2007 г. ще стане истински път – сега не само в строеж. Често спирахме, за да сменяме гумите или направо колелата на автомобила. Нямахме бензиностанции, никакви указатели и почти никакви други коли, освен нашата. Само насипите наоколо ни помагаха да не се отбием от пътя, провеждахме богослужения и евангелизации. Хората и по улиците, и по дворовете проявяваха интерес и се събираха да слушат Словото Божие.

Бяхме и в затвора с особено строг режим в град Тохтамъйга, което на евенски език означава “тук е

спряла смъртта”. Там началникът ни предостави стадиона на затвора и стотици мъже стояха и ни слушаха притихнали въпреки дъжда, който се сипеше над главите им.

Преминахме и през Якутия – страната на диамантите, но и на мизерията. В град Нерюнги проведохме три евангелизации и след това поехме през Хабаровския край, където братята в църквите

*Изразявам благодарността си към българските братя!
Преди 3 г. Бог изцели моя син чрез тяхното служение.
Десет години той бе регистриран при ортодонта,
защото от горната му челюст непрекъснато растяха
зъби, които трябваше да се вадят с операции. Големи
мъки. След молитвата на брат Илия цялата патология
се прекрати!*

Алла, гр. Белореченск

вече с нетърпение ни очакваха. Там също посетихме няколко затвора. Допускаха ни до местата, където лежат изолирани само болните от СПИН и ние се молихме за тях.

Отново на път и вече сме в Иркутска област – на първо място в Русия по ръст на престъпността. Но там вече има 33 петдесетни църкви. Не успяхме да посетим всичките за тези последни 10 дни от нашето пътуване. Но в църквата в град Ангарск ни посрещнаха като близки и родни братя. Много от вярващите днес са повярвали точно на нашите евангелизации там през 1997 г. Бяхме щастливи да споделим взаимно как Господ се прославя в нашия живот и служение.

Работя като учителка, и през миналата година медицинска комисия ми постави диагноза рак. Направиха ми лъчетерапия и ми предложиха операция, която аз отказах. Моя близка ме заведе в църквата, където гостуваше брат Илия с екипа от България. Той се помоли за мен и си замина. След 3 месеца същата комисия с удивление установи, че ракът е изчезнал! Оттогава е минало повече от година. Благодаря на Бога!

Лариса Василевна, гр. Сибирско Уsole

След връщането от Русия ни очакваше евангелизация в Германия. Тя се отложи, но Бог не се забави да изпрати до нас “македонецата” в лицето на наша сестра, която ни телефонира от Мадрид. Спешно ни покани да гостуваме на българската църква в Испания, за да послужим и да утвърдим братята и сестрите там. Приехме поканата и отново бяхме на път.

В Мадрид има много хора от Източна Европа, които като библейската Рут са дошли в тази страна с надеждата да намерят препитание за себе си и за своите семейства. Намирайки се вече в Испания, ние посетихме украинската, испанската, българската, перуанската, руската и турската църкви там, като се видяхме с представители на всички тези народи. Много от тях бяха срещнали за първи път Бога именно в Испания, когато като чужденци в далечна страна се бяха сблъскали с много трудности и бяха извикали за помощ от небето.

Най-напред посетихме украинската църква, а след това се срещнахме и с нашите сънародници.

Братята от испанската църква ни отстъпиха своята сграда за цяла седмица и ние можехме да каним хора за евангелизации през цялото това време в Мадрид.

Станахме свидетели на чудеса и знамения, с които Господ благослови тези отрудени и угнетени понякога от съдбата си хора.

Ето някои свидетелства:

“Казвам се Анна и съм от Пловдивска област. Преди три години на десния крак ми израсна голям тумор. Предстоеше ми операция, но лекарите ме предупредиха, че е възможна и ампутация на крака. Представете си – аз бях само на 22 години! Два месеца не излязох от дома си, бях в пълна депресия. Веднъж ме посетиха вярващи и казаха, че брат Илия и екип “Благовестие” ще имат евангелизации в Пловдив и ще има молитва за изцеление на болните. Заедно с тях и аз заминах за Пловдив. Събранията се провеждаха в концертната зала, но дори и тя беше недостатъчна да побере желаещите. Трябваше да остана да слушам проповедта в коридора, защото нямаше място в залата. Никога няма да забравя тази проповед за Божията любов, за кръста и за страданията на Христос. На другия ден отново отидох на събранията. Пак нямаше места в залата. Но след службата се приближих до брат Илия и той се помоли за моето изцеление. От Пловдив до моето село има 20 км. Пристигнах си в къщи и започнах да се преобличам. За мое изумление туморът на крака ми беше изчезнал! Закресях от радост! Дотичаха

родителите ми и като видяха чудото, извикаха: “Наистина има Бог!” Изминаха три години оттогава и ето че аз съм вече в Мадрид и славя Бога за моето изцеление!”

“В Испания пристигнах от Пловдив и се казвам Янко. Провървя ми и успех да си намеря работа като строител. Преди няколко дни по време на работа усетих страшна болка в гръбнака, като огън се запали в прешлените ми. Тъй като тук нямаме никакво медицинско осигуряване, така продължих да работя няколко дни, със страшната болка. Разбрах, че ще има събрания на вярващи и молитва за изцеление на болни. Дойдох тук с надежда. По време на молитвата усетих като че някой ме хвана за ръката. Отворих очи, но нямаше никой. Тогава разбрах, че Бог ме е докоснал. След молитвата болката ми утихна и аз вярвам, че утре ще отида на работа здрав!”

Завършвайки нашето време в Мадрид, се отправихме на югозапад към град Торевиеха, който е недалече от град Аликанте. Тук ни бяха поканили вярващите от руската, украинската и българската църкви.

Миналата година Бог ни употреби за създаването на българската петдесятна църква в Торевиеха. За една година църквата беше пораснала, имаха си вече собствено помещение, където да се събират. Тази година брат Илия ръкоположи за презвитер на църквата брат Георги, който беше доказал, че е достоен за това високо звание. На

събранията ни дойдоха и българи от околните селища, а брат Тончо взе и водно кръщение. Интересна е съдбата на Пламен Георгиев от Перник, който идва в църквата чрез брат Валентин и сега двамата участват в хвалението на църквата. /Публикуваме отделно свидетелството на дъщерята на Пламен, / Б.р./

Господ изцели една възрастна българска, която беше дошла на гости при своите деца. Тя беше на 62 години и лекарите бяха открили тумор на гърба под дясната лопатка. Не можело да се направи никаква операция заради близостта на жизненоважни органи. Но Бог я изцели в мигване на око. Мария с радост свидетелстваше, че Бог я е намерил и изцелил чак в далечна Испания, защото за Бога няма граници! Слава на Неговото могъщество!

През миналата година по покана на Надя Хофман проведохме евангелизации в Торевиеха и на руски език. Тогава повярваха много хора и 12 взеха водно кръщение. Сега там има две църкви – рускоезична и украинска. Ние ги посетихме и с радост чухме свидетелствата на вярващите.

Сестра Оксана пристигнала в Испания с рак на хипофизата. Дошла с надеждата да спечели пари за операцията. Но лекарите ѝ казали дори да не пътува, защото няма смисъл. Но Бог е милостив. На нашите събрания тя срещнала Господа и той я изцелил!

Сестра Марина Паламар имала също рак. И тя пристигнала в Испания с цел да спечели пари за операция. Изпратила на мъжа си първите 20 000

евро. Но той ѝ отговорил, че я напуска и с парите ще се ожени за друга, по-млада жена. Коварството на хората може да бъде безгранично, но милостта на Бога е по-велика. Отчаяната жена била на ръба живота. Но чула Благата вест, повярвала и Бог я утешил и изцелил. Тя свидетелстваше, че вече една година след молитвата, от рака няма и следа, но по-важното за нея беше, че Бог е изцелил и променил сърцето ѝ.

Брат Юрий, на 28 години, страдал от епилепсия. Преди една година брат Илия се помоли за него и оттогава той не е имал пристъпи! Слава на Бога!

Всички служби бяха изпълнени с радостта от Божието присъствие. Хората буквално го усещаха физически. Службите продължаваха по 3-4 часа и никой не си отиваше.

Гостуването в Испания свърши. Очаквахме ни църквите в България! В Испания останаха много още спасени хора, които Бог обича, и за които трябва да се молим.

Повярвахме в Бога преди 13 години. Ние сме от Перник и посещаваме ЕПЦ 1 Перник с п-р Александър Иванов. Майка ми беше бременна с брат ми, когато баща ми ни напусна. Бях на 7 г. Майка ми изпадна в шок и пълно отчаяние.

Първият човек, който ни благовества, беше братовчед ми Ивайло Шатровски, който сега е в активно служение и поддържа мисионерски връзки с Индия. Мама прие Благата вест, скъса със света и се предаде на Господа. След нея почти

едновременно се покаяха леля, баба и дядо. Аз и брат ми попаднахме от ранното си детство в църквата. Не получихме вече друга бащинска грижа и Исус стана нашият Баща.

Още като новоповярвали мама с леля и баба взели 40-дневен пост за спасението на душата на баща ми. Когато от време на време се виждахме, и аз започнах да му говоря някои неща за Бога. Той отхвърляше всичко. Казваше, че е православен християнин, а ние сме секта...Дори се опита да ми забрани да ходя в църквата. После баща ми замина да работи в Испания. Това напълно го отдели от нас.

Мама продължаваше да се моли за него. Вече и аз много силно се застъпих пред Бога за спасението на душата му.

През 2003 г. бях в Англия и една вечер телефонът иззвъня. Чух гласа на баща ми. Обаждаше се от Испания. Плачейки, ми каза: “Всичко свърши! Осъзнах грешката си! Искам да се променя! Искам да позная Господ, искам да си върна отново семейството...” Беше разтърсен и покъртен от изобличението на Святия Дух.

Още същата вечер говорих с мама в България и всички бяхме готови да простим. Но условието беше пълна промяна!

Бяхме страшно изненадани, защото след цели 13 години татко се покая. Но всъщност нали това беше отговорът на нашите молитви! Татко искаше да намери и в Испания петдесятна църква, и то българска. През миналото лято екип “Благовестие”

на брат Илия Миланов сложиха началото на тази църква. Валентин и семейството му водят хвалението в нея. Валентин беше от Перник, Бог ни свърза като по чудо. А после той потърсил и намерил баща ми в Испания. Веднага го поканил в църквата. Точно тази неделя гостувал брат Илия с екип “Благовестие”. Когато призовал към покаяние, баща ми излязъл пръв! Молил се и се покаял истински! След службата брат Илия се помолил за болната ръка на баща ми и той получил изцеление. Радостта му била неопишуема, защото вече имал и своето лично свидетелство. Бог е толкова верен и чудесен! Баща ми опита също Неговата вечна любов и могъщество!

Сега пак живея в Англия. Но на 12 март т.г. летях за Испания. Татко ме посрещна с неговия верен приятел Валентин. Вълнението ни беше огромно. Татко ме притисна до сърцето си. Видях сълзите му, видях промяната, видях, че е станал нов човек.

Татко си чете Библията на всяко място. Не се срамува да говори за Бога на всички хора. Участва в хвалението на църквата и иска да расте в познанието на нашия Господ Исус Христос.

Моите родители отново станаха добри приятели. Толкова съм щастлива, че Христос възкресе и в нашите сърца, в сърцата на моите родители и на целия ми дом!

Слава да бъде на Господа! Амин!

Лондон, март 2005 г. Десислава Георгиева

Деяния в реално време сп. “Благовестител”, бр. 1, 2007 г.

И през миналата година обиколихме 10 държави, на два континента. Повече от осем месеца отсъствахме от дома и пропътувахме десетки хиляди километри. Това е служението на екип “Благовестие” вече 17 години – между 355 и 396 богослужения в годината. Благодарим на Бога, че нашите очи виждат Божиата слава ежедневно. Неговата ръка никак не се е съкратила и Неговата милост, напротив, се е уголемила за човеците.

На 23 април м.г. напуснахме България, на път за Босна и Херцеговина. Там очите ни видяха ужасяващи неща. Ушите ни чуха ужасяващи истории. Бяхме в двата града на кланета и изстребление. В Яйце са били масови бомбардировки и избиване на мюсюлмани. В Богойна масово са клали вярващите в Христа – от пеленачето до последния старец. В цивилизования 20 век 300 000 човека са избити в тази братоубийствена война. Това е повече от белег на последното време. По човешки беше трудно да говоря на тези мюсюлмани, но и там имахме събрания. Дадоха ни най-голямата сграда, която е в близост до културния център на исляма, за чийто строеж принцесата на Саудитска Арабия е дала 6 млн. долара. Предоставиха ни дори радиото да приветстваме техния народ. Но това абсолютно не можеше да впечатли хората, ако нашите думи не бяха съпътствани с чудеса и

знамения. Бяхме в едно планинско селище, където въобще не искаха да чуят за нас. Намери се една жена да ни покани в дома си и беше в много тежко състояние. Помолих се за нея и на пръв поглед нищо значимо не се случи. Нямаше хора и за нашето събрание – хората са мюсюлмани, погребали наскоро децата си, избити от християни. Беше напълно разбираемо. Като си тръгнахме, бр. Живко сбърка пътя и трябваше да се върнем обратно. Тогава ни срещна един млад човек, който каза: “Току-що дойде нашата роднина, при която сте били, и вашият Бог я е изцерил. Искам да видя кой е този Бог. Трагедията и в моя дом е голяма – аз съм болен, децата ми са болни. “Този човек целият беше в ошипявания. Бързах с радост да се помоля над него, защото знаех какво ще стори Исус – Той го изцели. Настъпи радост, настъпи облекчение в сърцата на тези хора, защото те разбраха, че не сме едни добре платени религиозни пропагандатори, а слуги, които Всемогъщият Господ пожела да употреби. Бог удължи нашата мисия и в република Сръбска.

Бяхме в Грузия. Там сега е пълна разруха, мафия, политическа деградация, смърт навсякъде. Хората по три месеца нямат ток. Да не ви говоря за вода. Никаква вода. Бяхме принудени в късните нощи да се къпем в една мръсна река, защото това беше източникът за вода. Върнали са се към кладенците. Но там видяхме Божията слава по един невероятен начин. Това беше първото ни

мисионерско пътуване в Грузия и за който и човек да се молихме. Бог го изцеляваше. По подобие на онези моменти, когато Христос изцеляваше множествата. Това не се случва всеки ден. Пет пъти съм виждал такова действие – Бог да изцерява всеки, за когото се молим. И това бяха тежки болести – глухота, слепота, сакати хора. Там беше един доктор от Германия, който каза: “Брат Илия, сега ще се върна в Германия и ще кажа, че това, което четем в “Деяния на апостолите”, е реалност и в наше време. Исус е Същият – вчера, днес и вовека. На всичкото отгоре, Господ изцели този доктор от дългогодишното му страдание – ревматоиден артрит.

Мога с дни да разказвам за пътешествията из Сибир. Надявам се, че тази година вие ще видите хора точно от тези краища, където сме служили, гости на нашите църкви и ще чуете лично от устата на тези хора славата Божия, която ги е намерила по пътя на човешкото безнадеждие.

Една девойка от дълги години осакатяла, беше на едно наше събрание с патерици и не можеше да се движи. Божият дух ме изпълни с вяра, приближих се до нея, положих ръка, дръпнах патериците и казах: “В името на Исуса, върви!” тя се чудеше как да върви. И това, което сме го заснели с камерата, е уникално. Да видите тържеството на един човек. Тя се зачуди, че наистина не пада, след като няма патерици. Започна бавно да опипва почвата,

изведнъж рязко тръгна и радостта на цялото събрание беше огромна! Слава да бъде на Бога!

Интересен е случаят с едно младо семейство, чиито деца бяха изгубили говора си. Но на връщане от богослужението чуват там, на задната седалка на колата, двете деца да спорят за нещо и с такава сила да говорят, че майката и бащата не могли да повярват, че това са техните неми деца. Заснехме с камерата и това щастливо семейство, което днеска служи с цялото си сърце на Бога.

Бяхме в Братск – градът на богатшите и на Майкъл Чьорни. В този град не пропуснах нито един от високопоставените да им говоря за Бога. Почвайки от кмета на града Петроненко и свършвайки с последния от богатото съсловие. Знаете ли какво намерихме като отидохме? Всички, които бяха повярвали в думите Божии от висшия политически елит и бизнесмените, благоуспяваха. Както на политическо ниво, така и финансово. Всички, които бяха погледнали с презрение, мнозина от тях бяха погребани и напълно разорени в своите човешки надежди. Но молитвеният дом беше препълнен с хора. Беше невероятна картина на покаяние. Един от тези бизнесмени, който се покая, също ще бъде гост в България и ще разкаже своето свидетелство. Разбира се, те са толкова много тези свидетелства, но аз се надявам, че “Благовестител” ще продължава да ги публикува, както и част от снимковия материал.

В Швейцария забелязвах, че почти всички хора, за които се моля – искат да бъдат освободени от депресията. Говоря за християни, не за хората в света. Защо? Защото вярно каза брат Сардачук: “Тези, които са загубили видението за връщането на Христос, непременно изпадат в депресия, изгубват прицелната точка и същността на своята вяра”.

Бог извърши големи чудеса и знамения в тези църкви. Беше изцерена една голяма банкерка, болна от рак. Сега е напълно здрава.

Съпругата на Валтер, наш съработник там, също бе изцерена от рак с тежки увреждания по костната система, Уникално е свидетелството на един швейцарец, който имаше болестта, наречена “слонски крака” /удебелени, големи крака/. Няколко часа след молитвата от краката му изтича над 30 литра течност и този човек имаше силата да вземе микрофона и разкаже в цялото събрание за Божията слава. Братята от Швейцария казаха: “Брат Илия, чрез вашето служение се промени конюктюрата в църквата в Швейцария. Хората започнаха да мислят по друг начин за силата и възможностите на Христовото царство”.

Бяхме и в Испания. Нашите събрания продължаваха над три часа. И никой не искаше да си отива. Защото там, където е Божият Дух, часовникът спира и се задейства Божието време, наречено вечност, благоденствие, радост и вечно веселие.

Имахме възможност да работим в Мадрид и във Валенсия. Когато свършихме нашите служения, пастирът ни покани да се помолим в голямата болница – голяма, колкото един квартал с площадка за хеликоптери, огромен парк, хотели, ресторанти. Там имаше една жена, която умираше от рак на черния дроб. Молихме се за нея като последно и трябваше да отпътуваме за Австрия. Няколко дни по-късно ни позвъниха. Когато на сутринта лекарската комисия влиза на визитация, забелязват, че огромният корем на болната е спаднал нормално. Правят преглед, правят изследване и намират абсолютно кристален черен дроб, плевра и никакви поражения от тези ужасни разсейки на четвърта степен рак. Слава да бъде на Бога!

Пастирът каза: “Брат Илия, тази неделя е празник в нашата църква, защото тази жена дойде и свидетелства за величието на Всемогъщия, Спасител и Изцерител Христос, Слава да бъде на Бога!